ZBANG! TUNG! BUNG!

FANTASY # HORROR # SCIENCE-FICTION # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

77

Sergiu Someșan
ZBANG! TUNG! BUNG!

© 2021, Sergiu Someșan
© 2021, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOMEȘAN, SERGIU
Zbang Tung Bung - povestiri/ Sergiu Someșan.
-
București: Pavcon, 2021
ISBN 978-606-9057-93-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-93-3

SERGIU SOMESAN

Zbang!
Tung!
Bung!

Povestiri SF

Editura **PAVCON**
București, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#	1 Extra Terrestrial	#	38 BSA - Aura Luck

ZBANG! TUNG! BUNG!

Cum locuim chiar lângă pădure - mai precis, „cade pădurea pe noi", cum constată cu invidie prietenii care ne vin în vizită -, aceasta își trimite o mulțime de ambasadori în grădina noastră, spre încântarea fetiței mele de cinci ani. Veverițe, arici, căprioare, ba chiar și o vulpe, toate își făceau apariția, destul de des, până sub geamurile casei, profitând că gardul spre codru era mai mult simbolic. Fiindcă, în afara unui terrier, nu aveam alte animale pe lângă casă, le acceptam cu plăcere, așa încât, la numai un an după ce ne-am mutat, s-au obișnuit cu noi suficient de mult încât să ne lase să le mângâiem, spre gelozia prost ascunsă a micului cățel. Toate, mai puțin vulpea, care refuza cu demnitate orice încercare de apropiere.

De obicei, după ce o aduceam de la grădiniță, fetița mea rătăcea prin grădină până se însera bine, urmată docil de micul terrier, care probabil că nu pricepea de ce-și mai făcea alți prieteni, din moment ce el era acolo, lângă ea, gata oricând să se joace împreună. Uneori, atât eu, cât și soția mea ne simțeam oarecum vinovați *Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan pentru c-o abandonam cu orele prin grădină, deși, în mod sigur, ea nu se simțea deloc abandonată. Din când în când, ne mai întrerupeam din treabă și ne uitam pe geam

cum se plimbă, urmată îndeaproape de terrier: mică prințesă, stăpână pe un regat mirific, de câteva sute de metri pătrați, cu un cățel fidel în rol de paj.

Seara, târziu, după ce reușeam s-o ademenim în casă, mâneam cu toții, apoi îi plăcea s-o iau pe genunchi, în fața calculatorului, și să-i pun un cântec de leagăn de pe YouTube. Nu alegeam mereu același cântec și, tot căutând o melodie potrivită, o apuca somnul, așa că o luam în brațe și-o duceam în pătuțul ei. Fericită copilărie avea fetița mea, iar eu eram un părinte și mai fericit, scăpat de chinul lecturării poveștilor de seară. YouTube să trăiască!

A A A

Cum se înserase bine și fetița nu mai venea, am plecat în grădină s-o aduc, așa cum făcusem și altădată. Am găsit-o stând aplecată lângă o movilă mai răsărită din spatele grădinii, căreia eu îi spuneam tumul; îmi promisesem să fac pe arheologul în jurul ei, atunci când timpul avea să îmi permită, într-un viitor nedefinit. Când m-am apropiat, a ridicat chipul zâmbitor spre mine și mi-a spus entuziasmată:

— Mi-am făcut un prieten nou. Și vorbește cu mine!

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Dincolo de ea, în vârful tumulului, se vedea ceva ce mi s-a părut a fi un arici.

Nu se arăta deloc temător, stătea cumva pe picioarele din spate, iar cu lăbuțele din față făcea din când în când semne largi, ca și cum ar fi adunat ceva din aer. Bietele animale, mi-am spus.

De la atâta stres și poluare, o iau și ele razna - și mi-am adus aminte de un clip de pe YouTube, cu un câine care-și mușca piciorul din spate pentru că i se părea că vrea să-i fure mâncarea din castron.

Mi-am apucat fetița de mână și am dat să o trag spre casă.

— Stai să-mi iau la revedere! s-a opus ea și s-a aplecat spre arici: La revedere, Zgumby!

Prin pâcla înserării mi s-a părut că micul animal își lasă pentru o clipă misterioasa treabă și-i face semn cu lăbuța. Am scuturat din cap și mi-am propus să nu mai ies din casă fără ochelari. Bănuiam că Zgumby era un fel de alint pentru Scumpy, dar nu i-am dat niciun fel de importanță - și rău am făcut...

In seara aceea, în loc să privim pe YouTube clipuri de noapte bună, am vorbit despre Zgumby, care se pare că o impresionase cu mult mai mult decât alți arici.

— E foarte puternic, mi-a zis ea convinsă. I-am dus azi un copan de curcan, pentru că în fiecare dimineață aduce soarele.

Era destul de târziu și-ar fi trebuit să tac și s-o las în pace, dar eu sunt o fire carteziană și aș fi vrut ca și

pe ea s-o cresc la fel. Apoi, nu puteam uita că Giordano Bruno fusese ars pe rug, iar Galileo Galilei scăpase ca prin urechile acului de aceeași soartă, numai pentru a demonstra că Terra se învârte în jurul Soarelui și nu invers. Iar acum, să arunc 500 de ani de heliocentrism peste bord numai ca să-i dau dreptate fetiței mele? Sau lui Zgumby, mă rog...

Am încercat, așadar, să-i explic, ba chiar să-i

caut tot pe YouTube un clip cu sistemul solar, în care se observa clar cum Pământul se învârte în jurul Soarelui, dar se vede treaba că în mintea ei de copil de cinci ani tot Zgumby avea mai mare trecere.

Concluzia a fost simplă și mi-a spus-o chiar înainte de a o urca în pătuț:

— Lasă, nu te enerva, tati. îi mai ducem mâine un copan de curcan, pentru că-i place foarte mult, și-o să ne explice el cum face.

A A A

A doua zi, cea mai mare grijă a fetiței a fost să-mi aducă aminte, pe drumul de întoarcere de la grădiniță, să intrăm la magazin, ca să-i cumpărăm lui Zgumby carne de curcan.

Cum nevastă-mea își adusese ceva de lucru de la serviciu, grija fetiței a rămas în seama mea, și cred că de cel puțin zece ori s-a dus până la tumul să verifice dacă venise Zgumby. I-am explicat de câteva ori că

aricii sunt animale nocturne și că își fac apariția numai seara, târziu, sau noaptea, dar a refuzat cu încăpățânare să admită că Zgumby al ei era un arici ca toți ceilalți.

în sfârșit, după ora nouă ne-am îndreptat din nou spre moviliță, fetița aproape alergând, urmată îndeaproape de mine și de terrier. în mână duceam triumfător două copane consistente de curcan, pentru că nu vedeam cum aș fi putut să-i dau ariciului de mâncare fără să-i dau și câinelui. De data asta, ariciul sosise și privea undeva, fix, spre orizont. Fetița a făcut oficiile de gazdă și a

împărțit cu dărnicie picioarele de curcan, în timp ce câinele îl mânca așa cum o făcea el de obicei, ariciul se ridicase pe picioarele din spate și ținea delicat copanul în lăbuțele din față, întorcându-1 pe toate părțile, ronțăind la el până n-a mai rămas nicio bucățică de carne pe os. După ce a terminat de mâncat, a început iarăși să dea din lăbuțele din față, exact cum făcuse cu o seară în urmă.

— Ei, acum ce face? am întrebat eu, după ce m-am uitat câteva minute lungi la mișcările lui, care mi se păreau fără niciun sens.

După o scurtă tăcere, în care mi s-a părut că fetița mea ascultă atent, s-a întors spre mine și mi-a zis încurcată:

— Acum face *zbang tung bung.* Așa trebuie să facă în fiecare noapte, ca să vină soarele dimineața. Aici, pe delușorul nostru, vin niște raze mici de soare pe care numai el le poate vedea și le adună pe toate la un loc, ca să tragă soarele cu ele, dimineața.

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Nu am mai spus nimic. Ce mai era de spus? Eram depășit numeric, așa că am hotărât să mai aștept cu explicațiile raționale, ba, dacă se putea, să le amân până când fetița avea să meargă la școală și să învețe acolo tot ce trebuia. Despre stele, comete, planete și paralaxe. Paralaxă nu știu nici eu prea bine ce înseamnă, dar sună atât de doct, încât după zeci de ani de când am terminat școala, uite că mai țin minte cuvântul, de la puținele ore de astronomie din clasa a IX-a.

Am plecat, în cele din urmă, spre casă. Dintre toți trei, numai terrierul părea mulțumit și se vedea treaba că ar fi vrut să repetăm excursia în fiecare seară. Fetița mea simțea, în sufletul ei mic și nevinovat de copil, că nu mă convinsese, iar eu, în vreme ce mergeam tăcut în urma lor, urzeam în

minte un plan diabolic.

Am culcat-o, mi-am anunțat consoarta că am ceva treabă și, cu gândul la Mărețul Plan care-mi încolțise în minte, am pus la fiert două picioare mari de curcan. Cele mai mari pe care le-am găsit în punga din frigider. Am așteptat să se răcească, apoi am coborât în beci, unde am căutat o cutie de carton, de mărime potrivită, care se închidea bine. Am sechestrat câinele în casă, să nu mă încurce și, cu pași de spărgător profesionist, m-am îndreptat spre tumulul proprietate personală.

Lighioana era tot acolo și bătea mai departe mătănii. Cu inima împietrită, i-am pus repede cutia din carton în cap, l-am capturat și l-am dus în beci, într-un colț ferit, apoi am strecurat în ea și copanele. După ce

io

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

m-am culcat, mi-am adus aminte că aricii au nevoie de multă apă, așa că m-am dat jos din pat, am umplut o farfurie cu apă, am coborât iarăși în beci, am deschis cu grijă cutia, să nu scape lighioana, și am așezat vasul cu apă într-un colț al acesteia.

Aricii au oricum o mutră mai șmecheră decât restul animalelor, dar ăsta al meu bătea de departe toate recordurile. Stătea liniștit într-un colț al cutiei și rodea tacticos un picior de curcan. Când m-a văzut, a pus domol osul deoparte, a băut apă pe îndelete, apoi s-a uitat la mine cu mutra lui șmecheră și s-a ghemuit la loc, să se culce. înainte de a închide ochii, m-a mai fixat o dată, parcă malițios. I-am făcut o gaură în plus în carton, să aibă pe unde respira mai bine și, după ce-am urcat scările, m-am întors și am lăsat lumina

aprinsă, să nu-i fie frică. Voiam doar să-i demonstrez fetitei mele ceva, nu să chinuiesc bietul animal.

Planul era simplu și la mintea cocoșului: dimineața, după ce avea să răsară soarele, înainte de a duce fetița la grădiniță, aveam să cobor cu ea în beci și să-i arăt că soarele răsărise chiar dacă Zgumby al ei fusese închis toată noaptea în subsolul casei noastre.

A A A

Am adormit greu, abia spre dimineață. Am avut niște vise tulburi, în care un tribunal format din arici îmbrăcați în sutane violete mă condamna la ardere pe

11

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan rug, iar soneria ceasului a sunat chiar înainte de a pune sentința în aplicare. M-am frecat la ochi, apoi am privit iarăși ceasul de pe noptieră. Șapte dimineața, ca de obicei. Ceva nu era însă în regulă, așa că m-am uitat și la ceasul de pe peretele dormitorului, care, în lumina lămpii de veghe, îmi arăta aceeași oră. Atunci, ce naiba simțeam că e altfel?

I-am dat un cot soției, care-a mormăit somnoroasă: — De ce mă trezești? Nu vezi că afară-i noapte?

M-a trecut un fior rece și m-am frecat iar la ochi. Apoi m-am ridicat încet din pat, m-am dus la geam și am privit afară: era o noapte blândă de vară, cu stele strălucind nepăsătoare... în fața mea, estul, dar nu se zărea nicio geană de lumină!

Cuprins de presimțiri întunecate, am pornit televizorul, ca să aflu știrile de dimineață. în locul acestora, un studio plin de specialiști care discutau în contradictoriu, astfel că nu înțelegeam aproape nimic. La un moment dat, prezentatoarea le tăie microfoanele și con- cluzională:

— După cum puteți observa dacă aruncați o simplă privire afară, în această dimineață... doamnelor și domnilor, soarele nu a răsărit nicăieri pe glob. Specialiștii nu reușesc să se pună de acord asupra fenomenului și nici să localizeze astrul. Ni se mai spune că un asemenea fenomen a mai fost o singură dată menționat, în Biblie, dar nu i s-a dat importanța cuvenită până acum. Vom reveni imediat ce vom avea infor-

12

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

mății noi. Până atunci, publicitate, spuse ea și pe ecran apăru un bucătar care tăia cu viteză legumele, cu un supercuțit ceramic.

Dar eu știam că e nevoie de mai mult decât un cuțit ceramic pentru ca soarele să răsară din nou, așa că m-am deplasat până la bucătărie și am mai pus două copane de curcan la fiert. Am dat din umeri când soția m-a întrebat pentru ce fierb carnea, în loc să fac o cafea.

Când fetița a venit de la ea din cameră, observând întunericul de afară, a exclamat îngrijorată:

— Să știi că s-a îmbolnăvit Zgumby și n-a mai putut să *zbang tung bung* în noaptea asta! Să mergem la el, tati, te rog, să vedem ce are...

Am pus bucățelele de came pe o farfurie, le-am acoperit cu un șervet, ca să le feresc de privirea câinelui și, în loc să pornim spre grădină, am luat-o spre beci. Fetița m-a privit nedumerită, apoi în

mintea ei s-a luminat ceva. Când am ajuns lângă cutie, aidoma unei eroine în miniatură, dintr-o piesă de teatru antic, s-a aruncat în genunchi în fața acesteia și a lovit cu pumnii ei mici în cimentul rece al pardoselii:

— Ce-ai făcut, tată?! Ce-ai putut face, tată?!

Și sufletul mi s-a rupt în două, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Cu gesturi pline de grijă, a ridicat capacul și ariciul ne-a privit lung, cu mutrița lui șmecheră, iar fetița a trecut brusc de la lacrimi la râs, așa cum numai copiii o pot face.

13

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

S-a întors spre mine, veselă:

— A zis să te întreb dacă acum crezi...

Am luat-o în brațe și am strâns-o, răspunzându-i doar dând din cap: cred, cred, sigur că cred și am simțit în sinea mea cum Copernic se răsucește în mormânt.

Fetița a părut să mai asculte ceva, apoi mi-a zis:

— Zgumby a spus că dacă îl ajuți să *zbang tung bung,* poate reușește să aducă iar soarele.

Nevastă-mea, din ușa beciului, asistentă tăcută și răbdătoare la dialogurile noastre, care păreau, fără îndoială, replici rupte dintr-o piesă absurdă, izbucni în cele din urmă:

— îmi explică și mie cineva ce bălmăjiți voi aici?!

— Nu! am exclamat, și eu și fetița, într-un glas.

— De ce?! a replicat ea, furioasă.

— Pentru că acum avem alte urgențe, dar îți promit că după ce le rezolvăm, îți vom explica de-a fir a păr.

Am luat cu grijă cutia și am transportat-o pe

mo- viliță, unde ariciul - dacă arici era, că prea avea o mutră șmecheră - s-a așezat în vârf și a început să dea iar din lăbuțe. Din când în când, îi întindea ceva fetiței și ea îmi trecea mie, dar n-aveam impresia că aș ține cu adevărat ceva în mână și, pentru o vreme, m-am simțit aidoma împăratului care umbla dezbrăcat printre supuși. Oricum, m-am bucurat că vecinii mei erau toți în casă, la televizor, ascultând părerile specialiștilor, pentru că dacă m-ar fi văzut vreunul cum țes spre cer o urzeală nevăzută, în mod sigur prestigiul meu ar fi avut serios de suferit.

14

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan

După câteva ore de dat din mâini, spre răsărit a început să se vadă o geană subțire de lumină.

— Zgumby a zis că atunci când se ivește o bucățică mică din soare, trebuie să trageți tare, amândoi odată, ca să iasă deasupra!

Am tras, până la urmă, soarele sus pe cer, apoi ne-am așezat și am mâncat bucățile de curcan și am băut cafeaua adusă de nevastă-mea, dar tot nu i-am explicat nimic. După ore grele de *zbang tung bung,* alături de Zgumby, nu prea mai aveam chef de vorbă...

15

BUCLA DE HISTEREZIS

Stăteam în coconul meu de zealit și citeam. Altceva nu prea îmi rămânea de făcut între două misiuni, așa că citeam. Tocmai terminasem povestirea *Bucla de histerezis* a scriitorului *Ilia Varșavski,* în care un cercetător rus se teleportează cu ajutorul mașinii timpului în vremea lui Iisus - pe care îl caută pentru a-l studia - și este confundat cu el într-un final, înainte de a fi extras din acele timpuri. Cercetătorul avea o pelerină de plastic care îl ajuta să plutească pe apă, avea și o sticlă de vodcă cu aspect de apă din care i-a cinstit pe pescari, avea texte comuniste prin care îi indemna la solidaritate socială și mai avea antibiotice cu care a înzdrăve- nit o bolnavă care li se păruse moartă celorlalți.

Înainte să mă întreb ce părere ar avea comandanții mei dacă ar afla că citesc din scriitorii ruși - posibilii noștri inamici, la un moment dat - eu mă gândeam dacă aș putea încerca măcar cândva, în viitor, ceva asemănător. Nu prea am avut timp să adâncesc ideea, pentru că un maior dichisit s-a apropiat de modulul meu, individ pe care - cu toate că îl văzusem din timp pe monitoarele care mă înconjurau - l-am lăsat să tu-

16

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan ruie câteva minute fără să activez microfonul exterior. Era distractiv și cei care mă monitorizau aveau să adauge, fără îndoială, câteva semne de întrebare

în dreptul numelui meu, pe fișele lor de observații.

La dracu'! Uneori chiar mă săturam să fiu la fel de ascultătoare ca Max, câinele sergent folosit pentru depistarea minelor. Bietul câine se bucura de câte ori cineva îi dădea un cât de mic semn de afecțiune.

Priveam la maior cum dădea aiurea din gură și mă simțeam răzbunată pe câine. Era clar că ceva nu e în regulă cu mine, așa că am scuturat din cap ca să-mi revin și-am activat microfonul, pentru că maiorul luase o piatră de jos și începuse să bată cu ea în sferă. Era ca și cum ar fi bătut cu o floare într-un tanc, dar nu eram eu cea care urma să-i explice situația.

Am dat sunetul la maximum și-am rostit:

— Spune, domnule maior!

Nu știu precis câți wați aveau difuzoarele incintei de zealit, dar mi s-a spus că au hăulit toate dealurile din jur atunci când le-am folosit la putere maximă, de câteva ori, în cazul alarmelor.

Efectul asupra spilcuitului maior a fost de-a dreptul comic. Mai întâi a căzut în fund, apoi s-a ridicat cu viteza unui sportiv de performanță și-a vrut să fugă spre dealuri, să-și caute scăparea. Dar chiar în timp ce făcea primii pași și-a amintit că are o misiune de îndeplinit, așa că s-a întors și s-a scuturat nervos de praf. Apoi a spus țâfnos, privind în direcția unde bănuia el că s-ar găsi obiectivul prin care îl observam:

17

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

— Sergent Erin Green, ești chemată urgent la general!

I s-a părut că n-a fost destul de clar, așa că a adăugat: — La comandantul diviziei, generalul Bill Carson. „Să mă pupi în fund împreună cu generalul tău!" am gândit eu, dar cu voce tare am

spus doar:

— Auzi, maior Ray Wells, dacă am citit eu bine numele pe ecuson, pentru că l-ai acoperit de praf. Du-te și întreabă-1 pe generalul tău dacă are habar de regulamentul după care se conduce divizia lui.

Difuzorul rămăsese dat la maximum. Probabil au auzit și generalii de la diviziile vecine despre îndoielile mele.

■ Aș minți dacă aș spune că nu mi-a făcut plăcere să-l văd cum se înroșește de o furie neputincioasă. în mod sigur eram primul sergent care i se adresa astfel. Din câte știam, sfera de zealit rezista unui lovituri directe de 40 de megatone, deci cu atât mai mult unei priviri de maior, oricât de furios ar fi fost el.

Tuși, strănută, dracu' știe ce-a mai făcut, pentru că își reveni suficient, în cele din urmă, încât să mă întrebe, cu o voce seacă:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ce vreau să spun? Ce vreau să spun? l-am maimuțărit eu. Păi vreau să spun că dacă generalul s-a instalat ieri la comanda diviziei și nu cunoaște cu ce se ocupă fiecare om din subordinea lui, ar fi trebuit să fie informat de unii ca tine că eu **nu pot** părăsi incinta

 de zealit decât în caz de atac nuclear. Acu' pricepi ce mama dracului am vrut să spun?

Nu știu precis cât a înțeles, dar și-a strâns bucățelele de orgoliu de pe jos și s-a dus să mă raporteze generalului. Așa se zice în armată, „să raporteze", cică. Unul ca el, în școală, ar fi fost sigur numit pârâciosul clasei.

Probabil că au citit regulamentul ăla până la urmă. Cel puțin partea care se referea la mine și

n-am mai fost deranjată un timp. în schimb, am observat că au mutat cortul în care fusese instalat statul major ceva mai aproape de sfera de zealit unde îmi tocam mărunt nervii. Având ceva vechime, știam și de ce. Ca să ajungă repede la mine în caz de alarmă.

Sunt un Timer. Cei mai mulți pronunță Taimer, alții îmi zic Tumberline. Dar am auzit că unii îmi spun Prințesa din Palatul de Cleștar, deși puțini m-au văzut la față, cât să-și dea seama dacă sunt sau nu asemănătoare unei prințese. întâmplător, pe vremea când mai ieșeam în lume, mi se spunea că sunt frumușică. Dar acum mă puteam șterge la fund cu părerea lor despre mine, pentru că nu mai văzuse nimeni cum arăt, de peste un an de zile. Fac doar o dată pe săptămână duș și mi-e dor de o baie cu spumă ca de mama. în restul timpului, stau cuminte în sfera mea - construită din cel mai scump și mai dur material din univers - și aștept să se întâmple o nenorocire. Atunci, folosindu-mă de un talent pe care nu îl înțeleg nici eu și probabil că

19

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan nici alții, mă deplasez cu câteva ore înapoi în timp, dau alarma și îl anunț pe comandantul de divizie că acolo va cădea în curând o rachetă. înainte de a mă întoarce în timp, lansez o dronă care filmează locul impactului, astfel ca generalii care conduc divizia să știe cât de mult să o mute și unde anume.

Cum de rezistă sfera unui asemenea impact direct? Habar n-am! Dacă doriți amănunte, ar fi mai bine să întrebați un specialist în fizică cuantică, deși nici ăia nu cred că știu prea multe, datorită secretului militar. Oricum, era construită

dintr-un material dat dracului și pot să spun că am încasat ceva rachete în plin și abia dacă le-am simțit. Iar unele păreau în mod sigur mai mari de 40 de megatone, cel puțin din discuțiile pe care le-am auzit ulterior.

Cum de mă puteam deplasa în trecut câteva ore? Iar nu am habar și nici nu știu la cine să vă trimit să întrebați, de data asta. în timpul unor controale de rutină, care se fac la încorporare, s-a observat că unele candidate aveau această abilitate. Nu exista nicio modificare genetică la cele care puteau face așa ceva și nici nu se descoperise o altă metodă de a le depista decât experimentul în sine. însușirea asta o aveau numai femeile și era destul de rară, de una la câteva milioane. Iar cele mai multe nici nu voiau să audă de angajarea în armată, ci doreau să uite de „talentul" lor și să-și trăiască viata ca orice fată normală. Pentru că talentul ♦
ăsta dispărea pe măsură ce posesoarea lui înainta în

20

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan vârstă. După 30 de ani, încetul cu încetul, capacitatea de a se întoarce în timp se micșora cu fiecare an care trecea, astfel că, în jurul vârstei de 35 de ani, dispărea cu totul sau se reducea la doar câteva minute complet nefolositoare pentru armată și erau pensionate.

Dar eu aveam abia 21 de ani și o dată m-am întors în timp cinci ore, ceea ce era un fel de record, așa că mi se făceau aproape toate mofturile. Mi se aducea mâncare și apă o dată pe săptămână și tot atunci se golea și toaleta. Mă așteptam să văd mutre îmbufnate la sol- dații care se ocupau de treaba asta, dar nimeni nu mai făcea

nazuri că trebuie să-mi strângă rahatul, după ce le salvasem de câteva ori fundurile. Ba mai mult, știind că îi pot vedea pe monitoare, de cele mai multe ori îmi făceau semne voioase cu mâna când treceau pe lângă sferă.

O dată am încercat să văd până unde pot să întind coarda și am cerut un grătar de vită kobe. Am motivat că am visat așa ceva și că există riscul să-mi pierd puterile dacă nu mănânc. în 24 de ore a sosit cotletul de vită kobe și bucătarul generalului l-a gătit pe un grătar chiar acolo, lângă ușa ovală prin care se făcea comunicarea cu exteriorul.

L-am scuipat îngrețoșată, după ce l-am gustat și l-am pus deoparte pentru Max. Pentru că, din când în când, atunci când mă credeam neobservată, deschideam ușa de aprovizionare și îl chemam încet pe Max, ca să-l răsfăț cu bunătățile de care dispuneam. De fapt, bietul

21

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Max cred că venea nu de dragul mâncării - îl hrăneau și pe el destul de bine - ci pentru că era dornic și el să fie băgat în seamă. Cum dimensiunea ușii era destul de mare, odată a intrat cu totul înăuntru și m-a umflat râsul. Cum ar fi fost să-l păstrez doar pentru mine și să nu-i mai dau drumul? Apoi mi-am dat seama că sărmanul câine, pe lângă nevoia de afecțiune, mai are nevoie și de mișcare, astfel că, după vreo câteva ore în care a fost căutat peste tot, în cele din urmă, cu părere de rău, i-am dat drumul.

Cred că momentul în care am clacat a fost atunci când sora mea mai mare m-a anunțat că se mărită și am fost informată de comandanți că nu voi putea participa la nuntă. Se așteptau câteva

atacuri serioase, iar eu nu aveam înlocuitoare. De fapt, plecatul meu la nuntă era mai mult un moft, dar a fost picătura care a umplut paharul. La urma urmei, poate că a fost mai bine că n-am participat. Mie oricum nu îmi plăcea Mike, băiatul pe care sora mea îl alesese drept soț. Era un băiat de treabă, dar plictisitor până peste poate, așa că aveam de gând să-l pun să îngenuncheze de câteva ori în fata miresei, folosindu-mă de abilitățile mele ascunse, pentru a mai pigmenta puțin momentele de plictiseală.

Sunt sigură că o asemenea folosire a talentului meu nu ar fi fost deloc pe placul comandanților, dar ce puteau să îmi facă? Să mă bage la arest? O singură dată a avut tupeu un comandant să mă amenințe că o să

22

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan mă aresteze dac-o să mă mai port obraznic cu ofițerii și s-a blocat când l-am întrebat nevinovată: „Mă scuzați, dar nu sunt arestată deja? Eu așa am crezut!"

De obicei mă împăcăm bine cu generalii care comandau divizia la care eram arondată, care erau schimbați destul de des, din cauza stresului. Ei erau stresați pentru că mureau și știau că mor, dar se pare că eu, care îi vedeam murind, nu trebuia să fiu stresată deloc. Ciudat mod de a gândi mai au și cei din armată. Oricum, chiar dacă nu aveau încredere în mine, cred că niciunei minți luminate de la Pentagon nu i-a trecut prin cap ce le coceam eu.

A A A

De generalul Bill Carson nu mi-a plăcut de cum a sosit la comanda diviziei. Nu îmi plăcea pentru că era încrezut și, mai ales, pentru că îl suspectam că mai era și laș pe deasupra. Mi-a confirmat bănuielile încă de la primul atac, când s-a urcat în elicopter și a șters-o, lăsându-i pe cei din subordine să organizeze deplasarea diviziei în afara razei de acțiune a rachetei.

Aceasta a sosit pe la ora zece. Inamicii noștri nu aveau deloc imaginație sau poate că aveau și ei un program de respectat. Nu era o rachetă mare, dar a pustiit totul în jurul sferei de zealit. Monitoarele au atenuat automat luminozitatea, astfel că am văzut cu claritate cum toate cele din jurul meu au fost azvârlite

23

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan în aer. De data asta, epicentrul exploziei a fost destul de departe de sferă. Dacă ar fi fost mai aproape, totul ar fi fost transformat instantaneu în praf incandescent. Așa, am avut plăcerea să văd cortul generalului trecând cu viteză pe lângă sferă și o clipă am avut impresia că-1 văd și pe general zburând pe lângă mine. Mi-am dat seama că totul nu era decât un produs al imaginației mele, în momentul când mi s-a părut că acesta îmi trimite din zbor bezele. Am izbucnit în râs, fără să-mi pun problema ce vor spune cei care îmi analizau cu grijă comportamentul, că eu izbucnesc în râs când mor zece mii de oameni în jurul meu - sau câți vor fi fost în divizia mea.

Cu gândul la generalul care zbura pe lângă mine, trimițându-mi bezele, am făcut prima

greșeală. In loc să-mi drămuiesc puterile, m-am întors în timp cât de mult am putut, adică vreo cinci ore. După asta ar fi fost nevoie de cel puțin 24 de ore ca să-mi revin cât de cât și să mă pot întoarce o oră, cel mult două. De obicei, aveam nevoie de 48 de ore de odihnă deplină pentru a-mi recăpăta forțele și pentru a mă putea întoarce în timp tot cinci ore. In principiu, dacă nu-mi foloseam toate cele cinci ore pentru primul salt, se presupunea că îmi mai rămâneau ceva rezerve. Calculele nu se făceau prin simplă scădere, dar îmi rămânea destul timp la dispoziție.

Așa cum am spus, după ce-am recuperat drona care a filmat dezastrul din jur, cu gândul la generalul zbu-

24

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan rător m-am întors cinci ore fără să îmi mai las niciun minut rezervă. Am dat alarma și-am predat înregistrările compartimentului tehnic, apoi m-am prăvălit în fotoliu, încercând să-mi recapăt puterile. Racheta a fost una destul de prăpădită. Abia dacă a pârjolit vreo câțiva kilometri în jurul epicentrului, deci la o distanță de 20-30 de kilometri depărtare explozia abia dacă depășise efectul unui uragan. Și să deplasezi o divizie la 30 de kilometri în cinci ore, mai ales când te aștepți la un atac, era un fleac.

Ei bine, fleacul ăsta a fost lăsat de generalul Bill Car- son pe seama celor din statul major și el a tăiat-o la o distanță sigură, de vreo 50 de kilometri.

Sfera de zealit avea posibilitatea să se deplaseze singură, așa că, după ce-am ajuns la locul unde s-a stabilit divizia, m-am întors cu fața

spre locul unde urma să aibă loc explozia. De la 32 de kilometri - unde ne aflam - explozia abia dacă a părut ceva mai puternică decât un fulger îndepărtat. Soldații au început să amplaseze corturile și să execute lucrările de geniu stabilite din timp pentru asemenea situații. Generalul Bill Carson s-a întors și el după o vreme și se învârtea în jurul cortului unde urma să-și instaleze statul major. Își certa subordonații cu o voce ascuțită care mă călca pe nervi, așa că am închis microfoanele exterioare. Gesticula cu mâinile de parcă ar fi condus mari armate, dar de fapt cerea să-i fie mutat cortul mai aproape de sfera mea. Era un om laș și detestabil. în ciuda acestui

25

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan fapt, mă așteptam să-și deplaseze fundul până la sfera mea, să-mi mulțumească măcar formal pentru că îi salvasem viața și divizia. N-a făcut-o și cred că atunci când mi-am dat seama că nici nu va veni și-a semnat sentința.

Max, câinele-sergent dresat să descopere minele, se învârtea de colo-colo, debusolat și mi-am zis că, în graba mutării, cei de la intendență uitaseră să-i dea de mâncare. Tocmai mă gândeam să-l chem la mine să-i dau eu ceva, când a avut loc a doua explozie.

Nu cred că trecuseră mai mult de două ore de la prima și, după cât de tare a fost zguduită sfera de data aceasta, m-am aflat mult mai aproape de epicentru sau, pur și simplu, racheta a fost una mai puternică. Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca monitoarele să-și atenueze aproape complet strălucirea a fost Max, alergând spre sfera mea dând vesel din coadă. Când monitoarele

și-au recăpătat strălucirea, în jurul meu nu mai era decât un pustiu înfiorător. în mod clar, de data asta fusese o rachetă de mare putere, iar faptul că sosise atât de repede după cealaltă era semn că cineva din tabăra adversă începea să gândească.

Adică nu era posibil ca, după ce trânteşti o rachetă cu un focos de 20 de megatone în capul unei divizii, să o regăseşti peste numai câteva ore, întreagă şi nevătămată, la 30 de kilometri distanţă. într-un fel sau altul aflaseră şi despre modul în care mă întorceam eu în timp, să anunţ atacul. Şi, mai ales, aflaseră că nu-mi

26

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someşan puteam regenera instantaneu puterea de a călători în timp.

Am scuturat din cap şi-am încercat să mă întorc cât am putut de mult: patru minute. La dracu! In patru minute nu aveam timp nici măcar să dau alarma, necum să mai scot drona ca să analizez distrugerile. Generalul Bill Carson se învârtea în jurul cortului unde urma să-şi instaleze statul major şi îşi certa pentru a doua oară subordonaţii. Pentru mine era a doua oară şi, revăzându-i gesturile pline de importanţă, m-am hotărât. L-am strigat uşor pe Max şi am şoptit:

— Max, hamburger!

Ştiam că nu refuză niciodată aşa ceva şi la fel a făcut şi acum. Am deschis chepengul de aprovizionare, l-am lăsat să intre şi l-am închis exact la fix. Max m-a privit puţin speriat, cât timp sfera s-a zguduit de explozie, dar s-a liniştit când i-am dat hamburgerul promis.

In cele din urmă, după ce și-au dat seama că nu mai este nicio primejdie, locul din jurul sferei a început să se populeze. în ultimul timp se foloseau încărcături „curate" pentru rachete, astfel că imediat ce se așeza praful și se răcea locul, se putea vizita fără ni- ciun pericol, pentru că nu mai rămânea nicio urmă de radiație reziduală. Soldatii de la intendentă au înce- * > *i* put să ridice corturi pe cenușa celor spulberate de ex-

27 *Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan plozie și, foarte aproape de sfera mea, a apărut iar cortul de stat major.

Totul s-a încadrat oarecum în șablonul obișnuit, până când am predat specialiștilor înregistrările și-au văzut isprava mea. Când s-a aflat că am salvat un câine în locul unui general, locul a început să semene cu un cuib de viespi. Lângă cortul de stat major a mai apărut unul, iar dintr-un elicopter, sosit puțin mai târziu, au coborât câțiva generali cu trese ciudate. După ce-am căutat prin baza de date, am aflat că erau din magistratura militară. Au privit încruntați spre sfera de zealit și au intrat în cort.

Lucrurile aveau să devină în scurtă vreme interesante, așa că m-am grăbit să fac un duș, pentru că pre- simțeam că voi fi chemată să dau socoteală.

Un maior - tot un maior! - mi-a adus un ordin, câteva minute mai târziu, prin care mi se comunica faptul că literele a, b și c din regulament erau momentan suspendate, iar eu eram convocată în fața curții marțiale, constituită în scopul analizării faptelor mele de indisciplină și a încălcării unor ordine directe.

în spatele lui au apărut și doi zdrahoni din

poliția militară, care m-au condus, fără să spună niciun cuvânt, spre cortul cel nou.

Am intrat și m-am oprit în ușă, dar unul din polițiștii militari m-a împins și mi-a arătat un scaun în fața unei mese la care erau nu mai puțin de șapte generali și doi colonei. Parcă îmi doream să cadă acum o rachetă

28

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan în capul nostru, să le mai taie puțin din aerele pe care și le dădeau.

Mi-am manifestat teama pentru o asemenea posibilitate, dar am fost pusă la punct de comandantul curții marțiale, care m-a informat că s-a convenit la un armistițiu cu partea adversă pe durata procesului și să fac bine să iau odată loc și să nu mai răspund decât când sunt întrebată.

— Am înțeles! Să trăiți!

Am luat loc și am fost informată despre actele mele de indisciplină și despre alte chestii care au considerat ei necesar să mi le comunice. Nu eram foarte atentă la ce spuneau când unul, când altul și priveam în jur, dar nu-l vedeam pe Max. Dacă planul meu reușea, voiam ca măcar o ființă dragă mie să mă însoțească în necunoscutul ce ne aștepta.

Intr-un târziu, când procurorul a terminat de încadrat faptele mele, a început să vorbească apărătorul meu din oficiu. Acesta părea chiar mai pornit împotriva mea decât procurorul.

L-am lăsat și pe el să vorbească, apoi am spus:

— îl vreau martor pe sergentul Max.

— Cine-i sergentul Max? a întrebat comandantul completului de judecată.

— Câinele pe care inculpata l-a salvat în locul generalului Bill Carson, a răspuns avocatul meu din oficiu, privindu-mă ciudat.

Cred că avea impresia că vreau să mizez pe cartea nebuniei temporare, dar nici vorbă de așa ceva.

29

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

L-au adus și pe Max care, atunci când s-a văzut în sala plină de oameni necunoscuți, a venit și s-a așezat lângă scaunul meu. A ridicat capul spre mine, iar eu i-am zâmbit încurajator.

M-am ridicat în picioare și-am spus:

— Recunosc toate acuzațiile care mi se aduc. Vă rog să pronunțați sentința!

— Nu dumneata spui Curții când să pronunțe sentința! a tunat procurorul de caz, dar comandantul completului i-a făcut semn să ia loc și, după o scurtă dezbatere, am fost condamnată la moarte. Având în vedere că faptele au fost comise pe timp de război, nu se acorda drept de recurs, iar sentința avea să fie executată imediat.

— S-o credeți voi, am mormăit eu și m-am ridicat în picioare, îndreptându-mă spre ușă.

Cei doi polițiști militari m-au condus afară și...

...am intrat iar în cort și m-am oprit în ușă, dar unul din polițiștii militari m-a împins și mi-a arătat iar un scaun în fața unei mese, la care erau așezați nu mai puțin de șapte generali și doi colonei. Parcă îmi doream să cadă acum o rachetă în capul nostru, să le mai taie puțin din aerele pe care le afișau.

Mi-am manifestat iar teama pentru o asemenea posibilitate, dar am fost pusă din nou la punct de comandantul curții marțiale, care m-a informat că s-a convenit la un armistițiu pe durata procesului, să iau loc odată și să nu răspund decât întrebată.

30

— Am înțeles! Să trăiți! am răspuns eu iarăși.

Am luat loc și-am încercat să mă port exact la fel ca data trecută, cu speranța că astfel îi voi face și pe cei din fața mea să se comporte identic. Până acum mă țineam întocmai de planul meu și se părea că nimeni nu își dădea seama că în Timp se săpau făgașe adânci.

— îl vreau martor pe sergentul Max, am spus eu iar.

— Cine-i sergentul Max? a întrebat comandantul completului de judecată.

— Câinele pe care inculpata l-a salvat în locul generalului Bill Carson, a răspuns avocatul meu din oficiu, privindu-mă iar ciudat.

L-au adus și pe Max care, atunci când s-a văzut în sala plină de oameni necunoscuți, a venit și s-a așezat lângă scaunul meu. A ridicat capul spre mine, iar eu i-am zâmbit încurajator. Din câte auzisem, Eternitatea poate fi foarte lungă, așa că mă bucuram că-1 aveam lângă mine.

M-am ridicat în picioare și-am spus din nou:

— Recunosc toate acuzațiile care mi se aduc. Vă rog să pronunțați sentința!

— Nu dumneata spui curții când să pronunțe sentința! a tunat procurorul de caz, dar comandantul completului i-a făcut semn să ia loc și, după o scurtă dezbatere, am fost condamnată iar la moarte. Având în vedere că faptele fuseseră comise pe timp de război, nu se acorda drept de recurs, iar sentința avea să fie executată imediat.

31

— S-o credeți voi, am mormăit eu iar și m-am ridicat în picioare, îndreptându-mă spre ușă.

Cei doi polițiști militari m-au condus afară și în fața mea a venit un tânăr căpitan preot care m-a

oprit și, cu un gest, i-a îndepărtat câțiva pași pe polițiști.

— Știu ce vrei să faci, mi-a spus el. Dacă și a treia oară repeți aceeași scenă prin Timp, se vor săpa asemenea urme, încât nimeni nu o să vă mai poată scoate de acolo. Am privit spre gardul de sârmă ghimpată construit de soldații de la intendență, lângă care se aduna deja plutonul de execuție. Am zâmbit și-am spus:

— Asta și vreau!

I-am arătat spre soldații din plutonul de execuție:

— Alternativa de acolo nu-mi convine.

— Putem rezolva asta cumva... a spus el și mi-am dat seama, după voce, că era la fel de preot pe cât eram eu Papă, așa că i-am răspuns:

— Ar fi trebuit să o faceți până acum.

Mi-am dat seama că trăgea de timp, în speranța că-mi va întrerupe planul așa că

...am intrat și m-am oprit în ușă, dar unul din polițiștii militari m-a împins și mi-a arătat un scaun în fața unei mese, la care erau nu mai puțin de șapte generali și doi colonei.

Și de data asta totul a decurs la fel, așa că l-am cerut iar pe Max.

— îl vreau martor pe sergentul Max.

32

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Cine-i sergentul Max? a întrebat comandantul completului de judecată.

— Câinele pe care inculpata l-a salvat în locul generalului Bill Carson, a răspuns avocatul meu din oficiu, privindu-mă ciudat.

L-au adus pe Max a treia oară. Când s-a văzut în sala plină de oameni necunoscuți, a venit și s-a

așezat lângă scaunul meu. A ridicat capul spre mine, iar eu i-am zâmbit încurajator. L-am mângâiat pe cap și m-am gândit că era singura ființă dragă mie care avea să mă însoțească în eternitatea care ne aștepta.

M-am ridicat iar în picioare și am spus:

— Recunosc toate acuzațiile care mi se aduc. Vă rog să pronunțați sentința!

— Nu dumneata spui Curții când să pronunțe sentința! a tunat procurorul de caz, dar comandantul completului i-a făcut semn să ia loc și, după o scurtă dezbatere, am fost condamnată la moarte. Având în vedere că faptele fuseseră comise pe timp de război, nu se acorda drept de recurs, iar sentința avea să fie executată imediat.

— S-o credeți voi, am mormăit eu și m-am ridicat în picioare, îndreptându-mă spre ușă.

Cei doi polițiști militari m-au condus afară apoi...

...am intrat iar în cort, pentru a patra oară, din infinitatea de dăti în care aveam să o fac.

»

De data asta, în loc să aștept să fiu împinsă de polițiștii militari, m-am ferit și m-am oprit în loc. Poliți-

33

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

știi au împins aerul, iar completul de judecată a început să certe scaunul pe care ar fi trebuit să stau eu.

Așa cum am bănuit, numai ceilalți erau obligați să joace mereu și mereu aceeași piesă. Eu, în calitate de regizor al acestei piese suprarealiste, eram exonerată. Eram bucuroasă că prevăzusem asta, altfel cred că aș fi căpiat. Nu am fost așa de

bucuroasă când am văzut că bietul Max, atunci când a intrat în cort, a trecut pe lângă mine și s-a dus să se gudure pe lângă scaunul meu gol.

A zecea oară am început să mă plictisesc. Am luat cariocile de pe masă și-am început să le desenez mustăți și bărbi celor din completul de judecată. La fiecare reluare, desenele mele se ștergeau, așa că am avut destul de lucru încă vreo cinci reluări, până când am început să mă plictisesc. L-am mângâiat pe Max, dar nu părea să mă bage în seamă, atent cum era la ceea ce vedea el pe scaun.

Am ieșit afară din cort, însă nu mă puteam îndepărta mai mult de câțiva metri. O ceață groasă și lăptoasă, de consistența cauciucului dur, înconjura tot cortul.

Am ținut evidența până pe la vreo două sute de repetiții, apoi am renunțat. Am luat pistolul din tocul unui polițist militar și-am tras un foc în sus. Glonțul s-a pierdut dincolo de pânza cortului. Când m-am dus afară și-am tras un foc în zidul de ceață, glonțul a ricoșat din el și mi-a trecut șuierând pe lângă urechi.

34

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

La următoarea reluare, pistolul polițistului avea iar încărcătorul plin și, înainte să-l pun în toc, am rămas multe minute cu el în mână. Da, asta ar putea fi o soluție, o posibilă ultimă soluție, deși nu eram sigură că după două ore nu m-aș fi sculat din moarte să asist iar și iar la dezbaterile completului de judecată.

Am renunțat la ideea cu pistolul și-am început să mă gândesc. Nu eram un om de știință adevărat... dar aveam 21 de ani, o curiozitate de

pisică și o infinitate de timp înaintea mea ca să rezolv rahatul temporal în care singură mă băgasem.

35
INCAPATANAREA TIMPULUI

Când am fost admis la Institutul de Cercetare a Timpului, primul curs l-am avut cu profesorul Iwao Suzuki, care, deși aducea cu un samurai bătrân, avea un fel foarte poetic de a se exprima. Lucrul ăsta i-a descumpănit pe toți cei care sperau să dea iama cât mai curând printre dinozaurii jurasicului sau s-o vadă în realitate pe Elena din Troia.

— Definiția timpului, care îmi place mie cel mai

mult, ne-a spus el la începutul cursului, este a unui poet și prozator portughez care a trăit în insulele Canare: „Timpul este un maestru de ceremonii care ne aduce acolo unde se cuvine să fim. Avansăm, ne oprim și dăm înapoi la ordinele lui. Greșeala noastră este că ne închipuim că-l putem trage pe sfoară".

Așa și-a început cursul despre timp bătrânul profesor și, după ce a privit sala plină de studenți, părând că se amuză de consternarea lor, a continuat:

— Este vorba despre Jose Saramago. Nu văd de ce definiția lui ar fi mai prejos decât cea pe care o să v-o explice pe îndelete ceilalți colegi ai mei sau cea ușor peiorativă a altora: „Timpul este ceea ce se întâmplă atunci când nimic altceva nu se întâmplă!"

36

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

A început să se plimbe printre cei treizeci și trei de studenți din anul întâi, părând că-și face timp să-l privească pe fiecare în ochi, ca și cum i-ar cântări aptitudinile. După câteva minute, care mie mi s-au părut interminabile, a rostit:

— Ceilalți profesori o să vă explice pe îndelete definiția fizică sau filosofică a timpului, dar eu vă avertizez de pe acum că toți greșesc: timpul nu este deloc ceea ce spun ei, ci un adolescent rebel și încăpățânat, plin de sine și foarte ușor de supărat dacă încercați să-i dejucați planurile. Din fericire pentru voi, numai vreo trei-patru veți avea ocazia să constatați cât de încăpățânat poate fi.

Văzând că-l privim uimiți, ne-a lămurit:

— Știu că nu vi s-a explicat încă, dar numai zece la sută dintre cei înscriși în primul an vor avea și ocazia să călătorească în timp. Ceilalți vor

alimenta aparatul birocratic al institutului. Nu mă întrebați și de ce, pentru că nimeni nu știe motivul, însă doar nouă virgulă opt la sută din populație are genele potrivite pentru a face o vizită Măriei Sale, Timpul.

Profesorul Suzuki s-a întors la catedră și a mormăit încet, astfel încât numai cei din primele rânduri l-au auzit:

— Sau poate doar așa vrea Timpul să se întâmple.

☆ ☆ -fr

37

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Spre încântarea mea, am fost printre puținii aleși, astfel că, în mai puțin de trei ani, am avut ocazia să fac primul salt temporal. La început, am fost puțin dezamăgit. Poate pe bună dreptate. Unul dintre colegii respinși la proba practică a spus că degeaba ne grozăvim noi cu aventurile noastre, tot nu suntem altceva decât niște vidanjori temporali. Vorba asta s-a făcut auzită mai întâi după ce unul dintre noi a fost trimis să aducă câteva kilograme din rahatul nu mai știu cărui dinozaur, ca să înțeleagă o dată pentru totdeauna savanții modul lor de alimentație. Pe lângă asta, eram trimiși să aducem diferite probe, pentru a se lămuri una sau alta dintre teoriile controversate ale științei, dar numai acele probe care, odată scoase din circuitul temporal, nu ar fi afectat istoria în niciun fel. însă expresia „vidanjori temporali" a prins și, de atunci, cu o invidie prost ascunsă, așa ne spuneau toți cei care

nu puteau călători. Oricât am încercat să-l schimbăm, așa ne-a rămas numele. E drept că și noi le ziceam lor rebuturi temporale, dar asta nu schimba cu nimic situația.

Am înclinat să le dau dreptate și să-mi privesc cu dispreț munca, până când, după vreo sută de transferuri temporale, mi s-a dat acces nelimitat în camera de transfer temporal. Uneori am impresia că ăsta a și fost scopul meu inițial, deși nu aș fi mărturisit-o nimănui. în mod sigur, subconștientul meu lucrase intens ca eu să ajung acolo unde și-a dorit.

38

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Motivul principal a fost Sandra, o vecină de-a mea lovită de un destin atât de crunt, încât aș fi făcut orice ca s-o eliberez de el. Cu atât mai mult cu cât toată adolescența fusesem îndrăgostit de ea, chiar dacă pe atunci ea nici nu avea ochi pentru mine - lucru cu atât mai frustrant.

Sandra era o fată superbă care, în urmă cu vreo patru ani, suferise un accident cumplit: într-o seară, pe când alerga spre prietenul ei, care își parcase mașina pe partea opusă a străzii, o motocicletă a dat peste ea și a rănit-o grav. După mai multe luni petrecute în spital, când a venit acasă, era paralizată de la brâu în jos și condamnată să-și petreacă restul vieții într-un scaun cu rotile. Vechii prieteni au dispărut de lângă ea unul câte unul. Primul, chiar cel spre care alergase în ziua accidentului.

O vedeam zilnic în drum spre institut. Ieșea de dimineață cu scaunul în fața porții și privea lumea care trecea prin dreptul ei. Avea un pled de lână împletită pe picioarele ei atât de frumoase, încât

ai fi jurat că erau făcute numai pentru dans și alergat. Pe față purta un zâmbet trist, dar minunat, iar eu nu o dată mă opream să-i pun câte-un fir de trandafir în poală, încercând să aduc o urmă de bucurie în ochii ei, tot mai stinși.

îi aduceam doar o palidă consolare cu florile mele, așa că, în cele câteva minute petrecute cu ea dimineața, îi și povesteam câte ceva din ceea ce făceam la institut.

39

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

N-a părut niciodată cu adevărat interesată de poveștile mele, până când am început să-i vorbesc cum călătoream în trecut. Căutam să-i relatez cele mai amuzante întâmplări. Ea zâmbea, dar se vedea că era cu gândul în altă parte. Totuși, într-una din zile, când i-am pomenit despre călătoriile făcute foarte aproape de timpul nostru, a devenit foarte curioasă și mi-a pus întrebare după întrebare, iar în ochii ei s-a ivit, pentru prima dată după accident, o sclipire de interes.

în diminețile următoare, am văzut cum își muscă buzele, ca si cum ar fi vrut să întrebe ceva, dar se abține în ultima clipă. în cele din urmă, n-a mai răbdat:

— Thomas, e-adevărat că înainte de... - arătă ea cu ochii spre picioarele ei imobilizate -, ai fost îndrăgostit de mine?

Am zâmbit trist, la rândul meu:

— Sincer să fiu, Sandra, cred că mai sunt și acum!

— Nu te cred!

Răspunsul ei a venit prompt, prea prompt, ca pregătit din timp, dar se vede că eram, totuși, îndrăgostit de-a binelea, dacă n-am bănuit ce se

ascundea în mintea ei.

— Cum poți să spui așa ceva? am întrebat-o, revoltat pe bună dreptate.

A zâmbit trist și-a spus aproape în șoaptă:

— Dacă m-ai iubi așa cum spui... adică dacă m-ai iubi cu adevărat, ai face ceva ca să nu mai fiu așa...

A arătat din nou spre picioarele ei paralizate.

40

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan

Acum, sincer să fiu, nu știu cât a fost plănuit și cât nu din ceea ce mi-a zis, dar mi-a explicat pe scurt cum credea ea că ar trebui să procedez: să mă întorc în timp până în seara accidentului și să stau de pază lângă ea, iar când vrea să traverseze în fugă, eu doar s-o prind bine de mână și să nu-i dau drumul până când nu trece motocicleta. Din câte mi-a dat de înțeles, pe urmă totul avea să fie bine și noi să rămânem pentru totdeauna împreună.

— Dar adu-ți aminte, Sandra, pe vremea aia, tu nici nu mă băgai în seamă!

— E adevărat că-mi păreai cam urâțel, dar să știi că, în taină, și eu am fost îndrăgostită de tine.

N-a fost nevoie de niciun cuvânt în plus. După ce mi-am notat cu grijă ziua și ora accidentului, am început să studiez posibilitatea de a-l evita.

Nu părea să fie foarte greu, pentru că, după ce depășeai un anumit număr de călătorii temporale, ți se lăsa o anumită libertate de acțiune. Era vorba despre așa-numitul timp flotant care se acumula în contul meu și pe care puteam să-l folosesc cum credeam de cuviință. Nu pentru

excursii personale, bineînțeles, deși cred că uneori si acestea se tolerau în mod tacit, câtă vreme ne îndeplineam sarcinile de „vidanjori" fără să crâcnim. Cum nu credeam în paradoxurile temporale, predate la cursuri mai ales ca să-i sperie pe novici, nu mi-am luat cine știe ce măsuri pentru a evita să mă întâlnesc cu mine însumi. Nici n-a fost nevoie,

41

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan pentru că în urmă cu patru ani, în seara accidentului, la ora opt, eu stăteam cu burta pe carte și învățam pentru examenul de admitere la institut.

Pe prietenul Sandrei îl chema Robert. După ce a aflat starea în care a ieșit din spital, n-a mai căutat-o niciodată. Robert ar fi vrut lângă el o fată veselă, care să danseze și să râdă întruna și să-l însoțească în ieșirile „exotice" pe care părinții săi doldora de bani i le ofereau din belșug. De fapt, tot la o distracție se grăbeau și în seara cu pricina. La ora opt fără un sfert m-am plasat în tufișurile din fața casei ei și m-am pus pe așteptat.

Nu repetasem prea mult ce anume să-i spun Sandrei când avea să apară. Poate m-am bazat prea mult pe ideea ei că e suficient s-o țin bine de mână ca să nu traverseze și lucrurile urmează să se rezolve de la sine. Adică o să rămânem pe vecie împreună. Eram naiv, dar fără îndoială și foarte îndrăgostit. Asta nu e o scuză, ci o explicație pentru ceea ce s-a întâmplat.

Mi-a tresărit sufletul când, pe la opt fără câteva minute, am văzut-o ieșind pe ușa casei, zglobie, așa cum o știam pe vremea aceea. S-a oprit o clipă pe verandă și l-a căutat din priviri pe Robert. L-a zărit lângă mașina lui de lux, parcată pe

partea cealaltă a drumului, și i-a făcut veselă cu mâna. A coborât de pe verandă cu pași repezi și a vrut s-o ia la fugă spre el. Abia am apucat să ies din tufișuri și s-o strig:

— Sandra! Așteaptă puțin!

42

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

S-a oprit nedumerită și m-a privit lung. M-a recunoscut, în cele din urmă, pentru că cei patru ani care trecuseră între prezent și timpul de atunci nu mă schimbaseră atât de mult. Am ajuns lângă ea și am prins-o de mână:

— Așteaptă, trebuie să-ți spun ceva foarte important!

A rămas blocată. Niciodată până atunci nu-mi permisesem un gest atât de curajos și intim, în același timp.

— Nu trebuie să te mai duci la el... trebuie să rămâi cu mine.

Probabil că am mai bâiguit ceva, fiindcă a început să râdă și și-a smuls mâna dintr-a mea:

— Tu nu vezi cum arăți? m-a întrebat printre hohote.

A arătat cu mâna spre vikingul blond care o aștepta vădit impacientat lângă bolidul de lux.

— Asa un băiat îmi trebuie mie, nu o aschimodie ca tine.

S-a întors spre Robert și i-a strigat:

— Vin acum, iubitule!

Din capătul străzii se apropia o motocicletă masivă de curse, cu o viteză deloc potrivită pentru aleile înguste din cartierul nostru.

— Sandra, stai! am strigat, dar ea a pornit să traverseze în fugă.

Evident, motocicleta grea a dat peste ea, azvârlind-o la marginea drumului. Fața

motociclistului era complet acoperită de cască. în mod surprinzător, ceva mi

43

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan s-a părut familiar la el. N-am avut timp să-l privesc mai atent, pentru că motocicleta s-a clătinat și am crezut că se va răsturna și ea lângă Sandra. Dar s-a redresat în ultima clipă și a plecat mai departe, cu motorul ambalat la maximum.

Când mi-am revenit din uimire, am constatat că si Robert plecase cu mașina lui de fițe, fără măcar să arunce o privire spre Sandra, care sângera abundent. Așa cum stăteau lucrurile, nici eu nu mă puteam apropia s-o ajut, așa că m-am retras iar în tufișuri, cu inima îndurerată, și am așteptat până când a chemat cineva salvarea. Am privit cum brancardierii au luat pe targă trupul fetei de care eram îndrăgostit lulea și care, știam, era condamnată să trăiască toată viața în scaunul cu rotile.

In timp ce mă îndreptam spre institut, cu gând să șterg urmele micii mele călătorii temporale, mi s-a părut că aud vorbele bătrânului profesor din anul întâi: „Timpul este un maestru de ceremonii care ne aduce acolo unde se cuvine să fim, avansăm, ne oprim și dăm înapoi la ordinele lui. Greșeala noastră este că ne închipuim că-1 putem trage pe sfoară".

A A A

Bineînțeles, Sandra nu a crezut o iotă din ceea ce i-am povestit a doua zi dimineața. A plecat umerii în jos și ochii i s-au umplut de lacrimi:

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

— Eram sigură că o să renunți în ultima clipă, mi-a reproșat, suspinând. Ți-a fost frică să nu te prindă și să nu te dea afară de la institut. Am bănuit eu că tii mai * mult la slujbă decât la mine.

Oricât am încercat, n-am reușit s-o lămuresc. în cele din urmă, am renunțat și am început să caut o nouă cale să preîntâmpin accidentul.

Pentru că pe Sandra nu aveam cum s-o conving să nu traverseze si nu voiam să fac uz de forță în niciun

J ♦

caz, m-am gândit să aflu dacă n-aș putea să-l împiedic pe motociclist să treacă pe strada noastră.

Am cercetat cu atenție toate știrile despre accident apărute cu patru ani în urmă, dar nu spuneau decât că misteriosul motociclist a părăsit cu viteză locul accidentului și n-a fost găsit, în ciuda eforturilor depuse de poliție.

într-adevăr, polițiștii nu găsiseră nimic. Dar eu aveam alte posibilități decât ei, așa că am pus la cale un plan minuțios care să mă ducă direct acasă la motociclist. ♦

Cei de la institut s-ar fi luat cu mâinile de cap dacă ar fi aflat cum le foloseam resursele. Speram să nici nu afle vreodată, pentru că, pe măsură ce experimentam, deveneam tot mai priceput la încălcarea regulilor.

Mai întâi, mi-am asigurat suficient timp flotant. Apoi am mers pe o cale care în mod sigur nu le era accesibilă polițiștilor. Cel puțin nu pentru cazurile obișnuite și cu atât mai puțin pentru un simplu accident, cum probabil considerau ei nenorocirea Sandrei.

In seara cu pricina, la opt fără un sfert, m-am postat, de data asta, în capătul străzii, nu acolo unde avea să aibă loc accidentul. Motivul era simplu: voiam să văd din ce direcție vine motociclistul. Apoi, la următorul transfer temporal, urma să mă postez la capătul celeilalte străzi și tot așa, până aveam să ajung la el acasă. Mi-au trebuit nu mai puțin de paisprezece transferuri până când să depistez unde locuiește și aproape că-mi epuizasem rezerva de timp flotant. Motociclistul ieșea din garaj la ora șapte și șaisprezece minute, se învârtea cât se învârtea prin oraș, iar la opt fix se înființa pe strada mea, unde avea fatidica întâlnire cu Sandra. Dacă totul mergea bine, aveam să anulez această întâlnire si consecințele ei teribile.

♦ «

După ce am aflat de unde pleca, am așteptat să primesc câteva misiuni mai dificile, care mi-au permis să-mi refac rezerva de timp. Nu știam cât va dura să duc la capăt ceea ce îmi pusesem în gând. Când am considerat că am rezolvat problema asta, m-am transferat în seara accidentului, numai că la ora șapte, și nu pe strada mea, ci în fața garajului de unde avea să pornească motociclistul.

Am intrat în garaj și, spre norocul meu, am văzut că era singur. Nu părea să aibă mult peste optsprezece ani. Un copilandru cu fața plină de coșuri, care m-a privit speriat când am intrat și-am tras ușa după mine.

— Cine ești? Ce vrei? m-a întrebat, cu voce ușor tremurată.

Am fost tentat să-i spun: „îngerul tău păzitor, luate-ar dracu'!", dar m-am apropiat de el și, cu electroșocul pregătit din vreme, l-am trimis în lumea celor ador- miți. Nu mi s-a părut necesar să-l și leg, zicându-mi că e suficient să aștept lângă el până când avea să treacă ora la care văzusem data trecută că ieșise din garaj. Ca să fiu sigur, am stat câteva minute peste ora șapte și jumătate, apoi am revenit în prezent. Ajuns în camera de transfer, am semnat în condică și am plecat spre casă.

Spre surpriza mea, Sandra era pe veranda din fața casei, în binecunoscutul scaun cu rotile.

M-am apropiat neîncrezător. O clipă, am crezut că se preface, dar când am ajuns lângă ea și i-am văzut chipul trist, mi-am dat seama că mă înșelam.

— Ce s-a întâmplat, Sandra? N-ar trebui să mai fii în scaunul ăsta...

A zâmbit trist și a spus:

— Ai dreptate. Dacă cei care spun că mă iubesc chiar m-ar iubi, probabil că n-aș mai sta nicio clipă în el...

Si-a întors scaunul si a intrat în casă, lăsându-mă complet nedumerit.

M-am perpelit toată noaptea. Mi-am adus aminte - a câta oară? - de cuvintele profesorului Suzuki: „Timpul este un maestru de ceremonii care ne aduce acolo unde se cuvine să fim, avansăm, ne oprim și dăm înapoi la ordinele lui. Greșeala noastră este că ne închipuim că-1 putem trage pe sfoară".

47

Probabil că puștiul cu motocicleta, după ce și-a

revenit, a plecat totuși la plimbare, numai că de data asta nu s-a mai învârtit prin oraș, ci a venit direct pe strada mea.

A doua zi nu m-am mai oprit în fața verandei de unde Sandra privea lumea cu ochi apatici, ci direct la institut. Am așteptat cu sufletul la gură să treacă orele de program. Nici nu mai știu ce misiune am avut de îndeplinit de data asta, doar că am dus-o la capăt mecanic, cu gândul la Sandra și la cum aș putea să-i rezolv definitiv problema, care devenise acum și a mea. M-am temut că dacă se va vedea iar pe picioare, va face ca înainte, adică îl va prefera pe Robert sau pe unul de teapa lui, și nu pe mine. în fond, eu nu voiam de la ea recunoștință, ci iubire, dar bănuiam că, oricât i-aș dovedi ce anume am făcut pentru ea, balanța tot n-avea să se încline în favoarea mea. Cu toate astea, voiam în continuare s-o feresc de accident.

La sfârșitul programului de lucru, am mai rămas câteva minute bune pe lângă camera de transfer, până când am fost sigur că au plecat toți. Apoi am intrat și m-am transferat iarăși în fața garajului unde puștiul își pregătea motocicleta de drum.

Am procedat ca data trecută: uimire din partea lui, electroșoc din partea mea. M-am așezat, decis să nu mă mișc de lângă el și de lângă motocicletă până la ora opt fix, când o știam pe Sandra scăpată orice pericol.

48

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

Timpul trecea greu. La un moment dat, tânărul a început să miște, așa că l-am legat și i-am pus un căluș în gură, pentru că începuse să mă

agaseze cu întrebări la care nu aveam niciun chef să-i răspund. Ca să nu-mi rețină chipul, mi-am pus casca lui de motociclist. Astfel că acum aveam fata ascunsă.

Tocmai îi pusesem căluşul, când dinspre motocicletă am auzit o mișcare ușoară. M-am apropiat și am văzut consternat cum cheia se învârte singură în contact, iar ușa garajului se deschide de la sine.

Nici bine n-am urcat pe motocicletă, încercând s-o opresc, că a și ieșit din garaj și a pornit în viteză pe străzile orașului. De data asta mergea țintă spre strada mea și oricât am încercat să-i schimb direcția, n-am reușit. Ghidonul părea că are propria-i voință. Motocicleta accelera pe porțiunile de drum drept. Credeam că mai are puțin și-și ia zborul. La un moment dat, am riscat o frână, dar nici frâna cea de mână, nici cea de picior nu funcționau. Mă îndreptam, implacabil, spre locul unde aveam să accidentez fata de care eram îndrăgostit.

De vreo două ori, în timpul cursei mele nebunești, am încercat să claxonez. Măcar claxonul funcționa. Bine și așa, mi-am zis, pentru că, din momentul în care aveam să intru pe străduța mea și până aveam să ajung în dreptul Sandrei, intenționam să claxonez continuu, poate avea să audă sunetul și să se ferească sau să nu mai traverseze.

49

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Speranțe deșarte! Ajuns în capătul străzii, am vă- zut-o pe veranda casei cum îi face veselă cu mână ticălosului de Robert, apoi coboară în fugă cele câteva trepte. Am claxonat, dar după câteva

clipe claxonul s-a înecat și a început să scoată un horcăit anemic.

Am ajuns în plină viteză în dreptul ei și, cum toate eforturile de a trage de ghidon au fost zadarnice, n-am putut face altceva decât să asist pasiv cum motocicleta masivă pe care eram a lovit-o în plin. Vehicolul s-a clătinat și am crezut că va cădea, dar s-a redresat în ultima clipă și și-a reluat cursa infernală prin oraș. în nici un sfert de oră a ajuns înapoi la garaj, unde, după ce am deschis poarta, l-am parcat exact unde-1 găsisem. De data asta, parcă bucuros că și-a îndeplinit misiunea, a redevenit o simplă mașinărie ascultătoare.

L-am dezlegat pe tânăr, dar nu mi-am scos casca de pe cap decât înainte de a ieși din garaj; n-aveam deloc chef să mă recunoască și cu atât mai puțin să târăsc institutul în vreun scandal.

Am prins un loc mai ferit și, asigurându-mă că nu mă vede nimeni, m-am întors în camera de transfer. Mi-am încuiat echipamentul temporal în dulap și am plecat. Pe culoar m-am ciocnit de profesorul Iwao Suzuki, care părea că mă așteaptă. L-am salutat și am dat să trec pe lângă el, dar s-a așezat în fața mea:

— Văd că faci ore suplimentare, tinere!

Nu mai știu ce-am bâiguit, însă n-am fost prea convingător, din moment ce mi-a făcut semn să-l urmez în cabinetul său.

50

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Nu mai fusesem acolo din timpul studiilor. Părea mai mare decât îl știam. Era dotat cu o mulțime de l
*
monitoare și aparatură care-mi era complet necunoscută.

— Ia loc și povestește-mi despre călătoria ta plină de aventuri!

M-am așezat pe o margine de scaun și am început să-mi frământ mâinile: ar fi trebuit să-mi închipui că, într-un fel sau altul, drumețiile mele prin timp erau monitorizate, însă nu-mi imaginam că voi fi astfel tras la răspundere. Tocmai mă chinuiam să găsesc o introducere și o explicație cât mai rezonabilă a faptelor mele, când profesorul s-a apropiat de un monitor și l-a aprins. Pe el a început să se desfășoare ultima mea cursă, ca și cum ar fi fost filmată de sus.

— Sper că știi că fiecare kit de călătorii temporale are un sistem de înregistrare, pentru a putea urmări aventurile celor mai noi agenți temporali.

După ce am privit încă o dată cum am izbit-o în plin pe Sandra, i-am făcut semn să oprească monitorul. Oftând greu, l-am întrebat:

— Dacă stiati ce vreau să fac, de ce m-ati lăsat?

» » • >

Profesorul, cu figura lui de ascet, m-a privit lung, ca și cum ar fi ezitat să-mi răspundă. în cele din urmă, mi-a zis:

— Pentru că speram să reușești!

M-am încruntat și l-am privit fără să-l înțeleg. I s-a făcut milă de mine și mi-a explicat:

51

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— De când s-a descoperit călătoria în timp, s-au făcut mii de călătorii și s-au adus tot atâtea mii de obiecte din trecut, de la rahat de dinozaur la tăbliție cuneiforme, dar nu s-a putut face nici măcar o intervenție în scurgerea evenimentelor.

A făcut o pauză, ca să asimilez informațiile, apoi a continuat:

— Am lăsat mână liberă noilor veniti, chiar

dacă i-am monitorizat cu atenție, în speranța că ei, cu entuziasmul lor, vor reuși să găsească o cale să schimbe, cât de puțin, timpul.

A ridicat din umeri neputincios:

— Din nefericire, după cum bine ai văzut, timpului nu-i place deloc să-și bage cineva nasul în afacerile lui.

Am rămas pe gânduri, încercând să găsesc o rezolvare a problemei mele, știind acum că, la o adică, aș fi putut avea mână liberă. Profesorul a sesizat cât de concentrat sunt si m-a întrebat:

— După eșecul de astăzi, aveai de gând să renunți?

— Nu, în niciun caz. Voiam să caut altă cale...

— Mă bucur că ești optimist. Dacă nu sunt indiscret, cum ai fi avut de gând să procedezi?

Am ezitat scurt, pe urmă mi-am dat seama că este o copilărie să mă feresc, câtă vreme mă putea monitoriza oricând.

— Voiam să mă duc iar în garaj și să desfac motocicleta bucățele, apoi să-i împrăștii componentele prin tot orașul...

52

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Profesorul Suzuki a ridicat mâna si mi-a făcut semn ***1*** să mă opresc:

— E o abordare complet greșită.

— De ce?

— Pentru că, după cum ai văzut, dacă motocicleta se poate conduce singură, e clar că se va putea asambla din bucățile componente, chiar dacă ar fi la mare distanță una de alta.

Am dat din cap neîncrezător, deși văzusem cu ochii mei cum motocicleta se conducea singură

spre locul unde avea s-o lovească pe Sandra.

— Ba mai mult, continuă profesorul, presupunând că ai fi topit toată motocicleta într-un bloc inform de metal, prietena ta tot s-ar accidenta.

— Cum așa? am întrebat, neîncrezător.

— Nu știu sigur cum, dar știu că așa ar fi. Poate s-ar împiedica de-o piatră și s-ar lovi atât de tare la cap, încât ar rămâne paralizată de la brâu în jos.

M-am încruntat.

— Și atunci vreți să spuneți că Sandra este condamnată să-și petreacă toată viața într-un scaun cu rotile?

— Nu eu o spun, ci Timpul. Ești invitatul meu să încerci să-i schimbi destinul prietenei dumitale. începând de astăzi, ai la dispoziție cât timp flotant vrei, dar ține minte că, până acum, nimeni nu a reușit. Și, crede-mă, nu sunt puțini cei care au încercat.

înainte de a pleca, am mai pus o întrebare:

— Bine, dar de ce această... imobilitate definitivă și iremediabilă?

53

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Profesorul s-a ridicat să mă conducă.

— Dacă vrei să înțelegi timpul mai ușor, ar fi bine să nu-1 mai consideri un concept fizic sau filosofic, ci o ființă vie.

Am făcut ochii mari.

— O ființă vie? m-am mirat. Glumiți, domnule profesor.

A ridicat din umeri.

— Știu că nu-ti vine să crezi, dar, dacă îl vei consi- dera o ființă vie, ți-ar veni mult mai ușor să-l înțelegi și poate chiar să-l modifici.

A arătat spre monitoarele din spatele său, pe

care se desfășurau imaginile cursei mele nebunești:

— O ființă vie, a spus, dar nu una inteligentă, cel puțin nu după canoanele noastre. Una care vrea să-și păstreze cu orice preț obișnuințele. Nu știm ce înseamnă pentru ea faptul că Sandra este infirmă... Dar dacă ai afla, poate i-ai putea oferi ceva în schimb și atunci prietena ta ar putea fi salvată.

A închis încet ușa în spatele meu. Mă lăsase mai nedumerit decât fusesem vreodată. Am mers încet spre casă, am salutat-o absent pe Sandra și m-am închis în camera mea. Mi-am pus căștile și am ascultat cu sonorul dat la maximum piesa „Time After Time", cântată de Cyndi Lauper, convins de un singur lucru: în cele din urmă voi învinge timpul, indiferent ce fel de animal ar fi!

54

SA N-O SĂRUȚI PE ISABEL $

Se pare că petrecerea a fost o adevărată reușită; cel puțin așa m-au asigurat toți cei care la sfârșitul ei mai puteau să-și exprime cât de cât coerent opiniile. Tocmai conduceam spre ieșire un grup gălăgios și vesel când am văzut-o pe Isabel că îmi face un semn discret.

— Maestrul vrea să-ți vorbească înainte de a pleca, îmi zâmbi ea fermecător.

— Crezi cumva că...? întreb eu nedumerit și privesc spre fotoliul din colț, unde bătrânul Norris, un fel de invitat de onoare al serii, mă aștepta privind posomorât într-un pahar pe care îl bănuiam a fi gol.

— Dragule, se alintă Isabel, eu nu cred nimic! Dar dacă mă rogi pot să-ți calculez probabilitatea ca el să fie cel pe care îl căutăm...

La gestul meu de nerăbdare continuă:

— Hai, du-te liniștit! Conduc eu invitații care mai sunt... Și, zău, nu mai fi așa crispat, petrecerea a fost minunată!

M-am îndreptat spre fotoliul din colț, unde aștepta Norris, nu înainte de a lua de pe o măsuță două pahare. I-am întins unul și m-am așezat alături.

55

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Ei bine, tinere, spuse Norris după ce am ciocnit, aș vrea să stăm câteva clipe de vorbă. De fapt, am vrut să te abordez ceva mai devreme, dar erai prea ocupat să primești felicitările pe care sper să nu faci prostia să le crezi tot atât de sincere pe cât sunt de înflăcărate...

Am privit spre Isabel, care tocmai conducea ultimii invitați spre ieșire, apoi m-am întors către omul de lângă mine.

— Vă ascult, am spus, cu speranța că Isabel se va descurca fără să facă vreo gafă.

Norris, observându-mi privirea îngrijorată, probabil că o interpreta în felul lui, pentru că nu se putu abține să nu spună, ascunzând un zâmbet malițios în spatele paharului:

— Fie vorba între noi, am impresia că ești invidiat de confrați mai mult din cauza tinerei, fermecătoarei, dar mai ales ascultătoarei tale soții decât din pricina efemerului succes literar.

— Bârfe, maestre, bârfe! sar eu indignat. Ar fi în stare să născocească orice, doar să nu recunoască adevărata cauză a succesului și,

implicit, a invidiei lor: talentul.

— Poate, poate, făcu el îngăduitor. Dar să nu divaghez... Vreau să te avertizez asupra unui pericol pe care îl simt dând târcoale în jurul tău.

— Pericol? întreb eu uimit. Singurul pericol de care știu mă pândește din partea croitorului soției mele. Dar, cu succesul de care se bucură romanul meu, sper să-i pot achita, în sfârșit, toate facturile.

56

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

A zâmbit îngăduitor:

— E vorba de un pericol pe care eu nu l-am știut evita, tocmai pentru că la început, departe de a părea un pericol, îți închipui că este o adevărată mană cerească... începi prin a-ți pierde personalitatea de scriitor, iar arta ta va fi aservită unor scopuri pe care nici măcar nu le vei înțelege...

La figura mea probabil nedumerită, continuă:

— Mai bine să-ți povestesc totul de la început... Ai să înțelegi astfel despre ce este vorba... Acum vreo treizeci și ceva de ani, la scurtă vreme după apariția primului meu roman, mă pomenesc într-o zi căutat de un om pe care nu-1 mai văzusem niciodată. Se numea Baffin, mi-a zis că era reprezentantul unei edituri foarte serioase și că ar dori să-mi facă unele propuneri. Banii de pe primul meu roman se topiseră îngrijorător de repede, inflația nu e deloc apanajul vremurilor de azi, așa cum ne place uneori să o credem, astfel că i-am ascultat cu interes propunerile. Sincer să fiu, m-au contrariat puțin clauzele contractului prin care mă obligam, în schimbul unei sume care mi s-a părut atunci enormă, să cedez editurii, care

nici măcar nu era nominalizată, manuscrisul unui roman, ea aro- gându-și dreptul să-l publice când și sub ce nume ar fi dorit...

— Sper că nu ați acceptat, am intervenit eu.

— Bine ar fi fost, oftă el din greu. Din păcate, nu am putut rezista tentației. Mi-am spus - dar un caracter

57

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan slab găsește întotdeauna scuze pentru propriile-i greșeli - că astfel îmi voi asigura o relativă independență materială și mă voi putea dedica ideilor cu adevărat importante care mă frământau, nu unor fleacuri comerciale, cum îmi cereau editorii... Dar banii de pe atât de ciudatul contract s-au terminat cu mult mai repede decât prevăzusem, astfel că atunci când am fost vizitat din nou de Baffin, în loc să-l dau pe ușă afară, l-am primit cu brațele deschise. Pentru a mări prețul, am început să inventez scrupule și remușcări, pe care de altfel nici nu le aveam. Cred că se aștepta la asta, mi-a spus că mă înțelege, în fond eram scriitor, și i se părea firesc să vreau să-mi văd numele scris pe coperta cărților și să mă bucur de prețuirea confraților și a cititorilor. Drept urmare, mi-a oferit, în schimbul noului meu roman, aceeași sumă ca prima dată, împreună cu manuscrisul unui roman destul de bun pe care puteam să-l public sub numele meu. Din nou am acceptat, deși de data asta chiar că nu mai pricepeam nimic. Și a trecut destul timp până când, datorită unei întâmplări, am aflat adevărul. Baffin nu era altceva decât un traficant ordinar, chiar dacă venea din viitor. Venea dintr-un viitor îndepărtat, unde calculatoarele, acum bieți copii neajutorați

în fața actului artistic, în- locuiseră omul până și în artă, ultima redută cucerită de mașini. Acestea ofereau atâtea facilități în domeniul creației, încât nu e de mirare că scriitorii, ca și alți artiști, de altfel, deveniseră o specie pe cale de dispa-

 riție, dar cu atât mai prețuiți și mai încărcați de onoruri, drept care multi erau în stare să plătească sume astronomice pentru a putea trece drept scriitori... Cum cererea generează oferta, au apărut și indivizi de teapa lui Baffin, care se ocupau tocmai cu o asemenea contrabandă. Asta pentru că în acel viitor, pentru a putea publica un roman, acesta trebuia verificat de un așa-zis detector de opere umane, care elibera apoi un certificat ce autentifica faptul că textul era scris de un om și că nu mai fusese publicat de-a lungul istoriei. Și se pare că aceste detectoare nu puteau fi așa ușor înșelate, pentru că altfel Baffin nu s-ar fi complicat cu o atât de periculoasă contrabandă, de-a lungul și de-a latul timpului. Cred că nu mai este cazul să îți spun că ceea ce îmi oferea el în schimb erau opere scrise de calculatorul lui personal; din câte am aflat, putea să scrie cam o sută pe oră...

Rămase tăcut un timp, dus pe gânduri. Apoi, văzând că nu spun nimic, sorbi din pahar și continuă:

— Ai să te întrebi, poate, de ce nu am renunțat. După cum probabil bănuiești, Baffin a început să mă șantajeze că dacă renunț, va da totul în vileag, sau măcar o parte... adică faptul că gloria mea se bazează pe niște texte scrise de o mașină... Iar eu mă simțeam prea bătrân pentru a lua totul de la

capăt. Eram celebru de-acum, eram prizonierul unei celebrități la care țineam, chiar dacă fusese obținută cu niște romane scrise de o mașinărie...

59

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan

Se ridică greoi din fotoliu, puse paharul pe măsuța de alături, apoi îmi întinse mâna.

— Te las acum, dar aș fi bucuros să știu că m-ai crezut, deși toată povestea asta pare atât de stranie...

I-am strâns mâna și l-am asigurat că tot ce-mi povestise părea foarte verosimil, și i-am promis că voi fi precaut dacă îl voi întâlni vreodată pe acel Baffin. Apoi l-am condus spre hol, unde se instalase, de câteva minute, o tăcere suspectă, care nu prevestea nimic bun. Acolo am văzut că ceea ce sperasem toată seara să nu se întâmple se întâmplase: individul înalt, cu mustață și care tot timpul o urmărise pe Isabel din ochi, manevrase în așa fel încât să rămână ultimul cu ea. Când Isabel, ca o bună gazdă ce o sfătuisem să fie, îi întinsese mâna, la despărțire, el încercase probabil să o sărute. Iar acum Isabel îi strângea mâna, fără ca pe chipul ei delicat să se vadă urma vreunui efort, dar mustăciosul se înroșise la față, în strădania de a-și elibera degetele. L-am expediat oarecum grăbit pe Norris, care privise scena în tăcere, cu coada ochiului, dar, cu politețea unui perfect om de lume, se prefăcuse că nu o bagă în seamă, apoi m-am întors spre cei doi.

— Isabel, dă-i drumul!

De obicei, ceea ce îi spuneam executa instantaneu, motiv pentru care, așa cum observase și bătrânul Norris, eram destul de invidiat de cunoscuți, dar de data asta a avut o oarecare ezitare. Ba mai mult, mi s-a părut că

înainte de a-i da drumul și-a intensificat puțin strân-

60

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan soarea, făcându-1 pe nefericitul îndrăgostit să scoată un geamăt îngrozit, în timp ce falangele îi trosneau în mâna fină a Isabelei. După ce mustăciosul a zbughit-o ca din pușcă, privind cu spaimă înapoi, m-am apropiat de ea, furios:

— Ce naiba te-a apucat? Vrei să ratăm totul, acum, la sfârșit?

Ei bine, am trecut prin multe întâmplări într-o destul de aventuroasă existență. Dar mărturisesc că nici una nu m-a lăsat perplex, așa cum m-a lăsat răspunsul Isabelei:

— Răule! Ai fi preferat să mă sărute? și mi-a întors spatele, bosumflată, lăsându-mă realmente cu gura căscată.

Când mi-am revenit cât de cât, am dat să mă reped după ea, să-i cer o explicație, dar m-a oprit soneria. Am deschis. A intrat un bărbat mărunțel, între două vârste, care, după ce a privit scurt în jur și s-a convins că sunt singur, s-a scuzat pentru ora la care mă deranja.

— Mă numesc Baffin, a adăugat el, și sunt reprezentantul unei edituri importante. Dată fiind ora târzie, îmi veți permite să trec direct la subiect...

— Nu e nevoie, l-am întrerupt. Cred că știu despre ce este vorba.

— Trebuia să-mi închipui, zâmbi el satisfăcut. Bătrânul Norris te-a pus deja la curent... Sarcina mea e cu atât mai ușoară...

61

— Acum și a mea este ușoară, Baffin... Tribunalul Delincventelor Temporale te așteaptă cam de mult...

A avut o mișcare ușoară spre șold, unde avea probabil generatorul temporal sau, cine știe, poate chiar pistolul dezintegrator. In aceeași clipă a dat cu ochii de Isabel, care intrase pe neauzite și aștepta în spatele meu. Baffin încremeni, cu mâinile depărtate.

— Nu se poate! șopti el îngrozit, când îi zări medalionul și se făcu dintr-odată palid la față. Folosiți an- droizi Cobra! Am să vă reclam, știi doar că după accidentul de pe Sitis au fost interziși în toată Galaxia...

Am dat din umeri, nepăsător:

— Asta să le-o spui celor care m-au trimis. Până una, alta, te sfătuiesc să fii cuminte. Nu știu ce se întâmplă cu ea de ceva timp. Chiar acum câteva minute am găsit-o torturând un individ care avusese nefericita inspirație să o sărute. Influența epocii, probabil...

— Ce mai aștepți, atunci? Programează odată generatorul ăla și hai să mergem! Abia aștept să ajung acasă, să-mi angajez un avocat bun. In trei zile o să fiu iar liber...

L-am privit lung:

— îmi pare rău, Baffin, dar se pare că și pe mine m-a influențat puțin epoca asta în care te aștept de mai bine de un an. Unde, ca să te atrag, am fost nevoit să scriu și un roman mizerabil... Uite, acum, de pildă, simt nevoia să fac un raport scris despre capturarea ta. Isabel, ai grijă de el!

înainte de a închide ușa, am zărit fața îngrozită a lui Baffin și pe cea radioasă a Isabelei, care se apropia de el cu mâna întinsă:

— Până vine, nu vrei să facem cunoștință? Pe mine mă cheamă Isabel!

63
ÎNTÂLNIRE CU ISABEL

Am fost întrebat de multe ori despre prima mea

întâlnire cu Isabel. Ei bine, trebuie să mărturisesc că nu îmi face nicio plăcere să-mi amintesc despre asta. Apariția ei în viata mea a însemnat, mai întâi de toate, re- nunțarea la un întreg șir de tabieturi de burlac, adânc înrădăcinate în existența mea cotidiană, comodă și, în general, lipsită de griji. Spun „în general", pentru că mai aveam și eu micile mele probleme, pe care nu reușeam întotdeauna să le rezolv chiar așa cum aș fi dorit.

Cu una dintre aceste probleme mă confruntam, de altfel, în ziua în care am întâlnit-o. în acea dimineață, cum am ajuns la serviciu, mi-am amintit că am uitat robinetul de la baie deschis, astfel că toată ziua mi-am petrecut-o încercând să rezolv o problemă de clasa a IV-a: dacă un robinet care are un debit D curge într-o cadă care are o capacitate C și din care se pot scurge atâția litri pe minut, în câte ore se va produce o inundație de toată frumusețea? Spre deosebire de elevul de-a patra, care opera cu date concrete, eu calculam numai pe bază de supoziții. Nu știam nici ce debit ar

64

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan putea avea robinetul, nu știam nici măcar capacitatea căzii din baie, știam doar că vecinul care locuia în apartamentul de sub garsoniera mea, Guguță, cum îl alinta nevastă-sa, avea să-mi facă iar un scandal monstru. Așa că este explicabilă, cred eu, graba cu care, la terminarea programului, m-am îndreptat spre locul dezastrului. Prin minte îmi fluturau numai imagini în care Guguță se rățoia la mine și tocmai mă întrebam, cu legitimă îngrijorare, dacă scumpul de Guguță nu va trece de la amenințări la fapte, cum îmi tot promitea de vreo trei inundații încoace, când Isabel, pe lângă

care tocmai treceam, mă întrebă:

— Te grăbești tare, șefule?

M-am oprit și am privit-o surprins: nu o cunoșteam și în mod sigur nu o mai văzusem niciodată. Părea o tânără de curând ieșită din criza de timiditate a adolescenței și care vrea pe toate căile să recupereze ce i se pare că a pierdut. Era nepieptănată după ultima modă care bântuia printre tineri și îmbrăcată conform cerințelor unui curent futurist din care, pe moment, am observat numai tricoul bine mulat, pe care părea să-l fi împrumutat de la un frate cu câțiva ani mai mic decât ea. Pe tricou, cu litere roșii, o inscripție în limba engleză lansa o invitație fără echivoc.

„Poate nu știe engleză" - am scuzat-o eu în gând -, „la urma urmei, tinerii ăștia nu pot fi chiar atât de pervertiți cum par!"

în ciuda gândului liniștitor, am simțit cum roșesc; am tușit ușor ca să-mi dreg glasul și i-am spus cât am

65

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan putut mai ferm că da, mă grăbesc, și încă destul de tare.

— Păcat, spuse ea și făcu un pas spre mine de lângă stâlpul de care stătuse sprijinită. Aș fi putut să-ți spun lucruri interesante...

Mai făcu un pas și, deși știu că pare de necrezut, mă luă de braț. Am încercat să-mi eliberez brațul, îngrozit la gândul că șeful-contabil e la numai câțiva pași în urma mea și este imposibil să nu ne vadă.

Lângă mine, fata simți încercarea mea de a mă elibera, fiindcă mă privi cu un zâmbet ușor amuzat și-și înteți puțin strânsoarea:

— Te caut de prea multă vreme ca să-ți dau drumul. Să mergem acasă...

Probabil i s-a părut că nu fusese destul de explicită, pentru că a simțit nevoia să precizeze:

— Acasă la tine!

— Nu se poate, am gemut eu înspăimântat, amintin- du-mi atât de Guguță, cât și de madam Bubuleac, cerberul blocului, care stătea toată ziua la intrare și inventa cele mai teribile zvonuri pe care le putea născoci o minte omenească. Asta fără să-i dau nici cel mai mic motiv... Dar dacă mă vedea intrând în garsonieră cu zvăpăiata aia, eram pierdut.

Zvăpăiatei nu părea să-i pese prea mult de neliniștea mea, ba se vedea că nici lipsa de colaborare nu o deranja, de unde am tras concluzia că știe drumul spre modesta mea garsonieră.

66

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

La intrarea în bloc, rumoare. Guguță, care atunci când e în toane bune are vreo doi metri, acum părea mai înalt și vocifera ceva cu glas subțire și plin de patimă. Dacă ar fi vorbit despre altul, poate contrastul dintre vocea de soprană și statura de Hercule m-ar fi amuzat teribil, dar așa, pur și simplu mi-a venit să o iau la fugă înapoi. M-aș fi întors, dacă nu ar fi trebuit să închid robinetul și, mai ales, dacă mâna fermă a fetei nu m-ar fi oprit.

Un răget surd mă avertiză că Guguță dăduse cu ochii de mine și o notă aparte din vocea dintr-odată răgușită păru să anunțe că răbdarea lui, greu încercată de inundațiile mele, ajunsese la final. De emoție, mi s-au aburit ochelarii, drept care nu am văzut prea bine ce s-a întâmplat. Am auzit mai întâi un tropăit înfundat, ca și cum un rinocer în plină maturitate s-ar fi repezit spre mine, am simțit cum brațul fetei s-a încordat ușor,

a urmat un urlet de durere și pământul s-a cutremurat ca izbit de un corp greu. Mi-am șters în grabă ochelarii și siluetele nesigure din preajma mea și-au precizat identitatea. Pata maronie din stânga era madam Bubuleac, care încremenise cu mâna la gură, iar pata albastră de la picioarele noastre era chiar Guguță; gemea ușor și încerca să se adune de pe jos. Mai erau câțiva vecini pe băncile din fața intrării, iar alții priveau cu gura căscată de pe la geamuri.

— Am călcat pe ceva și am alunecat, se scuză Guguță spre ei, după ce se sculă de jos, apoi se întoarse spre mine, cu o bună parte din elanul inițial tăiată.

67

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

întinse mâinile cât două lopeți și în ochi i se aprinseră iar luminițele acelea crude.

— De el nu ai voie să te atingi, spuse cu o voce calmă și egală fata de lângă mine, dar buldozerul din fața mea nu părea s-o fi auzit-o.

Aș fi vrut să am iar ochelarii aburiți și să nu fi văzut niciodată scena care a urmat: plăpânda adolescentă de lângă mine a întins mâna, l-a prins pe Guguță de gulerul treningului și, cu efortul pe care îl fac eu ca să mut un dosar de pe birou, l-a aruncat undeva în mijlocul zonei verzi.

Am înghițit în sec și am dat să-mi trag mâna, să scap. Fata m-a privit zâmbitoare și mi-a spus:

— Să mergem!

Am urcat scările cu mutra unui condamnat la moarte, frământat de un gând: oare ce o să-mi facă ființa asta când o să fiu între patru ochi cu ea?

Am deschis ușa cu degete tremurânde, ea s-a repezit și a oprit robinetul din baie, apoi a luat o

mătură și a început să dea cu îndemânare apa spre scurgere, pri- vindu-mă din când în când printre gene, ca și cum mi-ar fi bănuit dorința de a evada.

A terminat în câteva minute, apoi m-a luat de braț și m-a tras după ea în dormitor. M-a împins într-un fotoliu, apoi s-a așezat și ea pe pat, în fața mea.

— Ei, acum putem sta de vorbă! Știi cine sunt?

— Nu, am spus eu cu o voce pierită, ca și cum asta ar fi fost o vină de neiertat.

68

*Zhang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— M-aș fi și mirat, a zâmbit ea îngăduitor. Cred că nu știi prea bine nici cine ești tu...

— Ba asta știu, am spus grăbit, pe un ton parcă prea vehement, pe care l-am regretat imediat: „Dacă se înfurie cumva?". Am continuat, ceva mai domol: Sunt Andrei Tomescu, inginer de sistem la Axei SRL. Pot să arăt și legitimația... sau buletinul...

A început să râdă în hohote:

— Da, da, făcu ea printre sughițuri de râs, Andrei Tomescu, bineînțeles, numai că...

Se liniști într-un târziu, dar tot îi mai trecu câte o undă de veselie prin ochi.

— Iartă-mă, dar să-mi fi spus cineva că va reuși atât de bine condiționarea, nu aș fi crezut. îmi pare rău că trebuie să-ți subminez atât de profundele convingeri, dar ești cu totul altcineva. Ești Tom Anard, unul dintre cei mai buni agenți temporali și... începând de astăzi, ești șeful meu.

Aș fi râs ca de o glumă reușită dacă nu mi-ar fi fost vii în minte volutele lui Guguță prin zona verde. Se vede treaba că neîncrederea îmi era

prea vizibilă pe chip, pentru că fata deveni mai serioasă.

— E imposibil să nu îți amintești chiar nimic, nimic! Doar ne-am întâlnit de atâtea ori la Centru, la antrenamente. încearcă să-ți amintești... Mă numesc Isabel! Eram preferata ta, adăugă, cu o urmă de cochetărie.

La figura mea, probabil tot neîncrezătoare, continuă grăbită:

69

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

— Pentru o mai rapidă integrare în societatea acestui secol, s-a apelat la o condiționare totală... Intr-o săptămână sau două ai să-ți reamintești totul - bineînțeles, dacă isteții de la condiționare nu au greșit. Ar fi trebuit să te contactez numai după vreo lună, dar s-a ivit o misiune urgentă și am fost trimisă să te întâlnesc și, desigur, să te conving...

Am clătinat din cap; știam că nu e bine să-i contrazici pe nebuni, dar ce îmi spunea fata asta era prea de tot.

— Nu cred o iotă din tot ce spui, am rostit eu răspicat, cu o voce pe care mi-o voiam sigură și calmă.

Păru pentru o clipă încurcată și mă privi neajutorată, dar dintr-odată sări agilă și se apropie de fereastră. Privi afară din spatele perdelei, apoi se întoarse spre mine.

— Vine iar individul care ne-a atacat. Este însoțit acum de unul cu o uniformă albastră, care, dacă nu mă înșel, este înarmat.

— O, Doamne! îmi scăpă fără să vreau. Stai liniștită, că nu-i decât nea Tomiță, sectoristul.

— O fi, făcu ea serioasă, dar e înarmat. Și,

presupunând că nu îți mai aduci aminte chiar nimic despre misiunea noastră, țin să-ți spun că nu sunt aici numai pentru a te ajuta, ci mai ales pentru a te proteja...

— Nu am nevoie de protecția unei fete! am exclamat, cu un prost disimulat orgoliu masculin.

S-a uitat la mine uimită, apoi a dat din umeri și mi-a spus pe un ton neutru:

70

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

— Nu sunt o fată! Sunt un android Cobra - și îmi arătă medalionul de la gât. Presupunând că nu mai știi ce este un android Cobra, îți reamintesc că este unul dintre cei mai puternici și, fără îndoială, cel mai rapid.

Am rămas cu gura căscată. Nu-i o poziție care mă avantajează, recunosc, dar cele auzite prea mă năuciseră. Am dat să-i răspund, când am auzit soneria de la ușă.

„ Asta-i Torni ță!" m-am gândit și m-am întors înspăimântat spre Isabel:

— Ascultă, te rog, ia loc pe fotoliu și nu mișca pentru nimic în lume...

— E înarmat! făcu ea încăpățânată.

— E doar un om însărcinat să păstreze ordinea. Probabil m-a reclamat Guguță, dar n-o să se întâmple nimic, te asigur.

La privirea ei îndărătnică, am simțit că-mi sare muș- tarul:

— Dacă tot spui că îți sunt șef, atunci am să-ți dau un ordin. Stai jos!

Spre uimirea mea, s-a îndreptat spre unul dintre fotolii și s-a așezat.

— Dar să stea departe de tine, a bodogănit spre mine, în timp ce mă îndreptam spre ușă să

deschid.

Guguță, însoțit de nea Tomiță, sectoristul cartierului. Acesta, după ce mă salută, își dădu chipiul mai pe ceafă și spuse:

71

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Domnule Tomescu, am o reclamație împotriva dumneavoastră. Se pare că, împreună cu o cunoștință, l-ați fi molestat pe numitul Iftode Grigore...

încurcat, i-am poftit înăuntru. Mă simțeam vinovat măcar în parte, uitând pe moment că dacă nu ar fi fost Isabel, probabil că eu aș fi fost cel molestat.

Când dădu cu ochii de Isabel, Guguță făcu, fără să vrea, un pas înapoi. Dar simțindu-se sub scutul protector al legii, izbucni surescitat:

— Ea este, domnule plutonier, ea e cea despre care vă spuneam!

întinzând un deget acuzator spre bluza Isabelei, unde literele roșii invitau sfidător, „kiss me", răbufni:

— Ia uitați-vă ce scrie acolo, pupă-mă, că atâta engleză mai știm și noi...

Dar plutonierul nu îi mai urmărea vorbăria; privea gânditor când la silueta fragilă a Isabelei, când la malacul de Guguță. Se îndreptă spre Isabel:

— Nu vă supăra ți, domnișoară... Vreți să-mi arătați puțin buletinul?...

Am văzut-o pe Isabel ezitând o clipă. Privi întrebătoare spre mine și, văzând că nu spun nimic, vârî mâna în mica poșetă ce-i atârna pe umăr și îi întinse plutonierului un buletin. Acesta îl deschise, privi poza, o privi pe Isabel, apoi

mormăi ca pentru el: Ionescu Isabel, născută în orașul... la 16 mai, anul o mie nouă sute...

Mai făcu câteva calcule, apoi spuse satisfăcut:

72

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Aveți aproape douăzeci de ani, majoră așadar - și îl privi ucigător pe Guguță, care îi îndrugase probabil că pe lângă molestarea vecinilor mă ocup și de coruperea minorelor.

— Da, îi zâmbi dulce Isabel, tocmai am venit în vizită la logodnicul meu... Știți, urmează să ne căsătorim în curând și am venit să mai punem la punct câteva amănunte privitoare la nuntă, când, la intrarea în bloc, am fost atacați de... - și arătă cu capul, revoltată, spre Guguță.

— Dânsa e cea care te-a molestat? îl întrebă sever plutonierul pe Guguță.

— Da, ea este, doar v-am spus... Ia uitați-vă ce scrie acolo, că atâta engleză...

— Afară! îi spuse scurt sectoristul, apoi se întoarse spre noi: Vă rog să mă scuzați! și plecă grăbit în urma lui Guguță.

Pe scări le-am mai auzit o vreme vocile, în timp ce închideam ușa:

— De data asta, îi spunea plutonierul, doar te amendez. Dar dacă se mai întâmplă o dată, te rețin pentru tulburarea ordinii publice.

Am revenit în dormitor, hotărât să pun lucrurile la punct o dată pentru totdeauna. însă, când i-am văzut zâmbetul nevinovat, parcă mi-am mai pierdut din elan. Mai ales că mi-a ieșit în întâmpinare și, cu o voce alintată, a început să mă flateze:

— Extraordinar, ce bine te-ai descurcat! Sinceră să fiu, mă așteptam la o rezolvare în forță a situației, deși

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan asta ne-ar fi periclitat misiunea și poate chiar rămânerea noastră aici...

Am privit-o atent, să văd dacă nu descopăr în privirea ei vreun licăr de ironie. Dar nu, se uita la mine cu ochi limpezi și strălucitori, pe cât se părea sincer încântată, deși, dacă rememoram scena cu nea Tomiță, aportul meu în rezolvarea situației fusese minim, dacă nu chiar nul. Avea să mai treacă multă vreme până să-mi dau seama de câtă prefăcătorie era în stare Isabel atunci când credea că e necesar.

Oricum, chiar și fără să știu asta, nu aveam de gând să mă las cumpărat de câteva laude...

— Lasă, lasă asta, am spus, cu o voce pe care mi-o voiam cât mai fermă. Vreau să știu cine îți dă dreptul să te prezinți cunoscuților mei drept logodnica mea? Nu îți dai seama că mă pui într-o situație jenantă?

Mă privi ofensată:

— îmi dau seama că nu îți mai amintești, dar să știi că asta a fost ideea ta... Ai propus ca după condiționare să vii aici cu aproximativ trei-patru luni înaintea mea, pentru adaptare, integrare și așa mai departe... După ce veneam și eu, urma să mă prezinți cunoscuților, prietenilor și vecinilor drept logodnica ta. Iar în toamnă, conform scenariului pe care l-ai propus și care a fost aprobat de Centru, ne căsătorim... Ai avut perfectă dreptate, acum mi se pare și mie că asta va fi cea mai bună acoperire...

Am rămas tăcut, încercând să mă concentrez, să fac legătura cu una dintre amintirile pe care ar fi trebuit

să le am dacă spusele fetei din fața mea ar fi fost cât de cât adevărate. Dar nu se lega nimic. Oricât m-aș fi gândit, ajungeam la aceeași concluzie: sunt Andrei Tomescu, inginer de sistem la firma Axel SRL, cam... de trei luni. Iar aici am venit din... o ușoară nedumerire parcă mă frământa, dar fără îndoială că era o aberație ce spunea fata asta... M-am așezat încet pe un fotoliu, parcă cuprins de o ușoară amețeală.

Isabel nu îmi dădu prea mult timp de gândire; luă un scaun, se făcu comodă în fața mea și cu un gest de o cuceritoare sinceritate îmi luă mâinile într-ale ei:

— Trebuie să mă crezi! Mizez pe faptul că am fost preferata ta în timpul antrenamentelor și că mă lăudai de multe ori tocmai pentru puterea mea de convingere. Deci, periculos sau nu, am să-ți spun ce avem de făcut și ai să-ți dai singur seama că nu prea avem de ales... Nu o să prea ai de ales...

Nu părea să țină seama că eu scuturam încăpățânat din cap și continua să mă țină de mâini, privindu-mă tintă în ochi:

— *A* apărut aici, în spațiul și în timpul de care noi suntem responsabili, un cronofag... Trebuie să-l transferăm...

Am făcut ochii mari:

— A apărut un ce?

Păru ușor amuzată, dar continuă, răbdătoare:

— Un cronofag... Denumirea îți aparține, așa că ar trebui să-ți amintești ceva despre ei... Nimeni nu știe

prea bine **ce** sunt sau **cine** sunt. Sunt multe teorii care încearcă să le explice prezența în universul nostru, dar cea mai acceptată este a ta...

Mi-am tras mâinile din mâinile ei și m-am ridicat în picioare, apropiindu-mă de bibliotecă, privind gânditor la titluri: „Timpul", „Timpul biologic și timpul fizic", „Timpul privit ca a patra dimensiune"... Rafturi întregi pline cu cărți care aveau ca unic subiect timpul, în spatele meu, Isabel privea cărțile, surâzând.

— în ciuda condiționării, nu au reușit să-ți scoată din minte dragostea dintâi. Mă bucur că ai mai citit câte ceva... Așa îți vei înțelege mai ușor teoria. Deci, în elaborarea ei, ai plecat de la presupunerea că există două universuri... paralele, identice și care se deosebesc numai prin faptul că în ele sensul de curgere al timpului este inversat. Și ai mai presupus că între ele există un spațiu în care timpul nu există... Un fel de zonă neutră. Ei bine, în acest loc există niște ființe, entități sau naiba știe ce sunt, care se hrănesc cu... timp. Din când în când, apar în universul nostru observabil și se hrănesc cu timp. în urma lor nu rămâne decât un spațiu încremenit. Și se dezvoltă extrem de repede... Sper să-ți amintești în curând ceva mai bine propria teorie, să mi-o explici pe îndelete și mie, pentru că, sinceră să fiu, agent temporal sau nu, nu am priceput o iotă din ea. Deci, va trebui să închiriem un elicopter din acela pentru împrăștiat îngrășăminte, îi umplem rezervoarele cu praf de talc sau de cretă, îl împrăștiem

76

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan peste cronofag ca să-l localizăm, ne întoarcem în timp

câteva zile, când cronofagul este încă mic, îl introducem într-o incintă atemporală și îl transportăm la Centru. Unde nu au decât să facă ciorbă din el. Așa le-ai spus celor care îți criticau metoda. Noi vi-1 aducem, voi nu aveți decât să faceți ciorbă din el.

Rămân pe gânduri, în timp ce Isabel mă privește întrebătoare. Scot o carte din raft. „De devinatione", de Marcus Tullius Cicero. O deschid la întâmplare:

„Hoc idem signifiant graecus iile in earn sententiam versus: Quod fore paratum est, id summum exuperant Jovem". Mă întorc spre Isabel și-i traduc destul de aproximativ:

— Cam același lucru spune despre asta și Cicero, „Ceea ce-i hotărât de destin, până și pe marele Zeus întrece".

Isabel zâmbește cu gura până la urechi. îi dau o palmă prietenească peste umărul plăpând și-i spun:

— Dacă tot e hotărât de destin, să mergem să ne facem treaba!

Fiind primul cronofag vânat de noi, ar fi trebuit să am niște amintiri ceva mai consistente. Dar totul se amestecă în mintea mea, de parcă gândurile mi-ar fi fost amestecate de palele elicopterului care ne-a dus la vânătoare. Am reținut doar figura mirată a pilotului, când i-am cerut să pulverizeze talcul peste zona pustie și aridă unde apăruse ciudata ființă și apoi stupoarea lui când a văzut pudra de talc vălurind și luând forma cronofagului. Am coborât cu Isabel, am locali-

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan zat punctul

zero și am făcut un salt înapoi în timp, pentru a-l încarcera în incinta atemporală. De dus la Centru, l-a dus numai ea. Eu am rămas mai departe să-l salut zilnic pe Guguță și să evit privirile iscoditoare ale doamnei Bubuleac. Asta a fost prima mea întâlnire cu Isabel. O primă aventură dintr-un lung șir... Numai că, oricât am așteptat, în mintea mea nu s-a trezit nicio amintire!

— Am să-i ucid pe cei care te-au condiționat! spunea Isabel de fiecare dată când venea să mă ia într-o nouă aventură. Sunt sigură că au făcut-o intenționat ca să scape de tine. Erai cel mai bun dintre ei. îi deranjai...

Nu spuneam nimic, nu comentam în niciun fel spusele ei, îmi vedeam mai departe de munca de zi cu zi și așteptam cu o ciudată nerăbdare ca Isabel să mă scoată din cenușiul existenței mele cotidiene și să plecăm într-o nouă aventură.

în așteptarea ei, citeam cărți despre timp. Cel mai mult citeam din Marcus Tullius Cicero, care acum mai bine de două mii de ani părea că știa totul despre necazurile mele. Uneori, seara, înainte de a adormi, reciteam, cu ochii pe jumătate închiși de somn, din tratatul „Despre divinație":

„Și așa cum în semințe e deja conținută vigoarea lăstarilor ce se vor ivi din ele, tot astfel în cauze sunt ascunse viitoarele evenimente..." - și mi se părea că peste umărul meu o aud pe Isabel cum chicotește încântată.

78

CAMPIONUL ABSOLUT

Când am participat la prima cursă de

cronomoto- ciclete, am ocupat un modest loc treisprezece. Ghinion, ar spune unii, dar aveam numai 18 ani și, cum eram doar la prima mea cursă printre veteranii acestor tip de curse, rezultatul mi s-a părut de-a dreptul formidabil.

Pentru că s-au făcut nenumărate reportaje și transmisii în direct despre cursele de cronomotociclete, bănuiesc că se știe destul de multe despre ele, așa că nu am să insist pe această temă. Am să spun în schimb câteva lucruri despre culisele acestor curse, lucruri mai puțin cunoscute marelui public, dar care fac parte, la urma urmei, din însăși substanța lor intimă.

După cum se știe, toate cronomotocicletele pentru curse sunt dotate cu un generator standard de 200 de cronowați putere, deci, în principiu, ar trebui ca toți concurenții să ajungă la fel de departe în timp. Faptul că nu se întâmplă așa le conferă acestor curse tot farmecul si face să fie urmărite de milioane de fani. »

Odată lansat în cursă, un concurent are de înfruntat curenții timpului care, într-o trecere normală și fi-

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan rească, e normal să nu fie simțiți, dar când străbați timpul invers, te lovești de ei ca de un zid, dacă nu te ferești la timp. Comparația cu zidul este poate puțin forțată și cred că ar fi mai potrivit să spun că e vorba de un zid cu o oarecare elasticitate care, chiar dacă nu te împiedecă să treci, îți încetinește foarte mult viteza, în asta constă, de fapt, măiestria fiecărui concurent, de a ocoli aceste fuioare de ceață temporală elastice și

perfide care, dacă nu ești atent, te pot opri cu totul sau te lasă să mergi numai câteva sute de ani în trecut.

După ce concurentul ajunge la limita maximă în trecut, scoate pistolul și trage cu markerul radioactiv în vestita stâncă de granit de la Yorkshire, rămasă neschimbată de milioane de ani. Din acest motiv, toți concurentii - si nu numai ei - o numesc Stânca Țintă.

La întoarcere, comisia de arbitri extrage etuva radioactivă a fiecărui concurent și, în funcție de gradul de dezintegrare radioactivă a probei, stabilește clasamentul.

După cum am spus, la prima cursă am ocupat un onorabil loc treisprezece, deși, sincer să fiu, nu speram nici atât. Spun asta pentru că, exact înainte ca motorul meu temporal să se înece și să dea rateuri, am văzut în jurul vestitei stânci de granit câțiva oameni care, chiar dacă păreau destul de primitivi, erau totuși oameni, așa că nu puteam să fi ajuns prea departe. în timp ce timpul își încorda în spatele meu puterile ca să mă tragă înapoi în prezent, am ridicat pistolul și

80

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan am tras, cu o clipă înainte să fiu smucit cu forță spre prezent.

Am simțit un șoc puternic și, dacă nu aș fi fost prevenit de brutalitatea lui, poate că l-aș fi scăpat din mână. Dar așa, l-am ținut strâns și abia după ce m-am întors mi-am făcut curaj să îl pun înapoi în teacă.

în timp ce comisia examina probele radioactive, de mine s-a apropiat un bărbat între două vârste, brunet și cu o față expresivă și plăcută.

— Bravo, tinere! mi-a spus el și mi-a întins

mâna ca să mă felicite. Ai făcut una dintre cele mai frumoase curse.

Am privit lung la el, să văd dacă își bate joc de mine, dar omul părea sincer, așa că i-am răspuns:

— Bine pe naiba, domnule! Nu cred că am trecut de zece mii de ani. Poate nici atât.

Bărbatul zâmbi si mă liniști: I»

— La prima mea cursă, eu am călătorit doar cât să o întâlnesc pe bunica, dacă s-ar fi aflat lângă Stânca Țintă.

Am râs amândoi de gluma lui, el din toată inima, iar eu mai mult din politețe. Mi se părea cunoscut, dar nu știam de unde să-l iau, asa că, dându-si seama de confuzia mea, se prezentă:

— Am crezut că mă cunoști! Sunt Steven McTroy, cel care are plăcerea să organizeze aceste concursuri.

Fotografiile lui împânzeau locul, așa că în mod sigur ar fi trebuit să îl recunosc, dar cum înscrierea în con**st** *Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan curs o făcusem prin intermediari, nu avusesem ocazia să vorbesc până atunci, personal, cu el.

Am dat să mă scuz, dar m-a oprit cu un gest:

— Nu e cazul, tinere. Aici tot ce contează sunt rezultatele și îți spun sincer că după ceva antrenament o să ajungi pe primul loc. Va trebui, în cursele viitoare, să ocolești curenții contrari din evul mediu, care ți-au consumat aproape jumătate din impuls. Dacă îți faci timp, o să studiem mai târziu diagramele cursei.

Am acceptat, plin de entuziasm. Auzi la el: dacă îmi făceam timp pentru așa ceva!?

Acel puțin antrenament de care vorbea McTroy ca să pot ocupa locul întâi a durat nu mai puțin de cinci ani, dar a meritat fiecare clipă pe care am petrecut-o acolo. Am ajuns, la un moment dat, să simt curenții timpului, pentru că alt cuvânt nu

găsesc, astfel că am mers mai departe decât orice alt concurent, ba până acolo unde Stânca Țintă încă nici nu apăruse, astfel că Comisia de jurizare a trebui să găsească alte metode de datare. Oricum, am ajuns până în urmă cu șaizeci și cinci de milioane de ani și am putut să le confirm oamenilor de stiință că extincția dinozaurilor se da- » ♦ I
forase unui cumul de factori, dintre care cel mai important a fost ciocnirea unui asteroid cu Pământul. Ceea ce li s-a părut cel mai uluitor din toate datele aduse de mine a fost faptul că, de fapt, nu avusese loc o ciocnire, pur și simplu, ci mai curând o cădere. Planeta noastră captase asteroidul și abia după multe mii

82

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan

de rotații pe o orbită tot mai joasă, acesta căzuse, în cele din urmă, undeva în apropierea Mexicului. Iar din fotografiile aduse au dedus că asteroidul nu avea deloc zece kilometri în diametru, asa cum se calcu- lase, ci fusese aproape dublu.

Dar astea rămâneau amănunte interesante doar pentru oamenii de știință; pe mine, sincer să fiu, nu prea mă interesau, pentru că devenisem campion într-unul dintre cele mai populare sporturi, cu tot ce înseamnă asta: bani, faimă și femei.

McTroy încerca să mă tempereze, dar eu ajunsesem de neoprit, mai ales după ce aflasem că abilitățile mele temporale se datorau mai ales unor caracteristici genetice, așa că nu îmi refuzam nimic din ceea ce banii și gloria ar fi putut să îmi dăruiască.

Institutul de cercetare a Timpului, unde se

descoperise și se dezvoltase primul generator temporal, nu mai contenea cu criticile la adresa curselor de crono- motociclete, motivând critica lor prin faptul că astfel se altera structura intimă a timpului. Ca să nu mai spun de criticile aduse de ei mie personal, afirmând că nu e deloc normal să se dea un cronogenerator pe mâna unui om lipsit de responsabilitate, pasionat doar de chefuri și femei.

Până la urmă s-a vădit că aveau dreptate, dar mai era mult până atunci și nu prea mă preocupa viitorul, pentru că eu tocmai descoperisem o joacă nouă. Pe fetele care se dovedeau mai recalcitrante la propunerile

83

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan mele și pe care nu le impresiona nici măcar statutul meu de campion, le momeam cu câte o excursie în Jurasic. Mai ales că îmi făcusem un fel de „cărare", astfel că puteam ajunge acolo și cu ochii închiși. îmi plănu- iam excursiile în așa fel încât să ajung chiar când aste- roidul care urma să cadă pe Pământ trecea pe deasupra noastră. Oamenii de știință încă se mai contraziceau, chiar și după ce le adusesem fotografii cu el, evoluând la joasă înălțime și lăsând în urma lui o dâră groasă de fum negru. La un moment dat, m-au suspectat că am falsificat fotografiile numai ca să-i bag pe ei în ceață, dar mie, zău că nu-mi păsa de ei. Eu îmi perfecționasem un repertoriu de genul „vezi ce se poate întâmpla în orice moment și în vremurile noastre, așa că, hai să ne trăim viața!" Cele mai multe acceptau și, cu toate că excursia în trecut nu dura mai mult de câteva secunde, se pare că le impresiona pe vecie.

Asteroidul, trecând tumultuos pe deasupra noastră, dinozauri urlând disperați în depărtare, ca și cum și-ar fi presimțit sfârșitul erau lucruri mai puternice decât putea îndura o tânără fată și, după ce timpul își încorda mușchii și ne țâra în prezent, toate se abandonau fără nicio ezitare în brațele mele.

Problemele au început când am întâlnit-o pe Eliza, un șoricel micuț de bibliotecă, cu ochelari și, aparent, fără niciun farmec. De fapt, zic greșit când am întâl- nit-o, pentru că ea a fost cea care m-a căutat pe mine, după ce auzise de la colegele ei despre excursiile mele

84

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan în trecut. Era studentă la biologie și tocmai învățase, la un curs, despre apariția angiospermelor, așa că voia să verifice pe viu când apăruseră pentru prima dată plantele cu flori. La facultate i se spusese că pe la jumătatea mezozoicului, dar ea suspecta că se iviseră mai devreme, așa că „aș fi eu atât de bun să o transport până în urmă cu o sută douăzeci de milioane de ani, ca să se convingă[7]'?

Fata asta cred că mă confunda cu un taxi temporal, altfel nu se explica siguranța cu care mă abordase.

— Fată dragă, i-am spus direct, nu știu dacă ți-au zis colegele tale care te-au trimis la mine, dar o asemenea călătorie costă...

Am lăsat fraza să plutească în aer, dar ea a aprobat încântată din cap și atunci am suspectat-o pe vreuna dintre colegele ei că dorise să își bată joc de mine.

— Mi s-a explicat, a spus ea, cu ochii strălucind de emoție în spatele ochelarilor. De trei luni nu

mai cheltuiesc niciun ban din bursă tocmai pentru așa ceva.

Am rămas cu gura căscată și am privit precaut în jur să le văd pe cele care-mi organizaseră o asemenea farsă subtilă, dar n-am văzut pe nimeni. Și atunci mi-a dat prin cap să le întorc farsa și să duc șoricelul de bibliotecă să-și vadă florile fără nicio plată.

Ne-am dat întâlnire a doua zi și fata s-a prezentat, punctuală, la întâlnire:

— Când vă plătesc? a întrebat ea precaută. Acum sau la întoarcere?

85

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Am privit-o lung încă o dată, dar n-avea chiar nimic atrăgător la ea, iar cei câțiva bănuți pe care îi strângea în palmă nu cred că mi-ar fi ajuns nici măcar pentru un pahar de Martini la unul din barurile frecventate în mod obișnuit de mine.

— Astăzi lucrez pro bono! am spus eu și, după cât de ciudat m-a privit, am avut impresia că am folosit expresia aceea latină într-un context nepotrivit, dar nu mi-a păsat și i-am făcut semn să se așeze pe șa, în spatele meu.

In parte, trebuie să recunosc, e vina mea pentru ce s-a întâmplat, dar nu mi-am putut imagina că cineva poate fi atât de năuc precum fata asta. Pentru că făceam oarecum în silă excursia, recunosc că nu i-am dat atentia necesară si, din cauza asta, nu am efectuat un minim de instructaj cu ea. Voiam să scap cât mai repede și am accelerat cu toată viteza dată de cei cinci sute de cronowați ai cronomotocicletei recent achiziționate. Nu se vindea la liber, dar pentru mine, campion de atâția ani, nu era o problemă să obțin autorizațiile necesare.

Problema e că uneori uitam cât de puternică era și cât de tare întindea firele timpului, mai ales când acceleram ca acum. Uneori abia reușeam să rămân câteva secunde în timpul în care doream, că, la fel ca o coardă de „bungee jumping" foarte întinsă, timpul mă trăgea înapoi, unde îmi era locul.

La fel mi s-a întâmplat și acum: ajuns în timpul unde voia fata, am accelerat până la limita puterii pe

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan care mi-o dădea generatorul, ca să ne menținem pe loc, într-un timp cât de cât static. Eliza mă strângea înfrigurată de mijloc și cred că privea cu nesaț în jurul ei, când, dintr-odată, am auzit-o chităind ca un soa- rece și arătându-mi cu mâna o floare, undeva în apropierea noastră.

— Am avut dreptate! a exclamat ea încântată și, înainte de a apuca să-i spun ceva, și-a desfăcut centura și a făcut câțiva pași spre floare. Trebuie s-o iau și să le arăt tuturor că am dreptate! a exclamat ea.

— Tâmpito! Treci înapoi pe motocicletă! am strigat la ea și am văzut că întoarce spre mine o față mică, gata să izbucnească în plâns.

— Te rog să vorbești frumos cu mine!...

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-am mai auzit, rostite de ea, pentru că, în aceeași clipă, timpul m-a înhățat și m-a tras brutal în prezent.

Am ajuns în garajul de unde pornisem în fatidica mea călătorie, dar n-am întârziat mai mult de câteva clipe, cât să-mi schimb acumulatorul, și am pornit înapoi după toantă. Șansa să nimeresc

aceeași secundă și să o găsesc era infimă. După cum mă așteptasem, căutările, pentru că au fost mai multe, au rămas fără rezultat.

Așa cum prevăzusem, a durat câteva zile până când lipsa i-a fost observată și, după ce s-au studiat diagramele călătoriilor temporale, au ajuns, inevitabil, la mine.

87

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Se pare că o asemenea infracțiune încă nu era prevăzută de lege, așa că a durat ceva până când am fost incriminat, dar în cele din urmă am fost căutat de oamenii legii care, după ce mi-au explicat buclucul în care intrasem, tot ei mi-au oferit o alternativă.

Trebuia doar să efectuez o călătorie în timp pentru cercetătorii de la Institutul de cercetare a timpului, să fac câteva fotografii și apoi aș fi fost exonerat de orice acuzație. Cu gândul la ochii înspăimântați ai Elizei din clipa când am abandonat-o în Jurasic, am acceptat și abia apoi m-am întrebat de ce naiba nu făcea unul din specialiștii lor această călătorie?

Abia când mi s-au explicat termenii acesteia mi-am dat seama că, probabil, cei de la Institut încercaseră și nu reușiseră, așa că acum își puneau toată speranța în mine. Cu ani în urmă, după ce făcusem un set complet de analize, McTroy îmi explicase că aveam cea mai extraordinară combinație de gene întâlnită până atunci, care îmi permitea performanțe nemaiîntâlnite la alți temponauți.

Conform propunerii lor, ar fi trebuit să ajung în trecutul Terrei cândva, în urmă cu 3,8 miliarde de ani, și prima dată când am auzit acest număr, am izbucnit în râs: nici măcar până la un miliard de

ani în urmă, cel puțin după știința mea, încă nu ajunsese nimeni.

— Ei, nu e chiar așa, mi-a explicat un bătrân profesor de la Institut și mi-a arătat diagramele de la ultimele lor experiențe.

88

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan

Din câte am înțeles, cel mai bun om al lor ajunsese până în urmă cu două miliarde și apoi ceva se blocase. Am depistat imediat câteva greșeli pe care le făcuse și i le-am arătat lui Iwao Suzuki, bătrânul profesor cu figură severă, de samurai.

Acesta a zâmbit mulțumit când a văzut că am depistat atât de rapid greșelile făcute de omul lor, apoi m-a prezentat echipei care avea să-mi pregătească cro- nomotocicleta, dacă o mai puteam numi cumva așa. Era imensă, avea peste un mega de cronowați și echipată cam cu tot ce și-ar fi putut dori cineva pus pe bântuit prin ere.

în timpul călătoriei trebuia să îmbrac un costum ușor și flexibil, cam în genul celor folosite de astro- nauți, prevăzut cu rezervoare de oxigen care îmi ofereau o autonomie de patru ore.

— în Precambrianul timpuriu, unde sperăm să ajungi, oxigenul respirabil nu e încă pe deplin format, așa că vei avea nevoie de acest costum ca să supraviețuiești.

După ce am fost instruit pe îndelete asupra călătoriei, am fost informat și cu privire la scopul ei. Mie mi se părea o prostie, dar am tăcut, pentru că, dincolo de toate aspectele științifice, campionul din mine jubila: aveam să rămân în

istorie ca omul care călătorise cel mai mult în trecutul planetei!

Din câte mi-a explicat echipa care avea să mă trimită în Precambrian, în ultimii ani fuseseră avansate

tot felul de ipoteze referitoare la apariția vieții pe Pământ. Se luptau pentru supremație două: prima spunea că viața apăruse de-a lungul a miliarde de ani, în supa organică din apele de mică adâncime de la țărmul mărilor și oceanelor, iar a doua presupunea că primele manifestări ale vieții apăruseră datorită faptului că germeni străini fuseseră aduși de meteoriți pe Terra. Cea de-a doua se numea panspermie și nu făcea altceva decât să arunce pisica moartă în curtea vecinului, pentru că tot nu explica, de fapt, cum lua naștere viața din substanțe anorganice, ci doar muta problema pe alte planete.

De parcă toate acestea nu ar fi fost de ajuns, chiar și adepții panspermiei se împărțeau în două: unii care spuneau că viața a luat naștere pe o altă planetă din adâncimile spațiului, care, în cele din urmă, explodase din cine știe ce motive, iar bucăți din ea ajunseseră și pe Pământ, sub formă de meteoriți; alții care erau de acord că viața fusese inseminată din exterior pe Terra, dar susțineau că treaba asta nu se întâmplase din greșeală, ci fusese dirijată de o inteligență extraterestră care se ocupa cu inseminarea tuturor planetelor din Univers propice vieții.

După multe cercetări și simulări, au putut afla cu precizie locul și timpul unde începuse viața pe Pământ, iar eu urma să călătoresc până în momentul calculat, să fac fotografii și să văd ce aveam să întâlnesc acolo: un meteorit plin cu

germeni ai vieții sau o sondă spațială lansată de extratereștri.

90

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

In ziua hotărâtă, m-am îmbrăcat cu costumul spațial, am așteptat până când i-au fost verificate toate funcțiile, apoi am urcat pe tancheta mea temporală, că n-o mai puteam numi cronomotocicletă, la cât era de masivă și dotată cu de toate.

La momentul fixat, am fost lansat și, deși știam că așa ceva era imposibil, aproape că am simțit cum am fost împins în spate de viteza temporală cu care fusesem propulsat. Aș fi vrut să fie gata invenția la care se lucra acum în Institut și care ocolea în mod automat vârtejurile temporale, dar cum nu exista încă așa ceva, a trebuit să îmi încordez atenția la maximum.

Am trecut ca fulgerul prin perioada istorică, apoi am ajuns în preistorie și am accelerat, așa că a durat doar câteva secunde până în perioada unde o pierdusem pe Eliza și chiar dacă m-am uitat după ea, eram conștient că n-aș fi putut opri nici dacă aș fi zărit-o. Dar n-am văzut-o, în primul rând pentru că experiența avea loc în cu totul altă parte și apoi pentru că tahometrul temporal își defila mult prea repede cifrele pe afișaj pentru a mai putea urmări ceva.

Am modificat scala la milioane de ani pe secundă și, în curând, am ajuns la o adâncime temporală de un miliard de ani. Poate e greșit să spun că mă „scufundam" în timp, dar exact senzația asta o aveam. încercam aceeași presiune pe care o simțisem când efectuasem prima mea scufundare reală, pe undeva prin mările sudului.

Când am ajuns la două miliarde de ani, presiunea a devenit aproape palpabilă și am strâns mai tare ghidonul motocicletei, de parcă aș fi vrut să mă asigur de suportul material al unui obiect cunoscut.

Programul mașinăriei temporale era reglat să mă ducă acolo, în punctul și la timpul calculat de savanți, dar rolul meu nu era doar de a face fotografiile, ci și de a ocoli nodurile temporale. Am strâns din dinți și am condus mai departe printr-o lume tot mai pustie și mai întunecată: cerul devenise negru și stelele erau vizibile în permanență. Când m-am apropiat de timpul prevăzut, viteza temporală a motocicletei a scăzut, iar conform softului implementat, scala a trecut automat la mii de ani pe secundă.

Se pare că savanții calculaseră exact timpul sosirii germenilor extratereștri. La fel de exact calculaseră și locul, încât ceea ce a sosit din cer a căzut la câțiva metri de mine.

Am folosit, de astă dată, funcțiile clasice ale motocicletei și m-am apropiat cât mai mult de obiectul care fumega și sfârâia în apropiere.

Se afla chiar pe marginea unei băltoace și când m-am apropiat, am văzut că savanții din a doua categorie avuseseră dreptate. Obiectul era format din două corpuri conice, prinse la bază una de alta și am observat că se deșurubau încet, pentru a-și elibera, fără îndoială, încărcătura de spori.

Am făcut la repezeală câteva fotografii, apoi, pentru că am simțit cum corzile elastice ale timpului se încor-

deză, m-am aplecat și am ridicat dublul con, ținân- du-1 strâns în brațe, să nu îl scap în timpul șocului din momentul în care aveam să fiu tras spre prezent.

Am zâmbit victorios: eram cu adevărat un campion pentru că, în loc să le duc savanților un set de fotografii, aveam să le duc ceva palpabil.

După cum am mai spus, pe drumul de întoarcere, rolul meu era mai mult decorativ, pentru că motocicleta era trasă pur și simplu înapoi în prezent pe vechiul drum temporal, fără să trebuiască s-o mai conduc deloc. Iar întoarcerea, în loc să se facă tot într-o oră, cât durase drumul spre precambrian, avea să se des- fășoare în doar câteva minute. Aveam, așadar, mai mult timp la dispoziție pentru a admira locurile sau mai bine zis timpurile prin care mă întorceam, așa că am simțit că ceva nu e în regulă încă înainte de a ajunge în Jurasic. Cerul, care ar fi trebuit să devină albastru imediat după apariția oxigenului în atmosferă, rămânea în continuare negru. Când am ajuns cu 65 de milioane de ani în urmă, în locul unei planete forfotind de viață, am văzut în jurul meu doar stânci pustii și câțiva vulcani erupând în depărtare. Asteroidul a căzut și el peste aceeași lume fără viață.

In brațele mele, cele două conuri încercau să se des- facă zumzăind, dar eu, în dorința de a le duce intacte savanților, le țineam cu toată puterea, astfel că nici nu am văzut că am ajuns în prezent, decât când tahome- trul a scos un clinchet de final de cursă.

93

Am privit în jur, așteptându-mă la aplauze și urale, dar în loc de asta n-am văzut decât stâncile pustii care arătau exact la fel de dezolante ca și cele din precambrian.

Din cauza surprizei, am scăpat conurile din mână si, în numai câteva secunde, ele s-au desfăcut si si-au vărsat conținutul lichid pe solul sterp al Pământului.

Au trecut multe minute până să înțeleg, dar am făcut-o, în cele din urmă și, privind la lichidul germi- nator care se scurgea în sol însămânțând planeta, mi-am dat seama că avea să mai dureze încă patru miliarde de ani până când o civilizație asemănătoare celei din care veneam urma să ia naștere.

Rezerva de oxigen îmi ajungea pentru încă vreo două ore, dar acumulatorii motocicletei erau pe zero. Prin urmare, am hotărât să nu mai aștept o agonie dureroasă si inevitabilă, asa că mi-am scos casca. Si îna- inte ca totul să se întunece în fata ochilor mei, am reușit să zâmbesc și să sper că peste patru miliarde de ani, un alt campion n-avea să mai aibă inițiative similare, care să forțeze viața să o ia iarăși de la capăt.

CEA MAI BUNA ARMĂ CU LUNETĂ

Chiar dacă Victor Benga suferea de polidactilie - adică avea câte șase degete la fiecare mână - asta nu însemna că nu avea un succes nebun la fete. Noi, prietenii lui, mai făceam uneori haz de el, spunându-i că, de fapt, succesul lui se datora în întregime contului bancar al tatălui său. Nu știu precis cu ce se ocupa bătrânul lui, dar în mod sigur avea o grămadă indecent de mare de bani, astfel că în vila lui de vânătoare, aflată în apropierea orașului, s-au ținut cele mai grozave chefuri din câte am pomenit. Din pricina asta nici unul dintre noi nu prea avea chef să-l contrazică sau să-l supere cu ceva, ca nu cumva să ne taie de pe lista următoarei orgii din vila de la marginea pădurii.

Oricum, petrecerea pe care Vasile o pregătea pentru majoratul lui se pare că depășea tot ceea ce ne putusem închipui vreunul dintre noi. Știu asta pentru că sunt singurul care l-a ajutat personal, pe ultima sută de metri, cu numai o zi înainte de marele chef. Am cărat la sticle și la pachete cu surprize până m-am co-

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan coșat Iar surpriza surprizelor a fost atunci când bătrânul

Benga și-a făcut apariția în mijlocul pregătirilor pentru petrecere și ne-a pus să descărcăm în garaj cel mai nou gadget apărut pe piață: o superbă armă cu lunetă temporală! Probabil că toată lumea știe cum arată și a văzut filmele 3D care îi prezentau performantele. Era o armă cu lunetă ca oricare alta, atâta doar că în vizor se puteau vedea, în funcție de performanțele și costul armei, scene de acum câteva zeci de milioane de ani. Funcționa simplu, deși puțină lume își putea explica cum: vizai prin lunetă dinozaurul dorit - pentru că dinozaurii erau țintele preferate - ocheai cu grijă și trăgeai. Locul țintit din dinozaur erupea într-o explozie de sânge și oase. Gloanțele folosite, chiar dacă nu erau Dum-Dum, erau totuși de mare calibru, iar dinozaurul se prăbușea spectaculos dacă era atins într-o zonă vitală, iar dacă nu, pornea șchiopătând mai departe. Era deranjant faptul că după bubuitura asurzitoare a armei totul se petrecea într-o tăcere absolută, însoțită cel mult de încurajările prietenilor. Dar se vorbea că în curând vor apărea și arme mai sofisticate, ce vor putea surprinde și sunete din locul unde ajungea glonțul.

Și mai deranjant era faptul că, după ce luai ținta în vizor, trebuia să aștepți un timp de ordinul secundelor până când softul atașat armei verifica dacă ținta vizată nu era cumva „sensibilă". „Sensibilă", în cazul de față, însemna că se verifica dacă ceea ce împușcai

nu constituia cumva o piesă indispensabilă pentru viitorul omenirii, astfel ca prezentul să nu fie afectat. Nu știu cum se făcea asta, dar uneori, din cauza softului care bâzâia enervant, dinozaurul ales își punea coada pe spinare, ca să zic așa, și-o tăia urgent în

tufișuri, de parcă ar fi presimțit ce-l așteaptă. Același soft îl împiedica pe trăgător să-și aleagă o țintă mai apropiată de zece milioane de ani. Se presupunea că această durată e suficientă pentru ca Timpul, răbdătorul Timp, să repare prostiile făcute de oameni. Lucrul bun era că, la cele mai noi modele de cronopuști, imaginea vizată prin lunetă putea fi vizionată de mai mulți participant, pe un ecran imens, de mare rezoluție. Iar cum pușca cumpărată de tatăl lui Victor era ultimul model, bineînțeles că avea un astfel de ecran, care ocupa aproape tot peretele din spate al garajului.

Am instalat arma cu lunetă pe un trepied solid, în garajul mare cât un hangar de avioane, pentru că era necesară o distanță de cel puțin șapte metri între țeava armei și primul obstacol, distanță prin care generatorul temporal încorporat în armă transfera glonțul, din prezent, în timpul ales de lunetist.

Am și testat-o, funcționa de minune, și chiar după al treilea dinozaur ucis l-am întrebat pe Victor:

— îl mai ții minte pe Trică?

— îl țin, cum să nu. Nu cumva este iar „ascuns"?

Am rânjit gândindu-mă că am aflat odată ceva înaintea atotștiutorului Vasile:

97

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— I-au dat drumul săptămâna trecută. Acum lucrează pentru guvern.

Vasile începu să râdă:

— înseamnă că, după cum îl știu, săptămâna viitoare o să cadă guvernul.

Am încuviințat serios din cap:

— Poți să fii sigur de asta...

Trică ăsta fusese coleg de clasă cu noi,, până când începuse să-și pună talentele în valoare, hăcuind la

modul cel mai serios cam toate serverele care i se păreau demne de luat în seamă. A ținut-o așa mai bine de doi ani, până când a fost prins. Pentru că n-avea 18 ani împliniți, a fost închis într-un centru pentru minori, de unde era scos zilnic pentru a rezolva diferite probleme sensibile ale Poliției și guvernului.

Vasile mă privi curios:

— Și totuși... de ce m-ai întrebat chiar acum de el?

Am privit în jur, dar eram numai noi doi în hangarul care-i ținea loc de garaj bătrânului Benga.

— M-am întâlnit cu el săptămâna trecută. E liber ca pasărea cerului. Și știi cu ce-și bătea capul?

— Hai, spune odată! Nu mă mai fierbe atâta!

Vasile Benga era un tip de treabă, dar uneori își aducea aminte că era un băiat de bani gata și simțea nevoia să se poarte ca atare. Și atunci își imagina că băieții de bani gata aflau totul dintr-odată și nu aveau chef de divagații, care constituiau, în fond, sarea și piperul unei discuții.

98

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Am înțeles, să trăi ți! am dat-o pe glumă și i-am spus totul dintr-o suflare: voia să anuleze softul de limitare al armelor cu lunetă.

— Mamă, ce tare! s-a mirat sincer Vasile. Și are ceva succes sau e doar încă o fumigenă de-a lui?

Trică mai aruncase de câteva ori fumigene spre noi, lăudându-se ba cu una, ba cu alta și în cele din urmă se dovediseră a fi simple laude.

— De data asta a spus că-i mai lipsește o singură piesă ca să termine.

— Păi, ce mai stai? întrebă Vasile nerăbdător. Dă-i iute telefon și întreabă-1 dacă a rezolvat... iar dacă a da, spune-i să vină aici, să facă treaba.

Am ezitat:

— Nu l-aș întreba așa ceva chiar prin telefon. Precis îl are ascultat...

Vasile nu se gândi mai mult de-o clipă și găsi soluția:

— Atunci doar cheamă-1 până aici și explică-i ce cadou mișto mi-a luat bătrânu'. Explică-i doar că nu merge prea bine și-o să priceapă el despre ce-i vorba.

Zis și făcut și, în mai puțin de-o oră, Trică era la noi, cu nelipsita lui trusă de scule după el.

După ce a privit arma admirativ, s-a apucat de treabă, în timp ce ne lămurea ce meșterește, deși pe mine și pe Vasile ne interesa doar rezultatul:

— în primul rând, trebuie să-ți spun, se adresă el lui Vasile, că după intervenția mea arma iese din garanție, așa că, dacă...

99

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Vasile dădu nepăsător din mână, ca unul căruia nu îi lipsiseră niciodată banii:

— Fac ceva pe ea de garanție. Tu fă-ți treaba, că dacă se strică, îmi cumpără babacu' alta.

între timp, Trică scosese placa electronică a puștii. Fluieră admirativ după ce o studie cu atenție:

— Mamă, ce noroc pe noi! E modelul Super T. Am auzit că există, dar n-am mai întâlnit așa ceva.

— Ce înseamnă, mai exact? întrebă curios Vasile, în mod vădit mândru de calitatea puștii, deși n-avea niciun merit în asta, pentru că tatăl lui nici măcar nu-i spusese ce are de gând.

— înseamnă că e modelul la care tocmai a renunțat I armata, dar a rămas cu toate dotările aici, pe placă, atâta doar că sunt blocate. Numai că vine Trică și, cu un mic efort și puțin soft, anulăm limitările.

în timp ce vorbea, manevra cu dexteritate un pistol de lipit și, după ce adăugă un cip pe care îl scoase din geanta lui, se dădu la o parte, satisfăcut.

— Gata! De-acum putem vâna tot ce ne poftește inima. Și pe deasupra, limita de timp e de numai o sută de mii de ani, în loc de zece milioane. Plus că softul de căutare e îmbunătățit și permite identificarea țintei după mai multe caracteristici decât la modelul de bază.

își mai admiră puțin opera, apoi închise capacul armei și ne chemă lângă el:

— Veniți să vă arăt cum funcționează... E simplu de utilizat, dar trebuie să vă arăt.

100

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Vasile dădu din umeri, nepăsător, și făcu semn spre mine:

— Arată-i lui, că eu am puțină treabă. Trebuie să îmi aranjez și să-mi dozez prafurile pentru petrecerea de mâine... N-aș vrea să mă prindă babacu' cu ele...

— Ce prafuri ai? întrebă dintr-odată curios Trică și tot curios m-am întors și eu spre el, pentru că-l știam cu multe metehne, dar nu și amator de prafuri.

Trică a ridicat a scuză din umeri și a spus:

— Chiar dacă cei de la poliție nu mi-au pus niciun dispozitiv de urmărire, sunt sigur că din când în când „prietenii" mei mă filează. Ei bine, atunci când vreau să fiu sigur că nu sunt urmărit, tare bine mi-ar prinde să am la mine o doză, două dintr-un praf care să-i facă să doarmă și să nu-și mai amintească nimic din ce s-a întâmplat.

Vasile începu să râdă și-l întrebă:

— De Vidoxin ai auzit?

Trică ridică vinovat din umeri și se scuză:

— După cum ți-am spus, nu prea e domeniul meu.

Vasile râse mânzește:

— E exact ce ai tu nevoie. A apărut de curând pe

piață și este considerat cel mai bun drog al violului. Când se trezește, cea care a luat drogul nu-și amintește nimic. Și fii atent, spre deosebire de alte prostii, nu dă dureri de cap, amețeli sau gură uscată. Nimic, nimic, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic...

întinse spre Trică trei pliculețe și i le dădu:

101

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Ce-i drept, pe bărbați nu le-am încercat niciodată, dar în mod sigur acționează la fel. Atât doar, să ai grijă cu ele. Dacă te prind, nu le ai de la mine. Spune și tu că le-ai cumpărat de la cineva din Bazar.

Am ciulit urechea, dar am făcut pe nepăsătorul și m-am aplecat asupra puștii, iar după ce-a ascuns pliculețele în buzunar, Trică a venit lângă mine și mi-a explicat, în câteva minute, cum funcționează noile dotări ale armei.

Era simplu și am învățat cu atât mai repede cu cât, de când mă știu, mi-a plăcut să aflu cum funcționează fiecare gadget care-mi pică în mână.

în timp ce-mi exersam noile cunoștințe, iar Trică își punea sculele în trusa lui, l-am întrebat pe Vasile, cu o voce pe care o voiam cât mai nepăsătoare:

— Acum, nu că aș fi curios, dar la ce naiba mai ai nevoie de drogul violului? Până acum nu l-ai folosit la nicio petrecere. De obicei, foloseai portofelul sau, în cel mai rău caz, câteva bijuterii.

Vasile oftă greu și ridică dezolat din mâini.

— E o vorbă că, până la urmă, orice naș își are nașul. Ei bine, așa s-a întâmplat și cu mine.

— Cum așa? am întrebat eu și, de parcă aș fi ghicit răspunsul, am început să modific setările de căutare ale puștii.

— Bănuiesc că o știi pe Elena, bunăciunea aia dintr-a unșpea?

Am setat vechimea de căutare la minimum, adică

la o sută de mii de ani, iar la tip animal am scris *„ho-*

minide". După ce a ezitat câteva secunde, fiindcă, probabil, în softul inițial nu existau hominizi, pușca a acceptat căutarea și a cerut alte detalii.

— Da, o știu... am spus cu ochii pe ecranul de setări.

— Ei bine, imaginează-ți că am convins-o pe mironosița aia să vină la majoratul meu.

Am privit spre părul roșu ca focul al lui Vasile și am adăugat la setările de căutare: păr roșu, iar lui i-am răspuns:

— Mișto... Dar cum de-ai convins-o?

Vasile ridică din umeri și spuse:

— Naiba știe cum. O invit de luni întregi la petreceri și m-a refuzat de fiecare dată. Iar ieri, dintr-odată, am primit telefon de la ea și mi-a spus că vine...

Eu știam ceva mai mult, dar nu aveam de gând să-i dau amănunte. Ieșeam cu Elena de câteva săptămâni și mi se părea o fată minunată, dar am hotărât să păstrăm deocamdată secretă relația noastră. Când mi-a *
spus că a fost invitată la majoratul lui Vasile, la început, știind ce se întâmpla la chefurile organizate de el i-am spus că ar fi mai bine să-l refuze. Apoi mi-am zis că, din moment ce o să fiu prezent, voi putea, la urma urmei, să am grijă de ea, așa că i-am zis să accepte. Și prostovanul ăsta polidactil se pregătea s-o violeze mâine! Am trecut în criteriile de căutare și „polidactil". Speram ca softul să știe ce înseamnă asta... Da, știa, și după ce-a zumzăit câteva secunde, mi-a afișat pe ecran două opțiuni: doi hominizi, dintre care unul semăna perfect

 cu babacul lui Vasile, iar celălalt era un tip masiv, brunet și-mi părea complet necunoscut.

Am setat arma pe cel care semăna cu tatăl lui Vasile și l-am comutat pe ecran, ca să-l văd mai bine. Omul avea o ghioagă în mână și în mod sigur pornise la vânătoare. La un moment dat s-a aplecat în față, ca să privească mai bine și s-a sprijinit cu mâna de-un copac, iar eu i-am putut vedea perfect mâna: avea șase degete.

Am ales un glonț trasor. Aș fi vrut să am unul făcut din argint, precum cele folosite pentru vârcolaci, și-am armat pușca.

Trică, după ce terminase de pus mărunțișurile lui în trusă, a ridicat ochii spre ecran și m-a întrebat încet:

— Ce naiba faci?

Vocea lui șoptită i-a atras atenția și lui Vasile, care și-a ridicat privirea dintre plicurile lui și s-a uitat la monitor. A recunoscut imediat imaginea și-a dat să se repeadă spre mine, dar cum aveam deja ținta fixată, am apăsat pe trăgaci. De obicei durează trei secunde până când glonțul este transferat de generatorul temporal al puștii în trecut, dar de data asta mi s-a părut c-a trecut o întreagă veșnicie.

— Ce naiba faci? a întrebat și Vasile, iar eu am reușit să-i răspund doar:

— Vânez monștri, Vasile... Doar vânez monștri.

Apoi, dintr-odată, pe ecran a apărut dâra verzuie a trasorului care s-a înfipt în spatele hominidului roșcat sprijinit de copac. O explozie sângerie a fost tot ce

 am mai putut vedea, apoi, spre mirarea mea, ecranul s-a făcut

nevăzut, împreună cu pușca de mânerul căreia încă mă țineam.

— Ce naiba ai făcut? întrebă tot cu voce șoptită Trică, de lângă trusa lui de scule.

Am întors capul spre raftul unde Vasile își împacheta prafurile, dar nici el, nici prafurile lui nu mai erau acolo. Am privit în jur și, de data asta, garajul părea un garaj normal și nu un hangar de avioane.

— *Ce mama dracului ai făcut?* întrebă tot șoptit Trică, dar cred că între timp se lămurise și-acum întreba doar așa, să se afle în treabă, conștient că eu nu aveam de gând să-i răspund.

De afară se auzi lătratul gros al unui câine de talie mare și Trică mă întrebă:

— Tatăl lui Vasile avea cumva vreun câine? Când am venit, n-am văzut niciunul.

Ușa garajului s-a deschis brusc și în ea s-a ivit un bărbat între două vârste, care ținea în lesă un buldog imens:

— Ce faceți aici? a întrebat, cu o voce care părea sosită de pe plaiurile Iadului și în prima clipă n-am fost sigur dacă a vorbit buldogul sau stăpânul lui.

Se vede treaba că erau adevărate zvonurile despre talentele de phishing ale lui Trică, pentru că l-am văzut instantaneu transformându-se într-un puști umil, cu umerii căzuți, care i-a răspuns celui din fața noastră cu o voce plângăreață:

105

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Doar îmi căutam câinele, domnule. Am un pechinez mic, care fuge mereu când îl las fără zgardă. Piki al meu este tare neastâmpărat.

Omul privi bănuitor prin garajul în construcție, pentru că într-un colț erau doar câțiva saci cu

ciment, iar în altul o grămadă de scânduri. Cum nu părea să lipsească nimic, își continuă interogatoriul ceva mai liniștit, dar tot bănuitor:

— îți cauți pechinezul la mine în garaj? De ce tocmai aici?

Trică ridică neajutorat din umeri, iar ochelarii rotunzi îl făceau să-și intre și mai bine în rol.

— Mi s-a părut că-1 aud scâncind aici, în garaj, și-am intrat să-l caut... N-am vrut să vă supăr...

Bărbatul ridică din umeri și se dădu la o parte din ușă, mormăind:

— Nu mă supăr, numai că nu-mi place să-mi umble cine, cum are chef prin garaj.

Am ieșit afară și ne-am îndreptat spre poartă, sub privirile atente ale omului, însoțiți de mârâielile suspicioase ale buldogului.

— Și ai grijă, mai strigă omul în urma noastră, că dacă îl găsește Max al meu primul pe Piki al tău, s-ar putea să-l auzi scâncind pentru ultima dată.

— Am înțeles, domnule, a spus Trică și, după ce-am mai privit încă o dată la vila care ni se părea mai mică decât cea pe care o avea bătrânul Benga, am ieșit în stradă.

106

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan

Am privit în stânga, în dreapta, nici urmă de mașină.

— Asta ce naiba mai e? am întrebat, fără să-mi vină să cred.

Trică m-a privit pieziș și-a început să râdă:

— Nu te-ai lăudat tu acum două luni că ai cerut bani împrumut de la Vasile, pe un termen nedefinit... parcă așa ziceai... ca să-ți cumperi o mașinuță super?

— Și ce-i cu asta? am întrebat, dar chiar în timp ce o făceam, am găsit și răspunsul. Trică mi-a confirmat bănuielile:

— Dacă nu-i Vasile, nu sunt nici bani de la el și nu e nici mașina cumpărată cu banii lui.

Am pornit pe jos spre oraș, cale de vreo doi kilometri.

Pe la jumătatea drumului, Trică se opri și spuse gânditor:

— Când eram mic, am citit o povestire SF despre un tip care se duce în trecut și calcă pe o frunză... sau parcă a adus-o în prezent... Nu mai țin minte exact...

Nu citisem povestirea, deși fusesem fan al acestui gen de literatură în copilărie.

— Și unde vrei să ajungi?

— Păi, autorul specula faptul că o schimbare atât de mică din trecut a avut modificări enorme în prezent. Când a revenit, a găsit schimbat nu numai alfabetul, dar și un alt președinte decât cel pe care-l știa el.

— Treaba cu președintele nu mă deranjează prea mult, am spus nepăsător, dar varianta cu alfabetul schimbat ar fi mortală pentru mine.

107

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

La privirea lui întrebătoare, am răspuns:

— Mâine dau teză la Limba Română și când naiba crezi că mai am eu timp să-nvăț un nou alfabet?

— Poate nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, spuse Trică liniștitor și-și reluă mersul spre oraș.

Am ajuns în câteva zeci de minute și primul lucru a fost să ne uităm după inscripțiile reclamelor, dar totul părea așa cum le știam.

Tot cu ochii pe sus, aproape că m-am izbit de-o roșcată care aștepta sprijinită de un Maserati auriu.

— Pardon, am spus și-am ocolit-o în ultima clipă, dar după câțiva pași m-am întors siderat: roșcata era

Elena.

M-am întors și m-am uitat lung la ea, dar nu părea să dea vreun semn că m-ar recunoaște.

— Elena, am apelat-o.

M-a privit uimită înainte de a răspunde:

— Elena e numele meu, dar nu cred că ne cunoaștem...

Am vrut să-i explic despre ce e vorba, dar din banca în fața căreia era parcată mașina a ieșit un tânăr brunet, cu alură atletică. Se uita urât la mine, în timp ce se apropia:

— Elena, e vreo problemă? a întrebat-o pe fată, cuprinzând-o protector pe după umeri.

Ea ridică din umeri:

— Nicio problemă, îi răspunse, cu vocea aceea dulce cu care îmi mărturisea, cu numai două zile înainte, că

mă iubește. Acestui tip i s-a părut că mă cunoaște de undeva...

— Ar vrea el, rânji atletul spre mine, indecent, și îi deschise portiera Elenei, să urce în Maserati.

Poate aș fi încercat să-i răspund ceva, dar privirea mi s-a oprit pe mâna de pe umărul ei: omul avea, fără îndoială, șase degete. Iar mutra mi se părea ciudat de asemănătoare cu a brunetului pe care-1 văzusem prin vizor alături de strămoșul lui Benga.

Târziu, mult după ce mașina aurie se pierdu în depărtare, Trică mă scutură, ca să mă facă să-mi revin.

— Hai să mergem, prietene... După cum vezi, totul s-a terminat...

M-am scuturat și am exclamat răstit:

— S-a terminat pe naiba! Nu s-a terminat nimic...

— Ești nebun? Ce vrei să faci?

— Mai întâi, am nevoie de bani. Apoi, voi cumpăra

o pușcă cu lunetă temporală. Pe urmă, tu îi vei regla setările.

Am privit lung în direcția în care dispăruse mașina aurie, cu Elena mea în ea.

— De-acolo mai departe, fii sigur c-am să mă descurc eu...

109
MANA CARE SCRIE CARTEA

Când s-au împlinit trei ani de la publicarea ultimului meu roman, unul horror, cu un titlu pe măsură, „Grota însângerată", am hotărât că trebuie să fac ceva. M-am interesat discret la școală dacă al meu șef a auzit ceva de anul sabatic.

— Adică un concediu fără plată de un an? întrebă, nu foarte sigur de el, directorul școlii unde predam istoria de vreo 20 de ani.

— Așa ceva, i-am răspuns și am început să fac hârtiile necesare și să caut un suplinitor pentru un an de zile, fiindcă asta era una dintre condiții: ca eu să găsesc pe cineva să îmi țină locul în tot acest timp.

De bine, de rău, s-au aranjat toate până la urmă și, ținând seama de sfaturile din manualul lui Stephen King, mi-am făcut un program strict, întocmai după învățăturile maestrului. Dimineața, după ce soția ducea fetița la școală, mă așezam în fața topului de coli albe de hârtie și așteptam. Să vină inspirația, bineînțeles! Unul dintre sfaturile maestrului de care aveam de gând să țin cont era ca după o primă ciornă să urmeze a doua, care să fie cu cel puțin zece la sută mai

110

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan scurtă. A trecut o lună, apoi au trecut două și eu tot nu trecusem de titlu și de primul paragraf, care avea exact zece rânduri. Dacă tăiam zece la sută aveau să rămână numai nouă rânduri mari și late. Aveam un afurisit de blocaj și nu puteam avansa nici măcar un singur cuvânt peste cele zece rânduri scrise în prima zi. Făcusem o listă de personaje, le caracterizasem pe fiecare ca la carte, cunoșteam și acțiunea romanului până la crima ultimei fantome - era tot un roman horror -, dar asta nu mă ajuta absolut cu nimic. Așa că, deși stima mea pentru maestru rămânea neschimbată, am modificat puțin programul recomandat de el, adap- tându-l nițel temperamentului meu.

După plecarea celor două femei din viața mea la treburile lor, făceam o cafea mare, trimiteam micul terrier cu nume de prim-ministru să-mi aducă ziarul de la poartă, mă așezam pe șezlongul de pe terasă și răsfoiam ziarul local, fără să îmi încarc memoria cu prea multe știri din micul nostru orășel. Știrile locale treceau prin mintea mea la fel de lin cum trecea adierea dimineții prin copacii pădurii și aveau, cel puțin așa credeam eu, un rol relaxant. După ce sorbeam cafeaua până la ultima picătură, scanam puțin partea creatoare din mine în căutarea unei rămășițe de roman. Cum nu găseam nimic, porneam într-o mică plimbare prin grădina din spatele casei, care se întindea până aproape de pădure, urmat îndeaproape de terrierul care mă acompania cu pași mărunți.

111

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Mă opream mai întâi la tumul - de fapt, o simplă movilă care se înălța vreo trei, patru metri într-o pantă lină, complet acoperită de iarbă și în care câinele săpase o mulțime de galerii, cu un scop numai de el știut. De fapt, acum câțiva ani, când am cumpărat casa și grădina, fostul proprietar - pentru a mări prețul, probabil - a încercat să scoată în evidență eventuala valoare a tumulului.

— Sunt sigur că, dacă vă faceți timp odată să săpați numai un metru în tumul, veți descoperi lucruri pe care orice profesor de istorie și le-ar dori!

Nu i-am dat niciun leu mai mult și am încercat să îi explic că există o mică diferență între un profesor de istorie care scrie romane horror în timpul liber și un arheolog. După ce am bătut palma și am perfectat actele la notar, mi-a spus, oarecum triumfător, la despărțire:

— De fapt, tocmai din cauza tumulului vând așa de ieftin casa și grădina...

La întrebarea mea nerostită a adăugat:

— In nopțile cu lună plină, din tumul se aud sunete de clopot.

Apoi s-a aplecat spre mine și a continuat în șoaptă, ca să nu îl audă notarul:

— Și uneori se aud chiar voci și țipete.

Am zâmbit și i-am răspuns tot în șoaptă:

— Mulțumesc pentru atenționare! Promit că în nopțile cu lună plină vom ține geamurile închise, ca să nu ne deranjeze zgomotele.

112

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan

Bineînțeles că în cei câțiva ani după mutare nu am auzit niciun fel de zgomote din tumul și, în afară de interesul constant pe care i-1 acorda terrierul, alt efect nu a avut asupra noastră.

Deci, după ce mă opream la tumul și îl lăsam pe câine să își facă numărul de atacuri simulate asupra

unor dușmani imaginari, după ce mai săpa zece-douăzeci de centimetri în galeriile lui, ne continuam plimbarea prin pădure. Culegeam absent doi-trei fragi bine copți, speriam fără să vreau câteva căprioare și veverițe, apoi, după ce mă udam bine de rouă pe pantaloni, mă întorceam spre casă, tot cu gândul la roman.

Trecuseră trei luni de plimbări zilnice și eu eram tot la primul paragraf, așa că, într-o zi, după plimbarea matinală prin pădure, am luat în mână cartea maestrului, să văd ce recomandă el atunci când ai un asemenea blocaj. Nici nu am deschis-o bine, că am auzit telefonul sunând.

— Alo, Radu la telefon, am auzit o voce mai sonoră decât de obicei și, tocmai când am dat să întreb de care Radu e vorba, mi-am adus aminte instantaneu, dar asta nu mi-a făcut nicio plăcere.

Era vorba despre un fost coleg de-al meu din liceu, care acum păstorea ziarul local, despre care tocmai am vorbit. Era și patron și director la ziarul acela și uneori mă întrebam cum naiba face că reușește să scrie zilnic aproape singur cele opt, uneori șaisprezece pagini ale fițuicii lui. Din câte știam, avea numai o secretară și

113

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan un băiat pe care îl folosea pe post de reporter, dar mort, copt, în fiecare zi își scotea fițuica lui nenorocită. Uneori zău că îi invidiam forța de muncă și capacitatea de a scrie mii de cuvinte zilnic despre subiecte atât de sterile cum ar fi viața cotidiană a unui mic orășel.

— Spune, Radule, dar fii scurt, te rog, pentru că m-ai oprit din scris, am spus eu și am privit la cele câteva rânduri amărâte aruncate pe prima pagină.

— Maestre, am să fiu cât de scurt pot...

Dacă mă lua cu maestre, era clar că iar voia vreo favoare. Și, înainte de a apuca să mă gândesc la cine știe ce grozăvii, continuă:

— Am auzit că lucrezi la un nou roman, care, bineînțeles că va deveni un bestseller, ca tot ce a ieșit până acum de sub pana ta.

— Lasă vrăjeala și treci la subiect, am mormăit deranjat de premonițiile lui referitoare la un roman din care nu scrisesem nici măcar prima pagină.

Am auzit cum fostul meu coleg își drege gros vocea, semn că ceea ce urma era fie ceva imposibil, fie o mare gogomănie.

— Păi, m-am gândit, începu el precaut, dacă nu ar fi bine să publicăm un mic fragment din romanul tău în ziarul nostru. Știi, numai câteva rânduri, doar atât cât să-i facem pe oameni curioși, cât să se înghesuie și mai tare apoi să îți cumpere cartea.

Am privit lung cele câteva rânduri de pe coala albă de hârtie. Am așezat apoi foaia altfel, așa, mai pe diagonală, dar tot zece rânduri rămâneau.

114

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan

— Alo, țipă Radu disperat la telefon, te-ai supărat? Era doar o propunere.

— Nu m-am supărat, Radule, departe de mine așa ceva. Doar analizam propunerea ta. Va trebui să discut cu cei de la editură, să vedem ce părere au. Nu știu precis ce se prevede în contract pentru asemenea situații. Dar am să te sun imediat cum am să aflu vești.

— Bine, atunci aștept un telefon, spuse Radu și închise înainte de a apuca să mai adaug ceva.

I-aș fi dat cu dragă inimă nu un simplu fragment, ci un capitol sau chiar două, numai că nu aveam de unde. Furios pe mine însumi, am încleștat din dinți și am terminat de scris prima pagină până au venit fetele. Nu că mi-ar fi folosit la ceva, pentru că spre

seară, când am recitit ce am scris, a trebuit să rup foaia de hârtie în bucățele mici și le-am aruncat, ca să nu le mai văd.

Cineva m-a sfătuit odată să încerc să scriu la calculator, pentru că posibilitățile de intervenție pe text sunt net superioare, așa că a doua zi dimineață am scos de la naftalină vechiul laptop, dar trebuie să mărturisesc că nu tehnica era de vină, pentru că scrisul nu avansa nici așa. Ocupat cum am fost cu laptopul și cu punerea lui în funcțiune, nici nu am observat că terrierul nu adusese, ca în fiecare dimineață, ziarul. Nu că i-aș fi dus cine știe ce lipsa, dar devenise un tabiet și parcă îmi venea greu să îl încalc așa, pe nepusă masă. Am băut cafeaua și l-am chemat pe Churchill,

115 *Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan pe care îl auzeam lătrând, ca de obicei, prin spatele grădinii, pe lângă tumul.

A venit într-un târziu cu o mutră spășită și m-a privit de parcă ar fi bănuit că aveam să îl cert.

— Ziarul, Churchill, du-te și adu ziarul!

S-a dus până la poartă și a amușinat ostentativ pe lângă cutia poștală, apoi s-a întors tot fără ziar.

M-am ridicat și m-am dus până la poartă, unde am căutat și în cutie și în locul unde-1 arunca poștașul, dar nu era și gata. Ori Radu se hotărâse să-mi sisteze porția zilnică de noutăți locale până îi dădeam un fragment de roman, ori Churchill găsise o utilizare mai potrivită pentru ziar.

M-am dus iar pe verandă și, deși a doua ipoteză era puțin plauzibilă, ținând seama cât de ascultător era bietul cățeluș, m-am hotărât să îl cert puțin înainte de a-i da telefon lui Radu și de a afla ce anume se întâmplă.

Am luat ziarul din ziua precedentă și l-am fluturat amenințător câinelui prin față.

— Ziarul, Churchill, du-te și adu ziarul. Să nu în-

drăznești să te întorci fără ziar!

Săracul cățel nu prea era obișnuit să fie certat, așa că mi-a aruncat o privire vinovată și a plecat cu coada între picioare. Mi-era puțin milă de el, dar nu voiam să își facă un obicei din a rupe sau a ascunde ziarele. M-am luat cu scrisul, de data asta chiar am reușit să umplu ecranul laptopului cu un text de care eram

116

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan mulțumit. Tocmai îl reciteam satisfăcut, când l-am văzut pe Churchill că vine tot într-o fugă spre mine, cu ziarul în gură. Am vrut să îl cert văzând cât de mototolit și cu foile ude era, dar mi-am adus aminte de privirea lui vinovată, așa că m-am mulțumit să îl scarpin puțin după urechi și apoi am căzut la pace. împăcat cu mine însumi și cu textul pe care tocmai îl terminasem, am hotărât că merit încă o cafea, așa că mi-am mai făcut una și am luat ziarul la puricat. Mărturisesc că abia la pagina a doua am observat că ceva nu e în regulă și m-am dus glonț la calendarul pe care îl aveam atârnat în holul de la intrare. Pe calendar, data era douăzeci și trei mai, pe laptop la fel, la televizor tot știrile din douăzeci și trei mai erau prezentate, numai în ziarul pe care mi-1 adusese Churchill era data de douăzeci și patru mai. Și nu a trecut mult până să observ că nu era vorba de o greșeală de tipar. Ziarul era, într-adevăr, cu o zi înainte și descria evenimentele care abia erau în curs de desfășurare.

Pe prima pagină scria despre o tamponare între două mașini care avusese loc ieri, adică astăzi, la ora douăsprezece, chiar în fața poștei. M-am uitat la ceas și am hotărât că dacă mă grăbesc, am tot timpul să ajung acolo, chiar dacă mergeam pe jos, pentru că ar fi fost culmea să iau mașina și să fiu tocmai eu cel care provoca tamponarea. Am ajuns la doisprezece

fără câteva minute, am intrat la poștă și mă pregăteam să cumpăr câteva plicuri și timbre, când în spatele meu am auzit o bușitură puternică și lume țipând.

117

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan

Am ieșit și eu afară și am privit la vânzoleala care se produce în astfel de ocazii. Bine că nu erau victime, pentru că m-aș fi simțit vinovat față de ele fiindcă nu făcusem ceva ca să le salvez. Deși stau să mă întreb ce efect ar fi avut dacă m-aș fi proțăpit în mijlocul intersecției de la poștă, strigând în gura mare: „Aveți grijă cum conduceți! în curând aici se va petrece un accident". Probabil că aș fi reușit să fac în așa fel încât să se producă mai mult de o singură tamponare.

M-am întors gânditor spre casă, mergând cât mai încet posibil, în așa fel încât să pot întoarce problema pe toate părțile. Puteam să o întorc și să o răsîntorc, că tot nu-i dădeam de cap.

în mod sigur, din motive care nu contau, ziarul meu de astăzi nu fusese adus. Iar câinele, micul meu câine, atunci când fusese certat, făcuse cumva rost de ziar. De *un* ziar, adică de ziarul de *a doua zi.* Trebuia să aflu de unde îl adusese și cu asta rezolvam problema.

Ajuns acasă, i-am dat niște crănțănele din care știam că îi plac în mod deosebit, apoi, cu o voce dulce, i-am arătat ziarul pe care mi-1 adusese.

— Ziarul, Churchill, de unde ai ziarul?

A durat ceva până să îl fac să priceapă ce vreau, dar când s-a lămurit, a luat-o încet spre grădină și - de ce eram eu oare sigur de asta? - s-a oprit în dreptul tumulului. L-am scărpinat iar după urechi și l-am îndemnat blând:

— Ziarul, Churchill, adu ziarul.

118

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Churchill a intrat într-una dintre multele galerii săpate de el, l-am auzit lătrând tot mai îndepărtat, ca și cum ar fi intrat într-o peșteră uriașă, de unde lătratul se auzea cu ecou și, după câteva minute, a mai adus un ziar. L-am lăudat și i-am mai dat un pumn de crăn- țănele. Bietul câine era așa de fericit că, în sfârșit, mă mulțumise, încât sărea întruna în jurul meu și părea că n-are de gând să se mai oprească. Apoi, într-un sfârșit, m-a abandonat, a intrat într-o altă galerie, de unde a ieșit, după numai câteva clipe, cu încă un ziar. Scărpinat, crănțănele, mângâieri, până am simțit nevoia să mă așez pe o ridicătură a tumulului: ziarul adus a doua oară era de poimâine!

Am simțit gura uscată, dar n-aveam nimic la îndemână să îmi umezesc buzele și nici nu mă înduram să părăsesc minunea pe care tocmai o descoperisem. Am stat și am respirat adânc, apoi mi-am forțat norocul și l-am trimis pe Churchill în alte galerii, până când s-au adunat în jurul meu nu mai puțin de zece ziare cu date consecutive. Le-am strâns pe toate și le-am luat cu mine, apoi m-am închis în birou: comoara pe care o aveam nu putea fi cercetată pe verandă, la vedere.

Nu mi-a luat mult să observ că din douăzeci și șapte mai, deci peste numai trei zile, gazeta locală începea să publice în foileton romanul meu, câte un capitol pe zi. în ultimul ziar pe care îl aveam era publicat deja capitolul șapte, pe care se presupunea că îl scrisesem.

119

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Era stilul meu oarecum, dar în mod sigur nu scrisesem așa ceva. Nu încă.

L-am sunat pe Radu și i-am spus că am vorbit cu editura și că nu are nimic împotrivă să public chiar tot romanul, ținând seama că e vorba de un ziar local, cu un tiraj total de numai cinci-șase sute de exemplare. Urma ca de a doua zi să-i trimit primele cinci capitole. Era să mă scap și să zic că pe măsură ce câinele va mai scoate altele din tumul, i le voi trimite și pe celelalte, dar știam că n-ar pricepe gluma.

Bietul terrier a ajuns obez de la câte crănțănele mănâncă zilnic. Am reușit să copiez pe laptop, din ziarele aduse de el, până la capitolul cincizeci și, după cum decurge acțiunea, cred că romanul se apropie de final. In mod sigur, zilele acestea îl voi termina de scris. Sau, mai bine spus, copiat? Oricum, întrebarea de care nu pot scăpa, la care nu pot răspunde și care mă chi- nuie neîncetat este: din moment ce eu doar copiez cartea din ziar, a cui e mâna care scrie cartea?

PLANETA IEFTINA

„Dacă toate insectele ar dispărea de pe Pământ, în 50 de ani întreaga viață de pe planetă ar înceta. Dacă toate ființele umane ar dispărea de pe Pământ, în 50 de ani toate formele de viață ar prospera." Jonas Salk, *laureat al premiului Nobel*

Este criză și bineînțeles că te aștepți să găsești totul mai ieftin. Dar atunci când la o licitație nu se prezintă nimeni, de trei ori la rând, poate că ar fi mai bine să te interesezi nițel înainte de a marca banul. Dar Myzell W. n-a făcut-o și s-a trezit pe cap cu o planetă care nu semăna nici pe departe cu descrierea din catalogul casei de licitații. A fost tentat, este adevărat, atât de cerul azuriu și de continentele verzi care se odihneau în mijlocul unor oceane superbe, văzute în catalogul de prezentare, cât și de prețul extrem de mic: doar o mie de credite galactice la a treia licitație, pe când prima pornise de la opt mii în cap.

Abia s-au întocmit actele, că a și închiriat prima navetă pe care a găsit-o și a zburat să-și vadă proprieta-

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan tea, cu un sentiment pe care nu-1 mai avusese niciodată. Primise, cu ceva timp în urmă, câteva prospecte de la o agenție de turism care propunea călătorii spre locații exotice, planete virgine și pline de prospețime, numai bune pentru relaxare. Prețurile erau pe măsură, așa că, după ce a vizitat, în calitate de simplu

turist, o astfel de planetă, este foarte posibil ca undeva în subconștientul lui să fi rămas bine înfiptă ideea că și el ar putea organiza ceva asemănător, dac-ar pune mâna pe o planetă corespunzătoare. Criză, criză, dar bogătașii galaxiei tot vor să se relaxeze, așa că - atunci când s-a ivit ocazia - a licitat fără să ezite nici măcar o clipă.

Naveta în care călătorea spre **planeta lui,** fusese pe vremuri una de prospecțiuni și era destul de bine echipată, așa că, plin de nerăbdare, imediat după ce-a ieșit din hiperspațiu, a și orientat telescopul principal spre Terra, cum se numea noua lui achiziție. Dezamăgirile au început să apară încă de la distanță: deșerturile, care - la urma urmei - au și ele farmecul lor, erau în număr mult mai mare și pe suprafețe mult mai întinse decât cele din catalog. Dar ce l-a dezamăgit cel mai mult la planeta lui virgină era halul de poluare în care se afla. Ce prospețime să le ofere el bogătașilor galaxiei, când biata lui planetă era acoperită de nori întregi de gaze din hidrocarburi arse incomplet? Când s-a mai apropiat, a văzut dealuri întregi de gunoaie. Ce dealuri? Munți întregi care maculau frumusețea planetei. Abia

când a ajuns suficient de aproape, a putut vedea și cauza: toată planeta era infestată cu niște ființe bipede care găureau, săpau și murdăreau totul în preajma lor. Și erau peste tot. Se simțea pur și simplu scârbit, așa că nici n-a mai coborât pe planetă, ci a făcut doar câteva fotografii concludente și i-a spus pilotului să-l ducă înapoi, la casa de licitații.

— Nici nu se pune problema, îi spuse politicos reprezentantul casei de licitații. Dacă în trei zile nu vă rezolvăm problema, o să primiți întreaga sumă înapoi, împreună cu toate scuzele noastre, plus o bonificație consistentă.

»

Bărbatul privi încă o dată, lung, fotografiile lui Myzell, apoi scoase un dosar dintr-un sertar. îl deschise și se putea vedea că pe copertă scria cu litere mari: Planeta Terra. Confruntă încă o dată materialele din dosar cu fotografiile recent aduse, apoi îi aruncă o privire gânditoare:

— Ființele astea bipede au mai fost o dată în vizorul nostru, atunci când au descoperit focul. Ne-am dat seama ce urma să se întâmple când am văzut că au început să afume planeta, așa că am hotărât să le stârpim cât mai ecologic cu putință și am deviat cu câteva grade orbita Terrei, pentru a produce o glaciațiune puternică. Se vede treaba că au supraviețuit cumva și

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan uite unde s-a ajuns! Așa cum am spus, vă rog să ne acordați numai trei zile răgaz și vom rezolva definitiv problema.

A ☆ A

Fiind angajat în compartimentul tehnic al casei de licitații, am avut de mai multe ori ocazia să mai „aranjez" puțin un continent sau chiar o planetă întreagă. Dar era vorba de lucruri mărunte, cum ar fi o dezin- secție sau chiar o deratizare, pentru a face ca lucrurile să apară, în momentul preluării, cât mai

aproape de fotografiile din catalog. îmi aduc aminte chiar, că odată a trebuit să replantăm un întreg continent cu gazon, numai pentru că uitase cineva o asemenea fotografie în catalogul de prezentare. Operațiunea în sine costase mai mult decât prețul la care se vânduse toată planeta, dar onoarea casei de licitații fusese salvată.

De data asta, aveam de-a face cu ceva mult mai greu: o întreagă planetă infestată cu ființe care nu apăreau deloc în catalogul inițial și care erau mult mai periculoase decât orice întâlnisem până acum. Nu numai că se înmulțiseră fără măsură, într-un timp incredibil de scurt, dar pur și simplu distrugeau planeta. Fotografiile aduse de câștigătorul licitației nu mai lăsau nicio îndoială: aceste ființe, pur și simplu, își distrugeau planeta. Cum mai avusesem procese legate de Legea Neintervenției, de data asta am preferat să merg cu do-

124

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan vezile la avocații casei de licitații și să le cer părerea. Convingerea lor unanimă a fost că Legea Neintervenției este lovită de nulitate în acest caz. Sfatul lor a fost să păstrez bine dovezile cu acțiunile distructive ale bipezilor și să scap cât mai repede de ei, așa că am trimis imediat o echipă de cercetare pe planetă.

Distrugerea acestor ființe bipede era o adevărată provocare, pentru că restul biosferei trebuia să rămână intactă. De aceea, principala sarcină a echipei de cercetare a fost să afle ce anume îi diferențiază pe acești bipezi de restul faunei. Ce anume fac ei și restul animalelor nu?

Răspunsul a venit mai repede decât mă așteptam: singurul lucru care ne ajuta cu adevărat era faptul că

numai bipezii foloseau televiziunea. Niciun alt membru al altei specii nu ajungea să privească decât cu totul întâmplător la acest mijloc de divertisment și informare, așa că am solicitat o rezolvare folosind această televiziune. Tânărul Craynex, mai obișnuit cu psihologia raselor tinere și barbare, a fost primul care-a găsit soluția: trebuia ca în cadrul programelor de televiziune să fie introdus un mesaj subliminal care, la apariția unui factor declanșator, să producă un scurtcircuit care să facă o separație netă între creierul reptilian al bipezilor și straturile succesive apărute ulterior. Partea reptiliană a creierului bipezilor era răspunzătoare doar de foame, frică, egoism, dorință sexuală și, în final, de comportamentul agresiv, de sim-

țul teritorialității, al ritualismului și de stabilirea ierarhiilor sociale.

Probabil că ar trebui să vorbesc despre implicațiile morale ale unui asemenea genocid, dar, spre cinstea noastră, vreau să spun că niciunul din echipă nu s-a îndoit nici măcar o singură clipă că este etic și moral să distrugi o specie pentru a salva un milion de alte specii. Plus o planetă în întregul ei.

Poate că sunteți curioși cum a decurs operațiunea: mai simplu decât m-aș fi așteptat. Profitând că între miturile acestor bipezi era unul referitor la sfârșitul civilizației, care-ar fi trebuit să survină în 21.12.2012, după data locală, am folosit acest mit drept factor declanșator. Tânărul Cray-nex observase că numărul telespectatorilor creștea foarte mult în timpul transmisiunilor în direct ale procesiunilor mortuare ale unor bipezi importanți. A profitat de această atracție morbidă și, înainte cu numai câteva zile de data aleasă, a lichidat câțiva bipezi importanți ai planetei, astfel că audiențele au urcat până la cer.

Probabil că peste 99% din populația bipedă a Terrei privise și jelise la aceste procesiuni, fără să știe că își jelește propriul sfârșit. Pe 22 decembrie 2012 am vizitat planeta pentru a inspecta rezultatele. Aș spune că a fost un rezultat strălucitor: peste tot, hoarde de bipezi umblau înnebunite după mâncare și toate activitățile lor poluante erau lăsate de izbeliște. Așa cum preconizase tânărul Cray- nex - pe care va trebui să-l avansez cât de curând -, prioritățile lor erau acum dictate de foame, frică, egoism și

dorința sexuală - nu neapărat în ordinea asta. Problema este că, deși mai era mâncare destulă, reptilele nu puteau folosi niciun fel de unelte, așa că aveau să moară de foame în fața unor conserve și a unor cutii de carton pe care nu știau cum să le deschidă. Nici nu se punea problema să poată produce în continuare alimente: trebuiau să se descurce cu ce se găsea în natură. Și, după ani întregi în care folosiseră numai hrană procesată, acum natura nu era deloc mărinimoasă cu ei. Nu erau adaptați alimentației naturale, pentru că nu aveau nici colți, nici gheare sau alte mijloace prin care s-o procure și s-o mănânce.

Bineînțeles, rămăsese un procent neglijabil de bipezi neafectat de aceste transformări, dar nu avea nicio șansă în fața reptilienilor. S-au făcut câteva pariuri, însă eu am mizat pe părerea lui Craynex, care le dădea cel mult cinci ani din timpul local până când vor dispărea ca specie. Motivele lui erau că rezervele de hrană vor fi suficiente pentru un timp foarte limitat, apoi vor ajunge să se mănânce între ei. Vor începe cu cei bătrâni, cu cei foarte tineri, apoi cu cei bolnavi și abia pe urmă se vor lupta între ei. Reptilele nu folosesc niciun fel de arme și nu știu să se organizeze în haite, iar bipezii nu erau deloc

înzestrați pentru luptă, așa că vor ajunge repede pradă mamiferelor carnivore. Cel mult cinci ani, a spus Craynex și eu îl cred. Ne încadram și în termen, pentru că o zi galactică are destul de mulți ani terești, astfel ca planeta să devină ca nouă în numai două zile galactice.

127

MICA MEA CONTRIBUȚIE LA SFÂRȘITUL LUMII

Sunt un profesionist. Nu este vorba de lipsă de modestie, dar cum altfel ați putea numi un om care are un cazier imaculat ca zăpezile de pe Kilimanjaro și care a sustras la vremea lui cele mai celebre pietre prețioase din lume? Mi-au trecut de-a lungul vremii prin mână și diamantul Hope și smaraldul Patricia, ca să pomenesc numai de cele mai cunoscute. Uneori, pentru variație, mai făceam să-și schimbe proprietarul și câte un tablou celebru, totuși specialitatea mea rămâneau cristalele. Puținii cunoscuți care îmi știau activitatea mă bănuiau că am o slăbiciune pentru ele, dar, de fapt, aveam o slăbiciune pentru libertatea mea, pentru că era mult mai ușor să te strecori pe sub ochiul necruțător al camerelor de luat vederi cu o picătură de frumusețe pură, cum erau pietrele prețioase, decât cu un tablou, fie el și făcut sul.

Din acest motiv, printre colecționarii cu greutate eram socotit un fel de *rara avis,* pentru că nu-mi lăsasem aproape nicio comandă neonorată, odată accep-

tată. Dar și tariful meu era pe măsură: un milion de dolari lovitura plus cheltuielile ocazionate de acțiunea în sine. Fără îndoială că au fost și lovituri pe care le-am refuzat și poate de aici îndelungata mea activitate profesională. Existau locuri pur și simplu inaccesibile sau erau acțiuni care ar fi fost realizabile, dar a căror punere în scenă ar fi costat mai mult decât piatra în sine.

După mai mulți ani de activitate, aveam douăsprezece milioane în diferite conturi și tot atâtea lovituri strălucite la activ; ajunsesem la jumătatea vieții și tocmai mă întrebam dacă nu cumva ar fi cazul să mă retrag. Nu eram superstițios și o eventuală a treisprezecea lovitură nu-mi crea emoții, dar parcă am avut o ușoară ezitare atunci când am fost contactat iarăși prin canalele obișnuite. Și dacă, de obicei, numele clientului îmi rămânea necunoscut, de data asta l-am aflat chiar de la început, și asta nu mi-a plăcut deloc. Despre Donald Koster auzisem și eu la fel ca oricine citea ziarele, pentru că avea prostul obicei să nu lase să treacă măcar o zi fără să se scrie despre el. Un gest de caritate generos azi, un capăt de acuzare mâine și o căsătorie cu o starletă poimâine nu puteau să-mi scoată din minte ceea ce bănuia toată lumea, și anume faptul că principala parte a averii magnatului provenea din comerțul mai mult sau mai puțin legal cu arme.

Ce ar putea să-și dorească un om de calibrul lui și să nu poată obține prin alte mijloace, încât să fie nevoit

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan să apeleze la mine? în seara când m-a primit în cabana lui singuratică din munții Apalași, undeva în apropierea vârfului Washington, încă nu mă lămurisem, deși îmi

întinsesem toate antenele pe care le aveam - și nu erau deloc puține.

Odată prezentările făcute, secretarul lui, care mă adusese la cabană, se făcuse nevăzut, cum nevăzuți s-au făcut și oamenii de la pază.

Mă instală într-un fotoliu, îmi aduse un scotch, apoi răscoli puțin bușteniі care ardeau în cămin, dar toate acestea erau simple stratageme pentru a trage de timp și a mă studia în voie.

— Iți plac filmele, domnule Grimson? Acesta era numele sub care mă cunoștea.

Am gustat puțin din pahar, gândind cu rapiditate: acesta era un soi de test sau era pur și simplu o încercare de a începe o conversație? La gestul meu, care putea fi interpretat drept unul pozitiv, el continuă:

— In ultimul timp, nu prea mai am timp de ele, așa cum probabil că nu ai nici dumneata. Dar, în tinerețe, filmele, mai ales cele de aventuri, mă fascinau. Nu știu dacă îți mai aduci aminte de „Indiana Jones și Arca pierdută". Tot filmul este superb, dar finalul este pur și simplu terifiant pentru un colecționar ca mine: un depozit întreg, plin cu artefacte care abia își așteaptă colecționarul potrivit. Multă vreme am crezut că este o simplă găselniță a scenaristului pentru un final mai interesant...

130

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Luă o înghițitură de scotch, mai răscoli puțin jarul, apoi se așeză pe fotoliul din fața mea.

— Spre deosebire de clienții dumitale obișnuiți, care își bucură ochii cu pietricele sau nuduri, eu sunt un colecționar mai pretențios. Mie îmi plac artefactele ciudate și deosebite...

Se ridică vioi și deschise un seif încastrat la

vedere în perete, de unde reveni cu o casetă. O așeză cu grijă pe măsuța din fața noastră, apoi o deschise atent, iar în fața ochilor mei uimiți apăru celebrul craniu de cristal.

Zâmbi când văzu uimirea întipărită pe chipul meu și spuse:

— Uneori, astfel de minunății apar ici-colo, în muzee sau în colecții particulare. Apoi, pe neașteptate, ele dispar cu totul din atenția publicului și prin mijloace specifice am aflat că nici nu apar în colecții particulare, așa cum este a mea.

împachetă cu grijă craniul în casetă, pe care-o puse apoi cu evlavie în seif, se așeză la loc în fața mea și-mi puse o mână pe genunchi, ca și cum ar fi urmat să-mi spună un lucru de mare taină:

— Acum câteva luni a fost descoperită o sferă din același tip de cuarț ca și craniul. Au numit-o Sfera Magică, dar, după numai câteva zile în care a fost studiată de specialiștii de la Smithsonian Museum, a dispărut cu totul. Nu a fost furată și abia după îndelungi cercetări am aflat că astfel de depozite, precum

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan cel din film, chiar există și în ele Guvernul adună și îngrămădește, fără niciun scop aparent, un artefact după altul.

Scoase un dosar și mi-1 înmână:

— Ai aici tot ce te-ar putea interesa ca să dai în relativă siguranță lovitura - coduri de securitate, ore de patrulare... Tot ce ai nevoie.

Am dat să refuz, dar a făcut un gest de respingere a argumentelor mele înainte de a le auzi:

— O să îmi spui că nu e genul dumitale de lovitură, dar bănuiesc că zece milioane te vor face să te răzgândești și să treci și genul acesta de acțiuni în

patrimoniul dumitale. Cinci milioane acum și cinci milioane când îmi predai intactă Sfera Magică.

M-am răzgândit, într-adevăr, și am luat dosarul gata să plec și să mă apuc de treabă.

— Mai am o singură rugăminte, de fapt două, spuse Donald Koster înainte de a ne despărți. Lovitura aș dori să fie dată săptămâna viitoare, mai precis pe 21 decembrie 2012. După cum știi, conform calendarului mayaș, atunci e preconizat sfârșitul lumii, iar genul de oameni care-și fac veacul în acel depozit sunt predis- puși ca în acea zi să urmărească orice altceva, numai artefactele de acolo nu; cred că vor sta cu toții lipiți de televizoare, să prindă apocalipsa în direct. A, mai adăugă el, și aș dori să nu deschizi absolut deloc cutia în care se află Sfera Magică. Mi-o aduci și-atât...

132

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

☆ A *

Dacă referitor la prima condiție nu a fost nicio problemă, cu cea de-a doua se pare că nu avea să fie chiar așa de ușor, și asta din cauză că sfera, fie ea magică sau nu, era așezată într-o simplă cutie din lemn și nu era asigurată nici măcar printr-o încuietoare obișnuită, darămite vreun sistem complicat cu cifru sau alte minunății la care te-ai fi putut aștepta. Astfel că, atunci când am ajuns în garajul meu, am scos cutia din portbagaj și am așezat-o pe masă cu cât mai multă grijă. Valora, totuși, zece milioane... După ce am iluminat-o cu o lampă puternică și am cercetat-o cu o lupă, am hotărât că ceea ce era înăuntru valora zece milioane, indiferent dacă deschideam cutia sau nu. Am mai verificat o dată capacul, să nu aibă vreun sigiliu ascuns,

și l-am dat ușurel la o parte, pregătit pentru orice. S-a dovedit că nu era nevoie de atâtea precauții, pentru că înăuntru, încastrată într-o structură metalică ciudată, se găsea o simplă sferă din cuarț, după cum zicea Donald Koster, deși mie mi se părea că ar fi avut o structură mai complexă. Oricum, nu era ceva care să merite zece milioane de dolari, mai degrabă părea o sferă obișnuită, ce putea fi găsită prin bâlciuri cu cel mult zece dolari.

Și totuși, chiar înainte de a închide cutia, mi s-a părut că văd ușoare irizații în structura metalică ce încastra sfera. Mi-am plimbat degetele și, sub apăsarea

133

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan mea ușoară, din cutie a ieșit o formă tubulară, ca un mic microscop, iar sfera s-a înălțat puțin și plutea acum liberă în fața obiectivului. înainte de a-mi da seama ce fac, mi-am lipit ochiul de ocular și degetele au găsit aproape fără să caute o rotiță de reglaj, încercând să potrivesc claritatea, deoarece acolo se zărea ceva. Am stins lampa, pentru că sfera avea propria ei luminescență și, după câteva încercări, am început să văd mai bine. Norii mișcători arătau ca și cum ar fi fost galaxii îndepărtate, iar mișcarea rotiței părea să nu fie oprită de nimic, așa încât am tot apropiat, până când în fața mea a apărut un sistem stelar cu vreo trei planete și atunci mi-am dat seama că sfera era probabil un fel de hartă 3D a galaxiei sau poate chiar a universului. Tot atunci mi-am dat seama că valoarea sferei era, în acest caz, nu de zece milioane, ci de... Am încercat să avansez o cifră, apoi mi-am dat seama că era neprețuită. Pe de altă parte, niciodată nu am fost tentat să-mi opresc obiectele pentru care fusesem plătit să le fur, doar n-aveam să

încep tocmai acum!

Aveam să i-o dau lui Donald Koster și apoi s-o uit, dar înainte să închid cutia mai aveam o singură curiozitate: oare aș putea să localizez Terra pe această insolită hartă? Și dacă da, cât de mult m-aș putea apropia pentru a localiza un anume loc de pe planetă?

Mi-am aplecat iarăși ochii peste ocular și am mai găsit câteva butoane, cu ajutorul cărora am început să caut. Probabil că avea și un sistem automat asemănă-

tor cu Google Earth, dar funcționând telepatic, pentru că la un moment dat, fără să mai mișc din butoane, obiectivul s-a fixat pe ceea ce părea a fi Terra. A durat câteva minute până am localizat orașul în care mă aflam, dar mult mai puțin până am găsit garajul. O rotiță pentru detalii fine, pe care am găsit-o instinctiv, m-a apropiat și mai mult, apoi am rotit puțin butonul și, într-un mod pe care nu mi-1 pot explica, obiectivul a străbătut acoperișul din tablă al garajului, fără să lase nicio urmă, și s-a focalizat asupra omului care studia preocupat o sferă la microscop. Am mai focalizat puțin și acum obiectivul aproape atingea creștetul celui de la microscop, care părea să nu observe nimic. încă o fracțiune de rotire și i-am atins capul, și chiar în același moment am simțit ceva atingându-mi ceafa și imediat am știut ce este. Am ridicat imediat, îngrozit, obiectivul, până s-a depărtat suficient de sferă.

îmi imaginam ce-ar fi însemnat această sferă în mâinile lui Donald Koster: trebuia s-o distrug și să-i înapoiez banii. Așa ceva nu trebuia să încapă pe mâinile niciunui om, dar mai ales în cele ale lui Donald Koster. Am desfăcut cu greu sfera din suportul

metalic, am vrut s-o privesc mai bine, dar mi s-a părut că aud pe cineva la ușa garajului, așa că am ieșit afară să verific. Strada era pustie, luminată de felinare și de stelele strălucitoare ale nopții înalte de iarnă. Peste drum se afla un mic bar, unde un banner mare și multicolor

anunța: „21 decembrie 2012 - astăzi poate fi ultima zi, așa că, distrează-te!" - iar după aglomerația dinăuntru, părea că lumea într-adevăr se distrează. În capătul străzii au apărut două mașini care se apropiau repede. Le-am recunoscut imediat, așa că am mai privit o dată la sfera din mâna mea si am trântit-o cât am putut de tare de podeaua de ciment de la intrarea garajului. în timp ce sfera se spărgea în mii și miriade de cioburi multicolore, ca într-un nou Big Bang, m-am uitat în sus, spre cerul curat de iarnă. Am văzut cum stelele se sting încet, una după alta, și un întuneric dens, ca de sfârșit de lume, a prins să se strângă în jurul meu...

136
OVIRAPTORUL

— Poate îmi spui și mie ce se întâmplă, Tom. îmi ești dator cu o explicație.

Larren privi lung la mine, așteptând un răspuns. Pe care, din câte îl știam eu, avea să îl obțină, mai devreme sau mai târziu. Mai degrabă mai devreme, decât mai târziu. Că acest răspuns nu avea să îi convină absolut deloc, asta nu mă mai privea pe mine. Mă rog, nu mă privea în mod direct, sau cel puțin nu mă privea atâta vreme cât nu mă punea pe mine să repar lucrurile.

Am tușit ca să-mi dreg vocea, am mai luat o gură de gin, apoi m-am așezat mai confortabil în fotoliu.

Am subestimat cât de bine mă cunoștea, pentru că a îndreptat amenințător arătătorul spre mine și a spus categoric:

— Vreau fapte, Tom, nu basme. Am să înfrumusețez eu lucrurile, dacă va fi cazul. Tu spune-mi numai ce naiba se întâmplă! Pentru că acolo jos se întâmplă ceva...

Acolo jos se întâmpla să fie Silurianul timpuriu, adică acum ceva mai bine de 160 de milioane de ani. Un isteț de la Agenția Controlului Temporal propu-

137

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan sese, cu ani în urmă, atunci când populația Terrei ajunsese la vreo 60 de miliarde de oameni și nu dădea niciun semn că ar avea de gând să scadă, să transfere undeva în trecut populația suplimentară. Ceea ce la început a părut a fi o reîntoarcere la natură, preferată mai ales de cei neadaptați și de sufletele simple, s-a transformat, cu timpul, mai ales datorită unei publicități agresive, într-o adevărată afacere și, în mai puțin

de un secol, aproape jumătate din populația Terrei s-a trezit transferată în Silurian. Repartizată pe comunități de câte un miliard de oameni, despărțită prin porțiuni de câte un milion de ani, părea că Silurianul va fi capabil să absoarbă tot surplusul de populație fără niciun fel de probleme. în principiu, așa ar fi trebuit să fie. După ce s-a observat că frunzele călcate și dinozaurii vânați în Silurian nu modifică în niciun fel rezultatele alegerilor prezidențiale din prezent, comunitățile au început să fie organizate în jurul unor imense Polisuri situate în locuri sigure din punct de vedere tectonic și care erau alimentate din belșug cu tehnologie modernă. Părea soluția ideală, mai ales că transferurile dintre Polisuri și civilizația actuală nu se făceau decât în sens unic, dinspre prezent spre trecut, și niciodată invers. Era o soluție înțeleaptă, pentru că nimeni nu ar fi știut ce să facă cu 30 de miliarde de oameni care ar fi vrut în același timp să își reia locul într-o nișă temporală ce nu mai exista de multă vreme. Cel puțin, spre deosebire de contractele oneroase în

 care condițiile dezavantajoase erau tipărite cu litere mici undeva în josul paginii, contractele de „integrare temporală" specificau clar asta cu litere mari la începutul paginii. Din această pricină, erau încurajate integrările care cuprindeau comunități și chiar regiuni întregi. De altfel, pentru cineva care nu dorea să părăsească Polisul pentru a vizita vecinătățile exotice, schimbările erau ca și inexistente. Informațiile circulau liber între Prezent și Polisuri, așa că nimeni nu se putea simți marginalizat. Teoretic, așa stăteau lucrurile... Practic, însă, mereu apăreau probleme, pe care Agenția Controlului

Temporal abia pridideа să le rezolve.

Am tras adânc aer în piept și am spus tare:

— Isabel crede că cineva a făcut rost de schema unui generator temporal și acum a început să le fabrice și să se folosească de ele.

Larren a pufnit nervos și a făcut un gest ca și când ar fi alungat o insectă sâcâitoare:

— Nu dau doi bani pe ce spune Isabel!

Isabel era un android Cobra pe care îl foloseam în peregrinările mele temporale în calitate de agent al Agenției de Control Temporal. Mă încredeam mult în aprecierile ei, care nu prea dădeau greș, poate și din cauză că fără ea nu prea ar fi avut cine să stea acum spășit în fața puternicului administrator al ACT-ului. Dar faptul că avea o fire voluntară și independentă nu o făcea foarte iubită printre membrii Agenției. Totuși, câtă vreme aveam rezultate, asta nu prea conta.

139

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Am ridicat din umeri nepăsător.

— Am să reformulez, atunci: eu cred că tehnologia transferului temporal a diseminat cumva în Polisurile doi și trei. Polisurile erau numerotate după data implementării. Cel mai vechi era numerotat cu unu.

— Tu crezi mereu ceea ce crede Isabel, mormăi el și se întoarse spre seiful din spatele lui, de unde scoase două cartele de Agent temporal independent.

Vru să mi le dea, dar se răzgândi, privindu-mă crunt:

— înainte de a le primi: vreau informații sigure despre așa-zisa diseminare de generatoare temporale, și asta cât se poate de repede, altfel Consiliul o să ne toace mărunt-mărunt. Și o să am grijă să înceapă cu voi...

Am dat din cap spășit și am ieșit afară din birou.

Pe hol mă aștepta Isabel, care citea o revistă, nepăsătoare la privirile provocatoare pe care i le aruncau cei care treceau pe lângă ea. Era obligată să poarte tot timpul un medalion care o identifica drept android Cobra, dar uneori, mai ales în timpul unor misiuni mai dificile, renunța la el. Alteori, cum era de pildă astăzi, renunța la el din pură cochetărie. Tabuurile sexuale, mai ales în cadrul Agenției, erau extrem de bine întipărite, și încă nu cunosc vreun caz în care cineva să fi avut o relație cu un android. Chiar dacă arăta așa de bine ca Isabel.

I-am făcut semn că plecăm și ea s-a ridicat sau, pentru a fi mai exact, și-a ridicat cele 52 de kilograme de material biologic superb structurat. Lângă mine, un

debutant a scăpat teancul de foi pe care îl purta de ceva vreme încolo și încoace pe coridor, iar pe altul mi s-a părut că îl aud cum înghite în sec. Nu știu dacă am avut vreodată ocazia să o descriu pe Isabel: la prima vedere părea o tânără femeie abia ieșită din adolescență, cu amestecul acela indescriptibil de inocență și impertinență, suplă, aproape slabă, dar în același timp bine rotunjită prin locurile în care era necesar așa ceva. Fața ei era nu numai frumoasă, ci și concepută în așa fel încât atrăgea atenția. Trăsăturile regulate și feminine erau înconjurate de o cascadă de păr de culoarea mierii, care, prin faptul că și-l scutura mereu într-o încercare de a-l aranja, atrăgea în mod inevitabil atenția asupra ei. E clar că cei care o proiectaseră nu fuseseră normali: o fată atât de frumoasă nu are cum să existe! Explicațiile care mi s-au dat m-au satisfăcut o vreme: fiind atât de frumoasă, atrăgea privirile tuturor asupra ei,

lăsându-mi mie câmp liber de acțiune. E adevărat că îmi oferea destulă libertate, pentru că, dacă eram împreună, orice mascul aflat prin preajmă abia dacă îmi acorda atenția pe care o dai unei viespi enervante care se învârte pe lângă para ta bine pârguită și din care tocmai te pregătești să muști. Că nu prea aveau să muște din para numită Isabel o știam doar eu, dar atâta vreme cât îmi puteam vedea de misiunile mele, nu prea îmi păsa de asta.

Am ieșit din sediul central al Agenției și, din obișnuință, am privit precaut în jur. Părea că nu am atras

141

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan atenția nimănui, așa că am plecat pe jos spre „Seif", locul de unde trebuia, în mod firesc, să ne începem orice investigație cât de cât serioasă. „Seiful" era o clădire aparținând Agenției, cu grad de securitate zero și de care știa extrem de puțină lume. Câțiva agenți independenți, câțiva șefi de departament, cei de la pază și androizii care îi însoțeau pe agenți în misiuni. Oricum, prea multă lume, după părerea mea, dar nu m-a întrebat nimeni niciodată. Acolo se păstrau cele mai bine păzite secrete ale agenției și mai ales mult hulitele generatoare temporale, care le permiteau agenților temporali să bântuie prin tot cuantumul spațiu-timp ca prin propria lor sufragerie. Erau puține și mereu numărate, răsnumărate, verificate și date pe mâna noastră cu multă zgârcenie. Odată încinși cu centura care conținea generatorul temporal, deveneam practic indestructibili și mai ales - aceasta era de fapt marea spaimă a autorităților - imposibil de detectat prin spațiu-timp. Din prezent, agentul lipsea numai câteva secunde, dar nimeni nu putea spune cu certitudine cât timp real a consumat el acolo, în trecut. La început, la cursurile de instruire

erau prezentate două posibile cazuri: într-unul, un agent temporal împiedica răpirea Elenei din Troia (în una dintre variante o răpea chiar el), cu urmarea firească a lipsei din manualele de istorie a războiului Troian, iar din cele de literatură a „Iliadei". Al doilea caz a fost considerat la vremea lui o adevărată blasfemie, dar eu, care că-

 lătorisem destul în epoca respectivă, îl consideram perfect plauzibil. Agentul temporal călătorise în lu- deea și, mituind câțiva soldați romani, îl scăpase pe Iisus de răstignire. Urmările ar fi fost de data asta dezastruoase: în istoria lumii, dintre cele trei principale religii monoteiste, creștinismul, iudaismul și islamismul, primul lipsea cu desăvârșire, cu consecințe de-a dreptul catastrofale. După o vreme, scenariile au fost scoase discret din programă și zvonurile vorbeau de un agent care chiar ar fi încercat să pună în aplicare, drept material didactic, unul dintre educativele cazuri prezentate. Nu am aflat niciodată care dintre ele, dar înclinam să cred că omul voise să o salveze de Elena. Tocmai pentru a evita asemenea tentații se pare că au fost concepuți androizii Cobra. Poate sunt numai zvonuri, dar se aude că sunt programați ca, în cazul în care unul dintre agenții temporali independenți o ia razna, să-l aducă la ordine. Sau chiar să-l lichideze discret, după cum spuneau alții. Cum niciodată nu am fost tentat să mă întorc în timp să o răpesc pe Elena din Troia și nici altceva cât de cât asemănător, nu am putut să verific teoria. Ba, în cazul meu, aș putea spune că eu sunt cel care trebuie să o ferească pe Isabel de inițiative prea personale, asta ca să folosesc un eufemism.

Cazul în care tocmai mă pregăteam să mă avânt cu capul înainte se baza pe o presupunere a Isabelei: ci-

neva făcuse rost de un generator temporal individual și făcea contrabandă cu material biologic din Polisu-

rile doi și trei. Poate și din altele, pentru că, odată încăput pe mâna cui nu trebuia, un generator putea fi reprodus foarte ușor. Ar fi bine să amintesc aici că principiul generatoarelor temporale industriale, cele care transportau mărfuri și furnituri în polisuri, funcționa perfect normal atunci când călătoreau *spre* polisuri. Când călătoreau *dinspre* polisuri spre prezent, prin însuși modul de funcționare, incinta temporală suferea un proces de iradiere care practic făcea imposibil transportul oricărui material biologic viu spre prezent. Ni s-a explicat de nenumărate ori că radiațiile erau parte a procesului de călătorie temporală dinspre trecut spre prezent folosind acel procedeu. Eu, unul, suspectam mereu că incintele erau iradiate intenționat, iar motivele sunt evidente, cum la fel de evident era că incintele nu au transportat niciodată material biologic viu spre prezent. în cazuri extreme, aprobate de Consiliu cu majoritate de voturi, un asemenea transport se putea face numai cu ajutorul unui agent temporal însoțit de un android Cobra.

Și totuși, Isabel era convinsă că descoperise un trafic cu animale preistorice. Dinozauri, mai precis. Nu, nu întâlnise niciun dinozaur păscând prin parcurile orașului, iar dovezile ei erau destul de inconsistente și se bazau mai cu seamă pe vorbe auzite ici și colo în peregrinările ei prin oraș. în urma unor astfel de zvonuri, Isabel începuse să facă unele cercetări prin anticariate, unde se găseau de vânzare în mod curent o

mulțime de ouă de dinozaur fosilizate. în mod normal, erau prezentate drept rarități descoperite în siturile preistorice. După ce cumpărase nenumărate ouă pietrificate, Isabel lansase zvonul că ar plăti oricât pentru un ou fecundat, viu, pe care voia să i-1 facă cadou fratelui ei. I s-a spus că, în timp, cu puțină răbdare și cu mulți bani, până la urmă s-ar putea rezolva. Ar fi fost mai bine să fi așteptat să cumpăr mai întâi oul, dar, impetuos cum sunt, am preferat să dau alarma și acum regretam deja că nu o ascultasem pe Isabel, care încercase să mă tempereze. Cum până în prezent nu greșise decât o singură dată în aprecierile ei, și avusesem, slavă Domnului, sute de cazuri când nu greșise, m-am grăbit să-1 anunț pe Larren, șeful Agenției. Nu era o informație pe care să o pot trece sub tăcere; implicațiile ar fi fost colosale pentru toată Agenția dacă ar fi fost adevărată. Și la fel de colosale, dar numai pentru mine, dacă nu ar fi fost adevărată. în timp ce străbăteam coridoarele Agenției spre ieșire, nu puteam să nu mă gândesc la cât de hazardată părea acțiunea mea, privită la rece. Cum răul era făcut, nu ne rămânea decât să ne apucăm de treabă...

Mergeam, așadar, spre „Seif", să ne începem investigația; nu prea avusesem ocazia să mă plimb alături de Isabel pașnic și lipsit de griji. De obicei, prezența ei alături de mine însemna că sunt în misiune, de unde o stare permanentă de alertă, cu toate simțurile treze, pentru că în orice moment puteam să trecem de la o

 simplă plimbare printr-un parc la o urmărire în viteză. De data asta,

cum până la misiunea propriu-zisă părea să mai fie destul timp, m-am relaxat, încercând să nu privesc zâmbind la bărbații care întorceau capul după Isabel. La un moment dat, așteptând să traversăm, Isabel s-a aplecat discret spre mine:

— Suntem urmăriți!

— La câți bărbați s-au holbat azi la tine, ce mă miră este faptul că ne urmărește numai unul singur. Mă așteptam să fie o cohortă întreagă...

Isabel îmi zâmbi acru:

— Ha-ha, ce glumă bună. Numai că suntem urmăriți de o fetișcană...

Am înghițit în sec și am tăcut. In cazul ăsta, se schimba cu totul situația. în epoca istorică în care era situată locația permanentă a Agenției erau obiceiuri extrem de tradiționaliste. Nu se auzise de lesbiene și cum eu, la cei patruzeci de ani ai mei și cu o banală mutră de contabil, eram departe de a produce fiori în inimile feciorelnice, era clar că eram urmăriți din cauza a ceea ce eram, nu din pricina a cum arătam. După ce am traversat, m-am oprit, m-am întors cu fața spre Isabel și am început să-i aranjez drăgăstos baticul. Se pare că gestul a atras atenția, deoarece, cu ochii la noi, vreo câțiva masculi din preajmă au început să traverseze, deși stopul era de mult pe roșu, și un cor de claxoane a stârnit interesul tuturor, astfel că am putut să privesc în liniște „urmăritoarea". O fetișcană - așa

cum spusese și Isabel, părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, slăbuță, haine destul de ponosite pe ea și ochelari cu multe dioptrii. Un batic de o culoare incertă îi acoperea aproape jumătate din față, dar fără îndoială că nu o mai întâlnisem niciodată. Un fel

de șoarece de bibliotecă, însă bineînțeles că totul putea fi doar o mască.

— Ce facem? am întrebat eu posac. Nu putem merge la „Seif" cu codița asta după noi...

— Dacă vrei, o împing eu sub o mașină, se oferi Isabel, și abia când am privit la ea mai bine mi-am dat seama că glumea; deși, de la ea mă așteptam Ia orice.

între timp, șoarecele de bibliotecă se ținea harnic după noi. Nu ar fi fost o soluție să încercăm să scăpăm de ea; urmărirea ar fi putut fi preluată de altcineva, mai experimentat și mai greu de depistat.

— Uite cum facem, m-am întors eu spre Isabel, vor- bindu-i numai din colțul buzelor. Ne despărțim, mergem un timp pe trasee diferite, să vedem totuși după cine se ține. Apoi ne întâlnim și hotărâm ce facem mai departe.

— Bine, spuse Isabel privind concentrată spre urmă- ritoarea noastră. Mai ales că îmi pare foarte cunoscută și nu știu de unde să o iau. Poate pe drum o să-mi reamintesc...

Așa am făcut și, spre marea mea surpriză, ținta ur- măririi a fost Isabel. „Poate, totuși, chiar dacă nu sunt lesbiene, există femei care se lasă furate de frumuse-

 tea Isabelei", mi-am spus eu și m-am grăbit spre punctul de întâlnire. Acolo, spre uimirea mea, am văzut șoarecele de bibliotecă discutând liniștită cu Isabel. Când m-a văzut, mi-a făcut semn să mă apropii mai repede. Am mărit pasul și, cu toate simțurile în alertă, m-am apropiat de ele. Cu fața numai zâmbet, Isabel îmi prezentă fata:

— Tom, uite, ea este Ana. Ti-am vorbit de ea zilele

trecute - spuse Isabel grăbită, făcându-mi cu ochiul -, dar sinceră să fiu nu speram să rezolve atât de repede, turui ea grăbită și o prinse prietenos de braț.

— încântat de cunoștință, m-am înclinat eu în fața șoarecelui de bibliotecă, și am văzut-o cum roșește discret.

— Mă bucur să vă pot fi de folos, domnule profesor, șopti ea și porni cu pași mărunți înainte.

„Profesor?" Ce altceva îi mai povestise Isabel despre mine? Fata asta avea uneori o imaginație debordantă, și eu trebuia să țin pasul aproape de ea. „Profesor!" Profesor de ce naiba? Ce Ie predam eu tinerilor învățăcei când ei mă priveau cuminți și însetați de cunoaștere? Aveam să aflu, fără îndoială, până la urmă, dar deocamdată încercam să mă țin după pașii mărunți și repezi ai șoricelului. O luase spre partea veche a orașului și în scurtă vreme am ajuns lângă Cetate. O veche cetate de apărare care supraviețuise ca prin minune vitregiilor vremii, dar risca să se dărâme acum din pricina anticarilor. De câțiva ani buni foloseau cu

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan pricepere fiecare fisură săpată de timp în trupul bătrânei cetăți pentru a-și deschide o dugheană unde să-și vândă marfa. Era de bon ton să vinzi marfă veche la umbra vechilor ruine. Fata ne arătă firma unui anticariat, care, după cât de scorojită arăta din cauza ploilor, și-ar fi găsit fără nicio greutate locul alături de exponatele din vitrină.

— Am fost atât de încântată, domnule profesor, când am auzit că pentru dumneavoastră este cadoul! turuia mai departe șoricelul. M-am bucurat că am întâlnit-o astăzi, pentru că tocmai s-a rezolvat, dar nu știam cum să o anunț. Trebuia să aștept până rămânea singură, chiar dacă aveam toată încrederea

și în dumneavoastră, dar știți cum merg lucrurile astea... La început, sora dumneavoastră nu a vrut să îmi spună pentru cine este, dar a făcut bine că mi-a spus. Acum am să vă ajut să vă alegeți un exemplar deosebit...

„Sora" mea Isabel zâmbea misterios, în timp ce eu eram din ce în ce mai nedumerit, simtindu-mă tot mai depășit de evenimente. Am intrat și mi s-a părut că tulburăm cu pașii noștri vechi fantome din somnul lor tihnit de după-amiază. Una dintre mumiile expuse de-a lungul zidului s-a desprins cu greu din locul în care se odihnea de veacuri și, mișcându-se sacadat, a început să se apropie de noi. Abia când a ajuns în puțina lumină care pătrundea palidă de afară prin geamul mic, am văzut că era un bătrân scheletic, dar la fel de viu ca mine și ca fetele de lângă mine.

149

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Bunicule, s-a repezit Ana în întâmpinarea lui, ți-am spus să nu cobori azi. Trebuie să ne lași pe mine și pe Anatol să ne ocupăm de magazin.

— A venit marfă, șopti bătrânul. A trebuit să se ducă să o aducă... Nu puteam lăsa magazinul așa... și nici nu îl puteam închide... Clienții, vechii clienți trebuie să-l găsească tot timpul deschis.

Părea că efortul făcut pentru a-și expune în fața noastră crezul de anticar conștiincios îl epuizase cu totul, pentru că s-a așezat pe o ladă a breslelor, veche de câteva secole. S-a auzit o trosnitură și nu am fost sigur dacă a trosnit lada sau oasele bătrânului.

Ana s-a apropiat protectoare de el:

— Am să le arăt eu exponatele, acum du-te înapoi în pat...

A privit în urma bătrânului cum își țâra oasele din încăpere, a așteptat până a ieșit, apoi s-a întors

misterioasă spre noi, șoptindu-ne:

— Prefer să nu fie aici, să vă pot arăta totul. El a apucat vremurile prohibiției și încă mai are rețineri chiar și cu vânzarea vechilor artefacte...

Și-a dat jos baticul care îi acoperea jumătate din față, și-a așezat cochetă ochelarii și mi-a zâmbit:

— Ar trebui să vă mulțumesc și eu, dar probabil că au făcut-o prea mulți ca să vă mai intereseze așa ceva. Oricum, fără cursurile și intervențiile dumneavoastră, nici acum nu s-ar fi legalizat vânzarea artefactelor din Lumea de Jos.

150

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

O luminiță s-a aprins în mintea mea: cursurile ținute la Facultatea de Antropologie acum câțiva ani, când urmăream traficul de artefacte în care îi bănuiam implicați și pe studenți. Și undeva în primele rânduri ale amfiteatrului, de fiecare dată, vedeam mutra ascuțită, ceva mai tânără și mai plină de coșuri, a șoricelului ce mă privea ca și acum, cu o jenantă adorație.

— Am avut încredere în dumneavoastră, șopti ea întretăiat, iar mie mi se păru că roșește ușor.

Am zâmbit amintirii sub privirea cercetătoare a Isabelei. Era unul dintre puținele cazuri rezolvate fără ea. Prin anticariatele orașului, în urmă cu vreo cinci ani, începuseră să apară artefacte ciudate, care nu aparțineau niciunei culturi cunoscute. Cum sursele păreau să fie undeva în rândurile studențimii, unul dintre profesori s-a îmbolnăvit brusc și eu i-am luat locul. Studenții... întotdeauna inventivi și născocitori de noi modalități care să le completeze resursele mereu pe cale de a se epuiza. Soluția găsită de ei era relativ simplă: cum comunicarea între polisuri și prezent era relativ facilă, au aranjat

ca cei din polisurile superioare să așeze în locuri dinainte prestabilite și puțin afectate de mișcări tectonice diferite fleacuri achiziționate pe nimic în timpul lor. De obicei erau depozitate în incinte care să le protejeze cât mai bine. Trecerea timpului făcea restul: îmbătrânea obiectele suficient de mult încât să reziste oricăror probe. Interesant este că din punct de vedere al severei legislații temporale, nu fu-

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan sese încălcat niciun articol de lege și o bună parte din merit pot să spun că îmi revenea pentru demonstrarea acestui lucru. Nu fusese folosit niciun generator temporal și niciun gram de materie vie nu străbătuse milioanele de ani. Numai că absolvirea de orice răspundere a celor care practicau un astfel de comerț a dus la o asemenea răspândire a artefactelor, încât, în scurtă vreme, prețurile s-au prăbușit și nimeni nu a mai fost interesat să cumpere nimic, indiferent cât de interesant ar fi arătat. Dar ăsta era un risc previzibil.

între timp, Ana a coborât obloanele și a aprins lumina. Apoi, cu o figură de bătrân anarhist care își arată colecția de bombe unor prieteni, a deschis un dulap aflat undeva, ferit, după niște mese. La deschiderea ușilor s-a aprins o lumină palidă și un val de căldură umedă ne-a învăluit: pe rafturi, aranjate după mărime, o mulțime de ouă de diferite mărimi erau etalate privirilor. Ana se uită țintă la noi, cu ochi strălucitori:

— Ei, ce spuneți? O să ne ajutați și de data asta?

Am înghițit în sec și Isabel a făcut un pas spre dulap, privind cercetătoare. Apoi a atins un ou:

— Am putea să-l vedem pe ăsta?

Ana îl ridică cu grijă și îl așează pe platoul rotitor al unui aparat în care am recunoscut un bătrân ecograf

modificat. Când ecranul verzui s-a luminat și Ana a reglat rezoluția, am înghițit în sec: silueta inconfundabilă a unui dinozaur pe cale să eclozeze se etala în toată splendoarea.

152

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Drace! am spus și apoi am înghițit în sec, lipsit de orice replică.

Am privit mai atent imaginea, apoi m-am hazardat:

— Pare a fi velociraptor...

— In niciun caz, m-a contrazis Ana. Mai degrabă oviraptor...

— Oviraptor este, a decis și Isabel după ce a privit atentă ecranul. în stare embrionară pot fi confundați destul de ușor, dar în mod sigur ăsta este oviraptor.

Văzând privirea mea ațintită întrebător asupra ei, Isabel nu a scăpat ocazia să își etaleze cunoștințele:

— Primul schelet de oviraptor a fost descoperit în 1924 de Henry F. Osborn, undeva în Mongolia. Cum a fost găsit deasupra unor ouă care nu conțineau embrioni, s-a presupus că le-ar fi consumat conținutul, și așa s-a pricopsit cu numele de hoț de ouă. După numai câțiva ani s-a mai descoperit încă un schelet, în stare mai bună, tot deasupra unor ouă de același fel, care conțineau embrioni de oviraptor fosilizați. De unde concluzia că primul oviraptor nu mâncase ouăle, ci încercase să le apere... Dar, cum numele prinsese așa de bine în comunitatea științifică, i-a fost lăsat neschimbat, chiar dacă i se făcea astfel o mare nedreptate micului dinozaur. Oviraptorul era un dinozaur omnivor, de dimensiune mică, asemănător cu o pasăre. Adultul avea în jur de doi metri și cântărea cam 25-35 de kilograme. Avea o constituție ușoară, mișcări rapide, picioare lungi și mers biped. Gâtul îi era flexibil,

153

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan curbat în forma literei S, coada lungă, membrele anterioare scurte și puternice, cu câte trei degete lungi, potrivite pentru apucat, care se sfârșeau cu gheare curbate, cam de opt centimetri lungime. Membrele posterioare aveau și ele câte trei degete.

Capul său avea o formă ciudată, ca de papagal, cu un cioc mic, lipsit de dinți, dar cu fălci puternice, adaptate pentru a zdrobi prada. Oviraptorii aveau pe cioc o protuberantă mică, sub formă de creastă, asemănătoare cu un corn, care folosea probabil ca o podoabă pentru împerechere. Se crede că diferențele dintre aceste creste pot reprezenta diferite specii de oviraptori sau poate diferențierea dintre mascul și femelă, dintre animalul tânăr și cel adult, în cadrul speciilor. Oviraptorii au trăit spre sfârșitul perioadei cretacice, cam cu 80-70 de milioane de ani în urmă. Ce altceva mai vreți să vă mai spun?

— Nimic, nimic, am spus eu repede, la gândul că ar putea să spună printre altele că tocmai văzuse câțiva cum se fugăreau în jurul ei, în timpul ultimei noastre vizite în Cretacic.

Ana o privea uimită:

— încă nu am întâlnit pe cineva care să aibă cunoștințe atât de profunde despre dinozauri. Să vă mai arăt câteva ouă... Am aici unul mare de tot...

Isabel se dovedi a fi mai practică:

— Nu-i nevoie! îl cumpărăm pe ăsta!

Ana privi încurcată când la unul, când la altul, înainte de a spune ceva:

154

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

— Dacă credeți că ne puteți ajuta să legalizăm și comerțul cu așa ceva, arătă ea cu privirea spre

dulapul plin cu ouă de dinozaur, mi s-a spus că vă pot oferi unul pe gratis. Altfel, costă destul de mult...

Cum să spui cuiva că una este să aduci de-a lungul milioanelor de ani o piatră cioplită și alta să transporți, indiferent cum, o ființă vie? Pentru că, la urma urmei, asta erau ouăle de dinozaur - ființe -, și transportul lor de-a lungul timpului încălca tocmai prima lege. De care știau toți contemporanii noștri, dar pe care nu o băgau în seamă, pentru că nu se găsise nicio modalitate de a o încălca. Ei, uite că acum cineva găsise calea...

Am scuturat din cap, nehotărât:

— De data asta nu pot promite nimic, Ana, așa că e mai bine să-l plătim.

Chiar când să plecăm a apărut și fratele ei, cu o mașină încărcată până la refuz cu cutii care semănau izbitor de mult cu incubatorul nostru. După ce Ana ne-a făcut cunoștință, Anatol ne-a rugat și el să-i ajutăm să legalizeze odată comerțul ăsta, pentru că se sătura- seră să se tot ascundă de autorități și să facă pe contrabandiștii. Profitând de farmecul ei, Isabel l-a tras discret de limbă și nu a fost nevoie de prea multe insistente ca să aflăm că ouăle de dinozaur soseau din »
trecut pe aceeași filieră ca și artefactele.

Am plătit oul, Ana ni l-a ambalat într-un incubator și ne-a chemat apoi un taxi. în mașină, cu incubatorul între noi, Isabel m-a privit radioasă:

155

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— După cum vezi, am avut dreptate! A câta oară?

— Asta rezolvă numai jumătate din problemă, am spus eu posac. Să vedem cum rezolvăm jumătatea mai grea! îți dai seama că un ou nu rezistă zeci de milioane de ani, la fel ca artefactele de care ne vorbea Anatol. Nicio incintă, oricât de bine

construită, nu face față unui milion de ani când este vorba să protejeze o ființă vie. Sper să fie totuși o găselniță tehnologică și să nu fie implicate generatoarele temporale.

— Va trebui să mergem până la urmă în Polisuri să aflăm. Pentru că nu ai sesizat un lucru esențial.

M-am încruntat încercând să reiau datele problemei, în timp ce lângă mine Isabel se hlizea încântată. Mereu se distra copios când sesiza amănunte care mie îmi scăpau. Chiar dacă pe urmă mă lăsa pe mine să culeg laurii...

După câteva minute de eforturi zadarnice, m-am dat bătut.

— Bine, isteațo! Spune tu despre ce este vorba...

— Polisul cel mai apropiat de prezent e situat acum 130 de milioane de ani...

Am dat din umeri.

— Știu asta, dar nu văd care este problema.

Isabel oftă, fals îndurerată:

— La anticariat, când m-ai întrebat, am spus tare, ca să priceapă toți: oviraptorii au trăit cu 70-80 de milioane de ani în urmă. Nicio așezare umană autorizată, câteva zeci de milioane de ani în jurul acestei

date spre trecut sau spre prezent. Până ajungem la Centru, gândește-te la asta, poate găsești o explicație. Larren sigur ți-o va cere...

Nu trebuia să mă gândesc prea mult ca să îmi dau seama că asta implica existența unor generatoare temporale neautorizate și a unor probleme pe măsură.

Probabil că eu și Isabel alcătuiam o pereche tare ciudată, așa cum căram între noi, cu grijă, incubatorul pe coridoarele Agenției, deoarece

aproape toți cei pe lângă care treceam întorceau capul în urma noastră. Nu prea ne păsa de asta, pentru că îi duceam lui Larren exact ceea ce voia: o probă. Nu am prevăzut un singur lucru: încăpățânarea lui și mai ales lipsa unui ecograf la îndemână.

Când am intrat la el, am așezat oul de oviraptor pe biroul lui, cu un gest teatral, și i-am spus:

— Voiai o probă? Uite proba!

Probabil că toată lumea a văzut măcar în filme cum arată un ou de dinozaur. Ca un ou de rață ceva mai mare, maroniu-verzui, cam de cincisprezece centimetri înălțime - și care stătea acum într-un echilibru precar pe biroul lăcuit al lui Larren.

Larren, după ce i-am povestit cum l-am achiziționat, l-a înconjurat tacticos, a ciocănit cu degetul în coajă ca și cum i-ar fi încercat tăria, apoi s-a întors cu milă spre noi:

— îmi pare rău de voi! Cei mai buni agenți ai mei, și v-ați lăsat așa de ușor duși de nas...

157

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Am privit nedumerit spre Isabel, care se mulțumi să ridice din umeri la fel de nedumerită ca și mine: uneori, comportamentul lui Larren o lua până și pe ea prin surprindere.

— Ați fost înșelați, asta este! Vi s-a prezentat un trucaj ieftin, ca să obțină un preț bun, atâta tot. Pe monitorul ecografului vi s-a prezentat o simplă înregistrare și voi ați căzut în plasă, ca doi novici.

Amintindu-mi de ochii sinceri ai Anei, am vrut să-l contrazic, dar chiar atunci Isabel mi-a dat un ghiont scurt, arătându-mi din priviri oul: o fisură mică apăruse acolo unde degetul șefului ciocănise coaja. Sub privirea noastră, fisura s-a transformat într-o crăpă-

tură care se lărgea văzând cu ochii. Un cioc ca de papagal își făcea loc, fărâmând bucăți mari din coajă. Observând încotro privim, șeful s-a întors și el spre ou, chiar la timp pentru a vedea cu ochii lui micul ovi- raptor ieșind de acolo. Cum era cam aproape, a întins mâna să se apere, dar, fiind singurul lucru în mișcare, micul oviraptor s-a lipit drăgăstos de ea, piuind subțire, asemenea unui pui. Larren s-a îndepărtat rapid de birou, dar micul oviraptor a sărit cu o agilitate pe care nu i-o bănuiai și s-a lipit imediat de piciorul lui.

Cu micul pui de oviraptor ținându-se după el, Larren ne-a dat cartelele pentru generatoarele temporale și ne-a făcut semn să plecăm. In multele misiuni în care am mai plecat după aia, așa mi-1 reaminteam: făcând pași mărunți prin birou, cu micul oviraptor piuind jalnic și ținându-se cu încăpățânare după el.

158

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

In drum spre „Seif" m-a sunat Larren:

— Auzi, Tom, făcu el încurcat, fă cumva și află discret de la Isabel câteva amănunte despre oviraptori. în memoria aia a ei, cu care se laudă tot timpul, trebuie să fie câteva informații despre ce mănâncă, ce obiceiuri are, pentru că am impresia că îi e cam foame...

I-am repetat cele câteva informații pe care le aflasem cu o oră mai devreme, la anticariat, de la Isabel.

— Și, fiind omnivor, cred că poți să îi dai să mănânce orice... Oricum nu contează. După cum știi, va trebui să scapi de el, până la urmă.

Din receptor se auzi un chicotit, apoi un zgomot înfundat de pași. Larren spuse:

— Știi ce cred eu, Tom? Bestia asta mică chiar ține

la mine... Se ține ca un cățeluș după piciorul meu... Și ai dreptate, mănâncă orice: tocmai mi-a furat sandvișul de pe birou.

Lângă mine, Isabel a ridicat exasperată ochii spre cer, dar eu am încercat să îl temperez:

— Ar fi bine să nu te atașezi prea mult de el, doar știi că va trebui...

— La naiba, Tom, e o probă importantă, nu o putem distruge până nu rezolvați cazul, a mai spus el, în vreme ce, după zgomotele care se auzeau, părea că încearcă să se urce pe birou, și a închis până să apuc să îi mai spun ceva.

înainte de a intra în „Seif" să ne luăm generatoarele temporale, Isabel m-a oprit:

159

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Știi pentru ce îmi pare rău, Tom?

Cum nu mă hazardam să urmăresc felul în care gândea Isabel, am clătinat din cap.

— Ai văzut oul acela mare și maro așezat pe raftul din spate al incubatorului?

îl văzusem, și chiar mă tentase la un moment dat să îl cumpărăm. Mă gândisem că poate era mai scump, dar nu ăsta era motivul pentru care nu insistasem să îl vedem și eventual să îl cumpăram. Era de-a dreptul imens și nu aveam niciun chef să îl cărăm în brațe pe coridoarele Centrului. Pentru ce ne trebuia nouă, ajungea unul mic: important era să fie fecundat, iar embrionul viu.

— L-am văzut, am dat din cap, deși nu știam unde voia să ajungă Isabel.

— Ei bine, o să regret toată viața că nu l-am ales pe ăla.

— De ce?

— Era de Tiranosaurus Rex, a răspuns ea și a pășit

în „Seif".

A A A

Larren avea să rămână cunoscut în istoria Centrului drept „Șeful cu Oviraptorul". Uneori, când mă exasperau hotărârile lui arbitrare, în timp ce mi le comunica privindu-mă încruntat, jalonat îndeaproape de oviraptor, care părea că îi furase și obiceiurile, nu nu-

mai sandvișurile, reușeam, spre marea lui uimire, să zâmbesc. Pentru că atunci îmi imaginam că în locul capului mic și puțin nătâng al oviraptorului, lângă umărul șefului s-ar fi ițit botul plin de colți ascuțiți al unui Tiranosaurus Rex.

161
POIANA ÎNGERILOR

Din București au plecat de îndată ce s-a luminat de ziuă, amestecându-se cu valul de turiști de duminică ce năzuiau să evadeze măcar pentru o zi din canicula capitalei. Aproape tot drumul, Tom a stat pe bancheta din spate, mare, masiv, bolovănos și cu o figură crispată, urmărind încruntat fiecare polițist de țară pe lângă care treceau. Oricât a încercat să îl convingă să pună sacoșa cu prada în portbagaj, a fost în zadar. Uneori se comporta mai rău ca un copil, așa că, în cele din urmă, a trebuit să cedeze, dar l-a așezat în spate. Ca un făcut, pe toată Valea Prahovei, până dincolo de Brașov, în fiecare comună cât de cât răsărită, polițistul era la datorie, patrulând mândru pe mijlocul șoselei. Nu părea să caute ceva anume, mergea doar cu pași țanțoși pe mijlocul șoselei să vadă și, mai ales, să fie văzut.

— Uite și la ăsta! izbucni Tom când am intrat într-o comună din apropierea Sibiului. E duminică dimineața și el, în loc să se ducă la biserică, să îi mai ierte Dumnezeu din păcate, stă și se plimbă pe mijlocul șoselei...

162

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— In locul tău nu aș vorbi așa mult de iertarea păcatelor, îi răspunse Tudor, conducând degajat mașina.

Nici măcar faptul că Tom strângea cu îngrijorare sacoșa în care aveau prada, cele peste zece kilograme de aur și câteva mii de euro, nu îl făcea să își piardă calmul. Știa de la început cu cine are de-a face. Avea două posibilități: să scape de el înainte de

a trece granița sau, ținând seama de mâinile lui de neprețuit când venea vorba de vreun seif, să încerce să îl treacă cu orice risc. Sub bancheta pe care stătea Tom, încrâncenat, erau ascunse din timp câteva cartușe cu țigări. Suficient cât să motiveze neliniștea lui Tom în fața vameșilor, dar insuficient cât să fie opriți. Aveau să le fie reținute țigările, amendați și lăsați să treacă cu aurul și valuta bine dosite în ascunzătoarea pregătită din vreme. Când drumul era liber și atenția nu îi era solicitată, Tudor își lăsa imaginația să alerge cu câteva ore înainte, spre momentul în care vameșii vor găsi țigările. Zâmbi ușor, apoi alungă imaginea unui Tom încercând cu disperare să se disculpe, concentrându-se asupra drumului. Cu o figură detașată și plină de șarm, conducea calm și, acolo unde, prin satele răzlețite între marile orașe întâlneau polițistul de țară care nu avea somn și stătea proțăpit în mijlocul șoselei, pus pe fapte mari, îl saluta cu deferență, ca pe o veche cunoștință. Poate mașina, poate figura lui relaxată a făcut să nu fie opriți deloc de-a lungul a peste trei sute de kilometri, până dincolo Sibiu, într-una dintre comunele întinse

163

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan parcă la nesfârșit de-a lungul șoselei principale. Acolo, un agent de circulație cu o mutră posacă le făcu semn să tragă pe dreapta:

— Bagă viteză și treci de el! șopti înspăimântat Tom. Tudor se întoarse calm spre el:

— Liniștește-te și stai blând. Doar atât ai de făcut! Bine?

Tonul celuilalt avu efect, pentru că Tom se relaxă vizibil, în timp ce mașina oprea în dreptul polițistului.

Ajuns în dreptul portierei, polițistul salută și spuse

cu o figură încurcată:

— Mă scuzați, spuse el poticnit, impresionat poate și de aspectul mașinii și de ochii cenușii, reci, ai lui Tudor. Aș vrea să vă rog ceva!

Tudor zâmbi exact cât trebuia:

— Spuneți, vă rog! Dacă se poate, vă ajutăm cu cea mai mare plăcere.

Polițistul arătă în spate, unde se vedea un băiat îmbrăcat în trening, sprijinind amărât o bicicletă.

— Cumnatul meu voia să facă o excursie cu bicicleta prin jur. Numai că i s-a rupt o pedală și mă gândeam că poate îl duceți până acasă. Stă în Sebeș. Vreo patruzeci de kilometri de aici...

Tudor privi scurt în spate spre Tom, care părea ceva mai liniștit, și-i spuse polițistului:

— Nicio problemă... Sigur că da, mai ales că ne este în drum.

Coborî și deschise portbagajul încăpător, în timp ce polițistul se scuza în continuare:

164

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan

— Nu v-aș fi deranjat, dar n-a trecut nicio mașină break în ultimul timp...

Se întoarse spre băiatul care stătea încă sprijinit de bicicletă:

— Hai, vino, că te-am rezolvat. Și vezi cum așezi bicicleta, să nu zgârii mașina oamenilor, că te mănânc...

Cumnatul se dovedi a fi un puști de vreo 18-19 ani și, după ce așează cu grijă bicicleta, Tudor manevră în așa fel încât să se așeze lângă el, în față. Chiar dacă era doar un puști, nu voia să-l vadă pe Tom cum tresărea de câte ori i se năzărea câte ceva.

După ce îi salută încă o dată, polițistul trecu lângă portiera deschisă, unde cumnatul său privea rușinat în podeaua mașinii:

— Vezi? Nu v-a convenit la niciunul când soră-ta s-

a măritat cu un polițist! Dar acum ți-a prins bine.

îi dădu una prietenește după ceafă și strigă după mașina care deja pornise:

— De acum să faci excursiile pe jos... sau să aștepți până ai bani să îți iei mașină...

Mai strigă ceva, dar cuvintele i se pierdură în vânt, pentru că Tudor, după ce privi discret la ceas, acceleră până aproape de viteza legală. Voia să recupereze puținele minute pierdute și, mai ales, să ajungă la graniță înainte de ora șase, când se schimbau turele în vamă. Din experiență știa că spre sfârșitul turei vameșii erau mai obosiți și mai neatenți. Și nu-i era atât de sacoșă, cât de Tom, pe figura căruia orice om cât de cât expe-

 rimentat citea vinovăția. Cu puțin noroc, aveau să treacă.

Oftă adânc amintindu-și de ghinionul de azi-noapte. Un plan atât de perfect pus la punct era să fie dat peste cap de câteva amănunte. I se mai întâmplase și altădată să nu iasă ca la carte, dar acum chiar că fusese urmărit de ghinion. După informațiile pe care le plătise gras, casa de schimb trebuia să fie închisă de sâmbătă seara până luni dimineața. Din nefericire, s-au dovedit a fi adevărate și zvonurile că patronul casei de schimb ar face trafic cu aur. Pe la ora două noaptea, când la sediul firmei nu ar fi trebuit să fie nimeni, i-au găsit pe patron, pe unul dintre bodyguarzi și o casieră, cu vreo câteva kilograme de aur împrăștiate pe masă. A fost nevoit să îi lichideze, spre nemulțumirea lui Tom, care era obișnuit ca loviturile lor să decurgă liniștit, fără vărsare de sânge. Au așteptat să se facă dimineață, au urcat în mașina pregătită din timp și au pornit-o spre vest. Pentru valută avea din vreme d soluție pentru

trecerea prin vamă, dar se gândea cum să procedeze cu aurul. Din câte auzise, ghinionistul patron găsise o metodă ingenioasă: îngloba fiecare bijuterie în parte într-un strat de rășină acrilică și le ascundea apoi pe toate în rezervorul de benzină. înainte de a pleca, a luat cu el la repezeală și mica butelie cu rășină: la o adică, putea să o folosească și el. Dar să se vadă mai întâi ajunși cu bine în apropierea granitei, acolo va hotărî la fața locului cum să procedeze.

166

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Scutură din cap, să își alunge gândurile și se uită spre puștiul de alături, care privea în continuare posac în podea. Citind ce era în sufletul lui, îl bătu încurajator pe umeri:

— Lasă, nu fi supărat! Toți avem câte o rudă de care ne rușinăm...

Tânărul dădu din umeri încăpățânat, apoi spuse cu obidă:

— Așa e... Dar el mereu mă face de râs!

Din spate, Tom, pentru prima dată eliberat de stresul care mocnea în el de azi-noapte, spuse părintește:

— Te-o fi făcând... dar acum ți-a prins bine. Nu știu cine te lua în mașină cu rabla aia de bicicletă - și râse mânzește.

Băiatul spuse, fără să se întoarcă, privind tot în podea:

— Dacă ați ști câte mașini a oprit până să vreți dumneavoastră să mă luați... Ceilalți șoferi nici n-au vrut să stea de vorbă cu el când au auzit despre ce e vorba, mai ales că le-a vorbit de sus, ca orice polițist. Până l-a sfătuit unul care trecea pe lângă noi să fie politicos și să încerce să spună „te rog!" dacă vrea să rezolve ceva. Cum a făcut așa, cum m-ați luat...

Tudor zâmbi în sinea lui. In condiții normale, poate că și el l-ar fi refuzat pe polițist. Dar, cu cele zece kilograme de aur în sacoșa pe care o strângea Tom lângă el, pe bancheta din spate, nu ar fi fost un gest tocmai recomandat.

167

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Se întoarse spre băiat, care acum, după ce își spusese necazul, părea și el mai liniștit, și-l întrebă:

— Și pe unde voiai să cutreieri?

— A, numai pe aici, prin împrejurimi, să văd cam cât pot să merg cu bicicleta asta într-o zi fără să se strice prea tare... Nu prea a rezistat, e făcută mai mult din bucăți... ♦

încurajat de zâmbetul cald al lui Tudor, băiatul continuă să povestească, încălzindu-se pe măsură ce vorbea:

— Peste vreo lună, după ce luăm vacanță, am plănuit să facem mai mulți de la facultate o excursie de studiu mai lungă, cu bicicletele. Vine și profesorul de geografie cu noi... O să plecăm dimineața și până seara vrem să ajungem la Sarmisegetuza... - vru să se oprească, dar, după ce privi spre Tudor și văzu semnul de aprobare din cap pe care îl făcu acesta, continuă: Sunt peste o sută de kilometri, trebuie să ne antrenăm puțin câte puțin... Și, mai ales, să le punem bine la punct, să nu rămânem vreunul în pană, așa cum am pățit eu azi.

Rușinat parcă, tăcu un timp, apoi vorbi iar:

— De fapt, eu am avut o bicicletă trăsnet, dar mi-au furat-o anul trecut...

— Cum așa? întrebă vesel Tom din spate, eliberat de toate grijile lui, când le auzea pe ale altuia.

Băiatul îl privi, supărat parcă pe tonul lui vesel, apoi începu să povestească:

— In vacanța de iarnă, de Crăciun, am ajuns până la un verișor de-al meu, care stă chiar în Sarmisegetuza. Ne făcuse unchiul meu cadou de Crăciun, mie și verișorului de care vă spuneam, niște biciclete trăsnet, ceva de firmă. Erau aduse de dincolo, lucrase câțiva ani pe un șantier în Anglia. Și între Crăciun și Anul Nou, cum toți erau ocupați și nu ne băga nimeni în seamă, ne-am hotărât să facem o mică excursie pe muntele sfânt al dacilor, la vârful Gugu...

Văzând figurile nedumerite ale celor doi, se scotoci în buzunarul de la geacă și scoase o hartă. O desfășură și, pentru că Tudor era atent la drum, se întoarse spre Tom și îi arătă un punct cu degetul pe hartă:

— Uite, până aici am vrut să Urcăm...

După ce se asigură că măcar Tom îl urmărește, mișcă degetul pe hartă, pe măsură ce povestea:

— Am plecat din Sarmisegetuza dimineața, am luat-o cale de vreo zece kilometri prin Râu de Mori, spre Clo- potiva. Până la cabana Gura Zlata este o șosea destul de bună, se poate merge cu mașina. De acolo spre cabana Gura Apei, drumul nu a mai fost așa de bun, dar cam într-o oră l-am făcut. Vărul meu a spus că mai fusese de câteva ori și că ar fi mai bine să o luăm prin partea estică a barajului, dar, văzând ce zăpadă mare este, l-am convins să mergem prin vest, pe valea râului Șes. Am mai mers câțiva kilometri, am ocolit lacul de acumulare și, după ce am dat și pe acolo de zăpadă mare de vreo douăzeci de centimetri, am hotărât să

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan continuăm pe jos. Ne-am gândit să ne ascundem bicicletele în boscheti, dar de unde boscheti, că locul era gol ca în palmă. Mai sus se vedeau brazi, dar erau rari, și printre ei nu aveam șanse să le tupilăm ca lumea. Ca să nu mai vorbim că urmele bicicletelor pe zăpadă ar fi fost un reper numai bun pentru hoți. Le-am mai cărat așadar cu noi o bucată de drum, până am găsit o râpă mai ferită și le-am ascuns acolo. Ne-am chinuit aproape o oră să le îngropăm bine în zăpadă și am pornit-o mai departe spre ținta noastră: vârful Gugu. Am luat cu noi mâncarea și, ca să nu o mai cărăm atâta, după vreo oră ne-am oprit, am încălzit-o, că aveam o spirtieră, și ne-am așezat să mâncăm. Nici nu am început bine să o încălzim, că mirosul ei s-a răspândit până departe, în aerul curat al muntelui. După primele înghițituri ne-a cam stat mâncarea în gât: de peste tot ni se părea că auzim mișcări furișe și, după un timp, au început să se audă urlete prelungi. Eu m-am înfiorat tot, dar vărul meu, care era crescut la munte, mai obișnuit cu lupii, a scos calm o petardă - se aprovizionase cu o cutie, înainte de a pleca - și a bubuit-o. O vreme, s-a așternut tăcerea și am putut urca în liniște. încă se mai vedea urma unui vechi drum forestier și noi ne țineam cu sfințenie după ea. în stânga cobora un pârâiaș, al cărui susur se auzea limpede în liniștea care ne înconjura. în parte înghețase, și numai un firișor subțire se mai strecura printre sloiurile transparente de gheață. A ieșit apoi soarele din nori

și totul în jurul nostru s-a luminat. Brazii se îndeseau tot în stânga și în dreapta drumului și, dintr-odată, am ajuns într-o poiană. In jur era o adevărată feerie

albă, poiana era înconjurată de brazi acoperiți și ei cu zăpadă, totul era minunat, ca într-o poveste. Ne-am uitat pe hartă și am văzut că se numește Poiana Zânelor. Nici nu se putea găsi un nume mai bun. La capătul celălalt al poienii se vedea o construcție părăsită, o fostă cabană forestieră. Ușa era crăpată, legată numai cu sârmă, și în locul geamurilor lipsă era pus placaj, dar gheața și zăpada se așezaseră pe ea în forme fantastice, transformând-o într-o adevărată căsuță din basme. Mai aveam vreo patru kilometri pe vale în sus până în dreptul vârfului. Ar mai fi fost câteva ore bune de lumină, de care eram hotărâți să profităm, așa că am por- nit-o voinicește. Nu am făcut nici un kilometru pe drum în sus, când am auzit iar urletul. Ba se părea că acum sunt mai multe animale. Asta nu i-a mai plăcut nici vărului meu, pentru că a mai bubuit niște petarde. Cum urletele se auzeau tot mai aproape, a aprins zece bucăți dintr-odată și le-a aruncat în direcția în care se auzeau urletele. Bubuitura a sfâșiat tăcerea munților până departe și ecouri prelungi i-au urmat. Se vede treaba că lui Zamolxe nu i-a fost pe plac ce am făcut noi. I s-o fi părut că i-am profanat sanctuarul, pentru că abia s-a stins ecoul petardelor, că în jurul nostru a prins a se auzi un fosnet ciudat, care se transforma cu fiecare clipă într-un duruit tot mai amenințător. „ Ava-

lanșă!" a strigat vărul meu înspăimântat și m-a tras după el spre marginea drumului, după brazi. Am avut noroc: până la noi nu au ajuns decât suflul și o spuză ușoară de zăpadă, ca și cum ar fi început așa, din senin, să ningă, dar pe drum zăpada trecuse asemenea unui torent furios. Avalanșa pornise de pe

Gugu, de parcă ar fi vrut să ne avertizeze să nu încercăm să-i iscodim tainele. Vârful Gugu este un fel de țugui cu înclinația de patru'ș'cinci de grade, toată zăpada de pe el pornise la vale și nu întâlnise nimic care să o oprească până când s-a risipit singură. După ce pericolul a trecut, am hotărât că ne ajung toate câte le pățisem și ne-am întors. Am găsit locul răscolit și bicicletele furate, așa că am luat-o la pas, pe jos. Am ajuns pe la zece noaptea acasă la vărul meu, și asta numai pentru că la cabană am găsit un șofer care tocmai pleca. Părinții ne-au tras o ceartă zdravănă la amândoi și s-au jurat să nu ne mai ia niciodată biciclete...

Făcu o pauză și privi pe geamul mașinii, revăzând parcă în fața ochilor desfășurarea excursiei.

— Povestești frumos, spuse visător Tom. Parcă am fi fost și noi cu tine acolo...

Băiatul scutură din cap, ca și cum s-ar fi eliberat de gânduri și se întoarse spre Tudor, care conducea tăcut:

— Mai mergem o dată! Dar vara... O să luăm și corturi! Iar bicicletele o să le lăsăm la cabana Gura Apei.

Privi cu fereală în jur, de parcă i-ar fi fost frică să nu-l audă cineva străin, și coborî puțin vocea:

— Se spune că pe Gugu și prin preajma lui nu poți să campezi noaptea... Profesorul nostru a mai fost acolo și a văzut. Sunt zile când vârful muntelui dispare cu tot ce e pe el...

— Poate era ceață, pufni neîncrezător Tom din spate.

Băiatul scutură hotărât din cap:

— Nu, nici vorbă! Era vară, pe cer nu era nici pic

de nor și ziua, în amiaza mare, vârful a prins a se topi în văzduh...

— Halal profesor, ce prostii vă mai învață, bodogăni nemulțumit Tom.

Tudor depăși cu grijă o căruță și câteva bivolițe negre ca tăciunele care mergeau agale, apoi se întoarse spre băiat:

— Să știi că e posibil așa ceva. Nu am fost pe acolo, dar am citit multe despre vârful Gugu...

— Ați văzut? se întoarse tânărul spre Tom, care clătina în continuare din cap, neîncrezător.

Desfășură iar harta și o întinse peste umăr, să poată vedea și Tom:

— Uitați-vă! Pe aici pe undeva, chiar pe la poalele muntelui, se pare că ar fi și peștera în care a stat ascuns Zamolxe trei ani, ca să-i convingă pe daci că e nemuritor... Nimeni nu știe precis pe unde este, pentru că locurile sunt ocolite de cei care locuiesc acolo. Spun că sunt bântuite și pe niciun om de-al locului nu ai să îl faci să-ți arate unde se află, de pildă, Poiana îngerilor. Cică e chiar lângă peștera de care vă spuneam...

173

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Sunt vreo trei locuri pe unde ar putea să fie, dar nimeni nu e sigur... Puțini au ajuns la ea, dar numai Zamolxe se pare că s-ar fi întors.

Așeză harta pe bordul mașinii și se încheie la geacă:

— Le e frică la toți de locurile alea, deși, din câte știu eu, îngerii încă nu au făcut rău la nimeni!

Tom, care îl ascultase cu atenție, nu părea să fie convins:

— Ascultă la mine, că îs mai umblat prin lume: toate astea nu sunt decât superstiții!

Băiatul nu răspunse, pentru că tocmai atunci intrară în Sebeș și începu să privească atent în față. Arătă cu mâna:

— Acolo, în dreptul casei aceleia albastre, dacă vreți să mă lăsați...

După ce mașina opri, coborî și începu să se scotocească încurcat prin buzunare. Tudor coborî și el, îl prinse de mână zâmbind și deschise în tăcere portbagajul, să-i dea bicicleta. După ce plecară, multă vreme băiatul rămase pe loc, făcându-le cu mâna.

— Ce naiba le faci la toți de te iubesc așa? întrebă Tom, înciudat.

Tudor dădu din umeri

— Pur și simplu sunt drăguț cu ei, politicos și încerc să îi fac să se simtă bine cât sunt în preajma mea...

Un timp, a condus în tăcere. în spate, Tom privea încruntat pe geam, fără să vadă nimic din casele care îi treceau cu viteză prin față. „încerc să-i fac să se simtă

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan bine cât sunt în preajma mea", spusese Tudor - și, fără să vrea, îi veniră în minte scenele de azi-noapte. Era sâmbătă noaptea și casa de schimb valutar ar fi trebuit să fie pustie la ora aia. Primiseră mai demult informația că patronul nu muta banii, peste noapte, în altă parte, avea prea multă încredere în seiful lui. Tom, în ciuda înfățișării masive și butucănoase, era expertul în seifuri. Nu întâlnise încă încuietoare în stare să-i reziste mai mult de câteva minute. Asta urma să fie rolul lui, de restul urma să se ocupe Tudor. Clădirea era întunecoasă și părea pustie, așa că au început să opereze spre două dimineața, când până și ultimii cheflii plecaseră la culcare și nu mai mișca nimic prin cartier.

Au pătruns în clădire prin intrarea din spate și au avut surpriza să îi găsească în camera unde era seiful pe patron, unul dintre bodyguarzi și o casieră. Stăteau de vorbă în jurul unui birou pe care erau întinse câteva kilograme de bijuterii din aur pe care se pregăteau să le înglobeze în rășină. Tom nici nu și-a dat seama că în frunțile celor doi bărbați apăruse câte o mică gaură însângerată, decât când aceștia au început să se prelingă moale spre podea. Cu aceeași mișcare de felină, Tudor a băgat pistolul în tocul de la subsuoară și s-a repezit spre casieră, acoperindu-i gura cu mâna tocmai când începuse să țipe. Era o tânără blondă, slăbuță, din fața căreia se mai vedeau numai ochii care priveau înspăimântați când la cele două trupuri căzute pe jos, când la ei. „Tu ocupă-te de seif", i-a spus Tudor, cu o

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan voce dintr-odată răgușită și, în timp ce el meșterea mecanismul complicat, în spatele lui s-a auzit un zgomot ca de luptă, o bufnitură, o încercare de țipăt, apoi numai gemete sacadate. Când a terminat și s-a întors, i-a văzut pe Tudor și pe fată încleștați în ceea ce ar fi putut să fie o scenă de dragoste, dacă ochii fetei nu ar fi fost atât de înspăimântați. Tudor îi luase mâna de la gură și fata gemea doar, deși acum ar fi putut să țipe. Tom bănuia de ce: în ochii fetei sclipea speranța că poate cei doi se vor mulțumi numai cu asta, și atunci când vor pleca o vor lăsa în viață. Nu a fost să fie: după o vreme, mâinile lui Tudor, care mângâiau cu gingășie gâtul fetei, au început să strângă tot mai tare, fata a început să se zbată, iar după un timp nu a mai mișcat deloc. Tudor s-a ridicat parcă cu părere de rău de pe ea, i-a tras rochia în jos, i-a aranjat hainele, apoi s-a îndreptat spre seif: „Hai să vedem ce găsim noi aici", a spus el cu voce

normală, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și a început să scotocească în măruntaiele întunecate ale cutiei de oțel. Tom scuturase amărât din cap: „Nu ar fi trebuit să faci asta!" a spus și a arătat spre trupul fetei întins pe covor. „Ești nebun? Ne-ar fi recunoscut imediat... în câteva ore orice polițist de țară ar fi avut în mână portretul nostru robot..."

Tom nu a fost atunci în stare să-i explice ce simțea. Era clar că cei trei nu puteau fi lăsați în viață, dar, dacă tot trebuia să o ucidă, de ce nu făcuse la fel ca și cu ceilalți? Era mai mult decât putea înțelege și, în ciuda

firii lui puțin impresionabile, era sigur că multă vreme o să-l urmărească privirea ei, din clipa când și-a dat seama că va fi ucisă. Nici aurul și valuta găsită în seif nu au fost în stare să-i scoată din minte acea ultimă privire a fetei, îndreptată spre el ca și cum i-ar fi cerut ajutorul. Oftă greu și încercă să se gândească la altceva. Din față, Tudor se întoarse spre el și zâmbi:

— Iar te gândești la fată?

Tom dădu din cap cu părere de rău:

— Da, la ea. Mai bine o împușcai și pe ea, și gata... Așa, în timp ce tu o strângeai de gât, mă privea în ochi de parcă mi-ar fi spus că nu e drept, că spera ca după... știi tu, să o lași în viață.

Tudor râse mânzește și nu spuse nimic, ca și cum prostiile spuse de Tom ar fi fost prea mari ca să merite și un răspuns.

— Știi, începu iar Tom să vorbească, într-un târziu, atunci mi-a venit să mă apropii de tine și să-ți dau una în cap și să plec fără să iau nimic de-acolo. Numai să rămână ea în viață...

Tudor își atinse cu o mângâiere ușoară tocul pistolului, apoi spuse zâmbind:

— Mi-am dat seama și de asta. Numai că ai fi fost mort înainte de a face un pas.

Tom a oftat ușor, fără să spună nimic, și apoi și-au continuat drumul în tăcere.

A A A

177

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Oare cine i-a spus prima dată că este un obsedat sexual? Atunci, la grădiniță, când l-a prins educatoarea căutând păpușa sub rochiță, supărat că nu a găsit nimic? Educatoarea l-a spus mamei lui, dar ea a râs nepăsătoare:

— Stai liniștită, că așa sunt toți băieții, curioși! Bine că ridică fusta la păpuși și nu la fetițe!

Educatoarea nu s-a lăsat așa ușor convinsă și a insistat:

— Ar fi bine să aveți grijă de el, altfel o să ajungă un obsedat sexual sau chiar mai rău... Eu am văzut ce privire pierdută avea când căuta păpușa aia sub rochiță!

Nu își mai amintea ce privire putea să aibă, dar nu avea să uite niciodată spaima care îl încercase atunci când, după ce pândise zile întregi să rămână numai el în clasa unde era vitrina cu păpușa, a reușit, în sfârșit, să o apuce, să îi ridice rochița și să o pipăie înfrigurat între picioare. Se aștepta să găsească acolo orice, dar nu răceala netedă și dură a plasticului. Un cuțit îi trecuse atunci prin inima de copil și, de multe ori, când rămânea singur, se pipăia pe furiș între picioare, îngrozit că ar putea întâlni acolo doar duritatea plasticului. Iar uneori, în câte o

noapte lungă, un coșmar îngrozitor îl bântuia: se făcea că totul era bine și frumos și, dintr-odată, cineva apărea lângă el și, râzând în hohote, îi trăgea pantalonii în jos. Lângă el se aduna atunci o mulțime de oameni și toți începeau să râdă. Dar cel mai groaznic lucru era că pipăindu-se între

picioare nu întâlnea decât netezimea pe care o simțise atunci între picioarele de plastic ale păpușii. Cui ar fi putut să-i spună că după un astfel de coșmar nu se mai simțea cu adevărat bărbat săptămâni întregi? Se elibera cu greu de spaime, dar nu se simțea cu adevărat bine decât după ce înspăimânta, la rândul lui și mai ales după ce producea durere și suferință. Și niciodată, oricât de periculos ar fi fost și oricât de mult s-ar fi pus în primejdie, nu a putut renunța la asta. Acum câțiva ani, într-o vreme când coșmarurile deveneau tot mai dese și i se păreau tot mai reale, a fost nevoit să apeleze la un psihiatru.

— Frica morbidă de emasculare este simptomul unei psihoze latente profunde. Trebuie să vă tratați, altfel această frică vă va învinge... sau chiar vă va emascula! i-a spus psihiatrul după ce l-a ascultat cu atenție. Coșmarurile sunt consecințele unor tensiuni de natură sexuală. Nu ati simtit niciodată nevoia de a ♦ »
produce în mod deliberat suferință?

întrebarea psihiatrului a venit pe neașteptate și o clipă a fost gata să se dea de gol. După câteva momente de ezitare, a negat cu un glas care i s-a părut tremurat. Psihiatrul, bătrân, blajin și cu vorba domoală, îl privise cercetător prin ochelari și nu păruse să îl creadă. Căutase ceva pe biroul lui acoperit de cărți și de reviste, în timp ce îi spunea:

— Dacă nu ați simțit încă o asemenea nevoie, pro-

babil că în curând veți simți. Va trebui să rezolvăm *

179

 asta, pentru că societatea nu acceptă ca un cetățean să își ușureze propria-i durere prin producerea de suferință semenilor săi. Prin legi adecvate, și-a luat precauțiile necesare ca astfel de cazuri să ajungă după gratii. Ceea ce nu este cazul nostru, nu?"

întrebarea nu părea deloc retorică și tocmai pregătea un răspuns potrivit când profesorul găsi revista pe care o căuta și începu să citească din ea: „Tulburările obsesiv-compulsive".

— „Lavrenti Beria, șeful NKVD-ului sovietic, suferea de o gravă decompensare psihică și era bântuit în mod periodic de coșmaruri în care era prins de revoluționari și emasculat în public. Medicul lui i-a recomandat un tratament, pe care Beria l-a refuzat în mod constant, pe motiv că îl moleșea. A descoperit în curând un tratament empiric, pe care, în calitate de șef al NKVD-ului, a început să și-l administreze destul de des: a observat că dacă viola o femeie, coșmarurile erau pentru un timp alungate. Și erau alungate pentru o perioadă cu atât mai lungă cu cât suferințele provocate victimei erau mai mari. La început săptămânal, apoi chiar mai des, ieșea cu limuzina pe străzile Moscovei și alegea. Le arăta băieților lui viitoarea victimă, care îi era adusă la birou pentru „cercetări". Unele femei au dispărut cu totul și s-a presupus că au fost ucise. în ciuda tăcerii totale impuse, unele zvonuri au început să circule prin Moscova, astfel încât femeile erau îngrozite de câte ori vedeau o limuzină. Era ama-

180

 tor în special de

fete tinere, cu alură sportivă, și cei din garda lui personală povesteau că atunci când întâlnea o fată care îi plăcea devenea de nestăpânit. A devenit de notorietate publică o întâmplare cu iz anecdotic, dar perfect adevărată. Intr-una dintre zile se plimba departe de ochii lumii, într-o bărcuță cu motor, împreună cu ministrul culturii. Ghinionul ministrului a fost că lacul pe care se plimbau aparținea unui club unde se antrenau sportivii. Fără să bănuiască nimic, de bărcuță s-a apropiat o tânără înotătoare. Se pare că a fost pe placul lui Beria, pentru că fata a fost poftită în barcă, iar ministrul, îmbrâncit în apă. Norocul ministrului, care nu știa să înoate, a fost că garda personală a lui Beria a observat ce se întâmplă și a trimis o barcă să îl scoată din apă, în timp ce Beria o viola pe fată. După moartea protectorului său, Stalin, la numai șase luni, foștii lui tovarăși, scârbiți de o asemenea comportare, l-au judecat și l-au executat."

Profesorul a terminat de citit și l-a privit lung. Apoi a pus revista pe birou și a spus încet:

— Biograful lui Beria se jură că totul este perfect adevărat. Un tratament cu neuroleptice l-ar fi scutit poate de un astfel de destin, dar lui i s-a părut că e preferabil să se lase condus de instincte. Asemenea cazuri am tratat chiar eu și au reacționat favorabil la tratament. între timp, neuroloepticele au devenit mult mai blânde și mai selective. Trebuie să facem ceva, pentru că am observat că nu numai societatea se apără îm-

potriva unor astfel de abuzuri, ci chiar natura... sau poate o altă instanță superioară, ale cărei judecăți ne sunt inaccesibile nouă...

Nu a priceput ce a vrut să spună psihiatrul, care i s-a părut chiar mai bântuit de fantasme decât el, pentru că tocmai atunci a intrat asistenta să anunțe că următorul pacient și-a anulat consultația.

A plecat grăbit, pentru că simțea o nestăpânită dorință de a încerca pe doctor noul pistol cu amortizor.

Scutură din cap și încercă să alunge astfel de gânduri. Acum erau alte urgențe...

A A A

își reveni cu greu din amintiri și privi spre Tom, care se uita posomorât pe geam, fără să vadă însă nimic.

— Lasă, nu te mai gândi la ce a fost, îl încurajă el pe Tom și privi spre ceas. Să vedem ce facem de acum încolo... îți promit că voi fi mai grijuliu. Hai să ascultăm, până una, alta, un buletin de știri.

Până la ora douăsprezece au ascultat câteva piese muzicale, apoi știrile au început abrupt să le dea planurile peste cap.

„O teribilă crimă a fost descoperită azi-dimineață de fratele unui patron bucureștean. Având întâlnire cu acesta, s-a dus să îl caute la sediul firmei. îngrijorat de lipsa oricărei mișcări și de absența fratelui, acesta a anunțat poliția. După ce au spart ușa, i-au descope-

rit pe patron, casieră și unul dintre bodyguarzi uciși și zăcând într-o baltă de sânge. Deși primul motiv al crimei pare a fi jaful, autoritățile nu exclud nici posibilitatea unei răfuieli între grupări mafiote pentru controlul pieței valutare. Surse din cadrul poliției,

care au dorit să își păstreze anonimatul, au avansat ipoteza că patronul ucis se ocupa și cu traficul ilicit cu aur, ceea ce ar constitui, de fapt, adevăratul motiv al crimei... Poliția are deja un cerc de suspecți ale căror semnalmente au fost transmise la punctele de frontieră, pentru că se bănuiește că făptașii vor încerca să părăsească țara."

în timp ce Tom trăgea cu un gest inconștient sacoșa cu aur și valută mai aproape de el, Tudor, care după ce se terminaseră știrile dăduse aparatul de radio mai încet, conducea preocupat, bătând cu o mână ritmul muzicii în volan. Un plan atât de bine pus la punct fusese complet dat peste cap de un amănunt pe care nu avea cum să îl prevadă. Dacă totul ar fi mers așa cum plănuiseră, jaful ar fi fost descoperit numai luni dimineață, când ei ar fi fost deja în Italia. Sau poate chiar mai departe... Așa, va trebui să găsească altceva și, în timp ce își frământa mintea să descopere o soluție, ochii îi căzură pe harta uitată de puști pe bordul mașinii. O trase mai aproape și se uita pe ea, din când în când, cu coada ochiului, când drumul îi permitea. Ochii prinseră a-i străluci, ca întotdeauna când găsea soluția la o problemă ce părea imposibil de rezolvat.

183

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Tocmai intrau într-o comună sau orășel, nici nu-și dădea bine seama ce anume. Important era că dăduse cu ochii tocmai la timp de vânzătoarea care se pregătea să tragă gratiile la singurul magazin mai răsărit din zonă. A parcat brusc în dreptul ei și i-a făcut semn lui Tom să îl urmeze. Strada era pustie cât zărea cu ochii, așa că, punându-și la bătaie tot farmecul și o minciună bine ticluită, au reușit să o facă pe femeie să se întoarcă din drum și să le vândă

două biciclete și două costume de trening. Un bacșiș generos și mulțumirile anticipate ale nepoților care vor primi, de data asta, cadourile mult așteptate, au făcut-o să îi ajute să își așeze bicicletele în portbagaj.

La multe minute după ce au plecat, Tom își luă inima în dinți și îl întrebă:

— Poate îmi spui, totuși, ce ai de gând?

Tudor îl privi ciudat, de parcă l-ar fi văzut prima oară. Apoi se concentră la condus, privind din când în când harta pe care o uitase puștiul pe bordul mașinii, ca și când nici nu l-ar fi auzit pe Tom. Conduse așa minute în șir, apoi, chiar înainte de a intra în Simeria, văzu drumeagul pe care îl aștepta, coti scurt pe el și mașina începu să se scuture pe drumul prost pietruit. Abia acum se relaxă și se întoarse zâmbind spre Tom:

— M-ai întrebat ce planuri am? Păi, am să ți le explic imediat.

Se concentră un timp la drumul care devenea din ce în ce mai prost, pe măsură ce se îndepărtau de șoseaua principală.

184

Zbang! Tung! Bung! Sergiu Someșan

— E clar chiar și pentru tine că nu mai putem ieși curând din țară. Am presupus că nu va ști nimeni de noi până luni, când urma să fim departe.

Ocoli o căruță cu fân trasă din greu de doi cai costelivi și continuă:

— Unde să ne ascundem? Până la urmă se va ajunge și la noi. Cel care ți-a vândut pontul, mai devreme sau mai târziu va ciripi. Se va afla că am fost noi. E o problemă de zile până când fiecare polițist de țară va avea fotografiile noastre în mână, privind atent la toate mașinile care trec pe lângă el. își vor aminti de noi toți cei cu care am vorbit și se va reface ruta pe care am parcurs-o... Se va ajunge la

concluzia că vrem să ieșim din țară pe undeva prin zona Arad sau Timișoara. Nici nu greșesc prea mult, pe acolo voiam să ieșim. Numai că noi vom scăpa de mașină și vom sta ascunși undeva suficient de mult timp, o săptămână, două, nu mai mult, cât să se presupună că am trecut granița cu o călăuză, pe jos sau sub o identitate falsă. Apoi, când lucrurile se vor liniști, vom putea pleca ușor, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, cu pașapoartele alea false.

Tom clătină din cap cu îndoială:

— Sună bine ce zici, numai că nu văd unde am putea sta suficient cât să se liniștească lucrurile...

*

Tudor bătu cu arătătorul în harta pustiului:

— Uite, aici!

Tom se aplecă în față peste banchetă și, când Tudor își luă degetul, citi: Poiana îngerilor.

185

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Ești nebun? se revoltă el. Tu chiar ai luat de bune toate câte le-a spus pustiul ăla? Chiar crezi că vârful nu mai știu cum și poiana asta dispar așa, în neant, și noi odată cu ele?

Tudor râse subțire și se întoarse să îl privească mai bine. Apoi, tot bine dispus, îi răspunse:

— Nu trebuie să cred asta eu... și nici tu. E destul că o cred cei din jur. Localnicii de acolo. Vom fi feriți mai bine decât în oricare altă parte, crede-mă.

— Bine, spuse Tom încă neconvins. Să zicem că stăm acolo o săptămână, două. E vară, putem dormi oriunde, chiar și în peștera aia, dacă o găsim. Dar te-ai gândit ce o să mâncăm în astea două săptămâni? Scoarță de copaci?

Tudor opri mașina și trase harta mai aproape de el, începând să o studieze atent. Păru satisfăcut de

rezultat, pentru că se întoarse zâmbind spre Tom și spuse:

— Ne vom lămuri la fața locului. Ne descurcăm noi cumva. Important e să ajungem la cabana Gura Apei cât mai nebăgați în seamă. Așa că o să căutăm un loc unde să scăpăm de mașină, ne transferăm bagajele în rucsacuri și o pornim pe biciclete, pe drumurile astea de țară, ocolind cât putem de mult localitățile importante.

Au mai mers cu mașina o vreme. Satele deveneau tot mai rare și aveau denumiri tot mai ciudate. Apoi, după kilometri întregi de drum pustiu în care nu au întâlnit nicio mașină și nicio căruță, Tudor a oprit au-

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan tomobilul lângă o râpă prăpăstioasă, potrivită cu ceea ce avea de gând. Au mutat în rucsacuri ce aveau nevoie, au îmbrăcat treningurile și au împins mașina în râpă. Aceasta a alunecat încet o vreme, apoi a prins viteză. O stâncă i-a apărut în drum, s-a clătinat gata să se răstoarne, dar și-a revenit în ultimul moment și a coborât cu viteză mai departe. Cea de-a doua stâncă, însă, ceva mai mare și mai colțuroasă, îi veni de hac, și mașina se răsturnă. Dar continuă să meargă așa, târâș, un timp, după care dispăru în vegetația bogată de pe fundul râpei.

Tudor zâmbi-mulțumit: ♦

— Ai văzut? Parcă am așezat-o cu mâna. Nimic nu se mai vede... Mă rog, poate doar arbuștii ăia îndoiți. Dar după prima ploaie n-o să se mai observe nimic. Ar fi ghinion chior să o găsească cineva prea repede.

îl privi pe Tom cum își așeza morocănos rucsacul. Ca orice orășean care se respectă, ura efortul fizic care nu era făcut la o sală de forță și perspectiva unui drum de zeci de kilometri pe bicicletă nu îl

încânta.

— Hai, să mergem! îl bătu Tudor pe umăr, încurajator. Până diseară ar fi bine să ajungem...

Tom avusese dreptate să nu fie încântat de drumul care îi aștepta. Nu reținu din el decât crâmpeie vagi de drumuri prost pietruite, desfundate de ape, sate tot mai mici, ascunse prin văi, cu casele stând parcă la pândă în mijlocul unor adevărate explozii vegetale. Din când în când, întâlneau în cale câte o căruță în-

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan cărcată cu fân, din vârful căreia îi privea bănuitor un muntean posac.

•fr A

Au ajuns la cabana Gura Zlata chiar când soarele apunea undeva în dreapta, după Vârful Pietrei. în stânga, luminat de ultimele raze de soare, strălucea alt vârf impresionant: era Retezatul, după cum le explică un binevoitor care stătea rezemat de gardul de piatră al cabanei. Până la urmă, se dovedi că trebuia să plătească pentru a putea trece mai departe. Taxă de intrare în rezervația Retezat - și o plătiră chiar omului care îi lămurise.

Tom, zgârcit de felul lui, vru să se împotrivească, dar o privire tăioasă a lui Tudor îl făcu să își înghită vorbele și să scoată banii.

După ce plecară mai departe, Tom începu să vorbească înainte ca Tudor să apuce să spună ceva:

— Gata, știu! Trebuie cu orice preț să ne pierdem urmele... Presupunând că cineva întreabă de noi și aici, e mai bine să creadă că am urcat spre Retezat. Așa e?

Tudor zâmbi mulțumit:

— Ai nimerit-o de data asta! Uite, acolo, în spate la

tufișurile alea, lăsăm și bicicletele. Tot nu ne mai sunt de folos acum...

Ascunseră bicicletele după niște tufișuri bogate de ienupăr și, după ce plecară, Tom privi cu îndoială spre locul acela.

188

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Mă întreb dacă cei care le vor găsi nu vor anunța salvamontiștii că doi excursioniști nu și-au mai recuperat bicicletele.

— Ai uitat ce ne-a spus puștiul... că le-au furat în numai două ore bicicletele...

Pășind voinicește în urma lui Tudor, care făcea pași mari pe cărăruia ce urca șerpuind spre înălțimi, Tom bodogăni ca pentru el:

— Și se mai spunea că oamenii de la munte sunt oameni simpli și cinstiți...

Tudor îl auzi și-i răspunse fără să se întoarcă:

— Se spunea bine... Numai că nu vezi tu... Acum, la vremea asta a anului, muntele e mai plin de orășeni ticăloși ca noi decât de munteni simpli și cinstiți - și râse singur de gluma pe care o făcuse.

Au urcat în tăcere mai bine de o oră, fără a se mai întâlni cu nimeni. între timp se întunecase bine și, ca să consulte harta, Tudor a fost nevoit să aprindă lanterna. A folosit-o scurt și cu fereală, de parcă i-ar fi fost frică să nu îi vadă cineva. îi arătă lui Tom un punct pe hartă:

— Uite, aici! Colonia Tomeasa... Știi cumva ce este? L-ai auzit pe puști pomenind ceva de ea?

Uitându-se posac pe hartă, Tom scutură din cap.

— Nu a pomenit... Poate că a luat-o prin altă parte...

Dar Tudor deja nu îl mai asculta; o pornise cu pași mari mai departe, spunându-i peste umăr:

— E posibil să fie vreo colonie pentru muncitorii forestieri. Mai bine să o ocolim.

Aproape de miezul nopții, s-au oprit într-o viroagă, la adăpostul îndoielnic al unei stânci ce părea gata să se prăvale peste ei. Au mâncat încet, fără să spună nici unul nimic, și au căzut răpuși de oboseală și de aerul tare al muntelui.

S-au trezit la prima oră a dimineții, alarmați de un duruit ușor. Câteva capre negre fugeau speriate spre înălțimi.

— Ce le-o fi înspăimântat? întrebă neliniștit Tom.

— Aflăm imediat, îl liniști Tudor. E chiar în drumul nostru. Poate e vreun lup sau chiar vreun urs, adăugă el și pregăti pistolul. Asta, așa, pentru orice eventualitate, adăugă văzând privirea îngrijorată a lui Tom.

Au mai îmbucat în grabă ceva, iar Tudor a cercetat cu atenție harta, privind piscurile din jur și încercând să se orienteze.

— Suntem aproape. De acum, să găsim o casă sau o stână izolată și să convingem pe cineva să ne arate drumul. E plin pe-aici de denumiri ciudate: Poiana Zânelor, Poiana îngerilor, Apa Albă, Apa Neagră... Trebuie să găsim vreun localnic de la care să aflăm sigur care sunt locurile alea bântuite prin care nu prea le place să umble.

Au dat mai repede decât se așteptau peste o casă izolată și, după fumul care se ridica din coș, ca și după zgomotul de animale, și-au data seama că gospodarii se treziseră, chiar dacă soarele abia făcuse ochi. S-au apropiat cu pași furișați, întâmpinați de lătrăturile fu-

rioase ale unui câine. Tudor a doborât animalul, cu un foc silențios și

precis, apoi au ascultat atenți, să vadă dacă vine cineva. Undeva în spate, în grajd, un bătrân înalt, ciolănos, dădea de mâncare la vite, iar într-un șopron, ceva mai departe, o bătrână își făcea de lucru cu păsăretul.

— Să vedem în casă, șopti Tudor și porni cu pași furișați spre ușă, intrând și făcându-i semn celuilalt să-l urmeze.

Au pășit peste prag și în față li s-a deschis un hol lung, cu câteva uși. De după una dintre ele se simțea mișcare și se auzeau zgomote de cratițe mutate. Făcându-i semn lui Tom să tacă, au trecut încet pe lângă bucătărie și au deschis ușurel celelalte trei uși. O sufragerie și două dormitoare. în unul dintre ele, patul era nefăcut și când să iasă, auziră ușa bucătăriei des- chizându-se. S-au tras înapoi, călcându-se pe picioare, și s-au pitit după un dulap. Ușa s-a deschis și în încăpere a intrat o tânără, cu brațele pline de așternuturi. S-a apropiat de pat fără să îi vadă și s-a aplecat să întindă cearșaful. Avea pe ea numai o rochiță scurtă de bumbac și când s-a lăsat în față, picioarele-i lungi și bronzate i s-au descoperit până aproape de fund. Tom l-a auzit pe Tudor cum înghite în sec și a oftat greu:

— O, Doamne, nu din nou!

Fata s-a întors speriată, la auzul vocii străine, și i-a privit cu ochi mari. A dat să țipe, dar Tudor ajunsese deja lângă ea și-i acoperi gura cu palma. Bărbatul respira deja greu și o privea pe față drept în ochi.

191

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Ascultă-mă bine. Dacă faci ce îți spun, îți promit că nu vei păți nimic. Vreau doar să îmi răspunzi la niște întrebări, ai înțeles?

După ce ea dădu ușor din cap, Tudor își luă mâna

de pe gura ei și o privi mai bine. Avea părul bălai și o față plăcută; nu era o frumusețe care să câștige cine știe ce premiu, dar mirosurile de flori de câmp și de trup de femeie tânără pe care le răspândea, îl făcu să strângă din dinți înainte de a vorbi. închise ochii și încercă să alunge valul roșu care pornea să-i acopere vederea. Respiră adânc, apoi întrebă:

— Cine sunt cei doi de afară?

Fata ezită, așa că Tudor o înghionti cu pistolul:

— Repede, altfel...

— Bunicii mei, răspunse fata, fără să mai aștepte alt îndemn.

— Cine mai locuiește aici?

— Numai noi trei.

— Părinții tăi unde sunt?

— Locuiesc în Hațeg... Și eu locuiesc tot acolo, numai peste vară vin la bunicii mei, adăugă fata văzând că pauza se prelungește.

„Prost moment ți-ai ales, fato, să-ți vizitezi bunicii!" își spuse Tom în gând, văzând cum Tudor respiră din ce în ce mai greu și se înroșește la față.

Tudor aruncă o privire în jur, ca și cum ar fi vrut să se asigure că totul e în ordine, dar nu prea îi mai păsa de asta. Aruncă pistolul spre Tom și-i șopti șuierat:

— Ai grijă la cei de-afară - apoi se întoarse spre fata care îl privea cu ochi mari.

— Lasă-mă! Mi-ai promis doar... - mai apucă el să audă, apoi se lăsă cuprins de valul roșu al nebuniei.

O răsturnă pe pat cu o mișcare brutală, acoperindu-i gura cu mâna, ca să nu țipe. Era cu ochii închiși; nu mai avea nevoie de văz, se lăsa călăuzit numai de celelalte simțuri și de valul amețitor care îl purta spre împlinire. Clănțăni asemeni unui lup când i se

păru că întâlnește rezistență, mâinile transformate în gheare rupseră pânza subțire, își auzi ca de undeva de departe gemetele sacadate, apoi se auzi strigând eliberat, pentru cât timp oare, de furia roșie din el. își reveni cu greu, scuturat de umeri de Tom. Sub el, fata plângea în hohote, acoperindu-și ochii cu mâna. Se ridică brusc de pe ea și-și recuperă pistolul de la Tom.

— Am crezut că vei face la fel, spuse Tom ușurat. Eram pregătit să te opresc. Avem nevoie de ea...

— Da, avem nevoie de ea, confirmă Tudor încă respirând greu. Să-ți intre bine în cap! Nu ucid fără rost și nici din plăcere. Și acum du-te și adu-i pe bătrâni.

Se întoarse spre fată, care se ghemuise pe pat și plângea în hohote:

— Și tu, ce-ai rămas înțepenită acolo? Mai vrei o dată? Se poate rezolva, dacă mă superi...

Merse la fereastră și privi afară, unde Tom pășea cu pași mari spre grajd. Aruncă o privire în jur, apoi se aplecă spre fată:

193

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

— Scoală-te și îmbracă-te! Avem nevoie de tine...

în timp ce ea se îmbrăca, cu mișcări încete, Tom intră în cameră cu cei doi bătrâni. Părură să-și dea seama dintr-o privire ce se întâmplase și femeia se repezi spre fată să o ia în brațe, în timp ce în ochii bătrânului apăru o lucire încrâncenată.

— Ascultați-mă bine, spuse Tudor și o îndepărtă pe bătrână de lângă fată. Dacă faceți ce vă spun, nu o să vi se întâmple nimic. Dacă faceți vreo prostie, vă curăț. Și încep cu ea! arătă amenințător spre tânără.

După ce se liniștiră, își ridică rucsacul și i-1 aruncă bătrânei.

— Umple-1 cu ceva de-ale gurii! Pâine, slănină, cârnați, orice găsești pe-acolo, cât să ajungă la trei

inși o săptămână. E pe-aici, pe undeva, un loc numit Poiana îngerilor? Ala unde nu se prea înghesuie turiștii și localnicii să rămână peste noapte?

Fata și bătrânul se priviră ciudat, fără să spună nimic. După un timp, bătrânul rosti cu greutate:

— E un asemenea loc, dar nu se poate ajunge ușor acolo... Sunt locuri bântuite și e primejdios...

— Mai scutește-mă cu superstițiile! sări și Tom, care își pierduse firea de atâtea amânări. Dacă era periculos, se numea Poiana Diavolului sau Poiana Bântuită. Dar în Poiana îngerilor, ce primejdii pot fi? Poate îngeri care se plimbă de colo-colo cu țambale din ălea verticale și care beau lapte și miere toată ziua...

— Se numesc harfe, deșteptule, îl corectă amuzat Tudor și se întoarse amenințător spre bătrân: Ascultă

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan aici cum o să facem: fata asta ne duce în poiana aia cu îngeri. Rămânem acolo o săptămână... Dacă între timp faceți vreo prostie sau anunțați pe cineva, n-o s-o mai vedeți în viață. Ai înțeles?

Bătrânul încuviință din cap, posac și răspunse:

— Am înțeles. Dar v-aș ruga să mă lăsați pe mine să vă duc acolo. Fătuca asta e tânără și nepricepută, să nu vă rătăcească prin cine știe ce coclauri...

Fata se ridică de pe pat și spuse moale:

— Lasă, bunule, mă duc eu cu ei. De-acum, ce mai contează?

Bătrânul lăsă capul în jos fără să mai zică nimic și Tudor privi bănuitor de la unul la altul.

— Să nu încercați să puneți ceva la cale, că vă termin, amenință el cu un glas de gheață și luă rucsacul de la bătrâna care tocmai intrase.

Îl așeză cu mișcări rapide în spate și îi zori pe bătrâni, care nu mai terminau să-și îmbrățișeze nepoata, apoi porniră să urce spre muntele care se

profila, masiv și sobru, deasupra lor.

A A A

La început, cărarea fu ușoară, dar pe măsură ce timpul se scurgea, se făcu tot mai abruptă și fata, obișnuită cu muntele, le-o luă înainte, până când Tudor îi ordonă răspicat:

— Nu mai alerga așa! Sau îți închipui că poți fi mai iute decât glonțul meu...

195

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan

Pentru prima dată fata se întoarse și îl privi drept în ochi:

— Nu încercam să fug. Pur și simplu, trebuie să ajungem până la amiază, altfel va trebui să așteptăm până mâine. In Poiana îngerilor nu se poate intra oricând...

Tom începu să râdă.

— Adică un fel de „Atenție, se închid ușile!", ca la metrou.

Fata dădu din umeri și porni iar să urce. începură și ei să meargă în urma ei, și, privindu-i mersul săltat care făcea să îi fluture rochița subțire în jurul șoldurilor, Tom se uită îngrijorat spre Tudor, care își mușca iarăși buzele, neliniștit. Se apropie de el și-i șopti Ia ureche:

— Ai răbdare, pentru numele lui Dumnezeu, până ajungem! Atunci va fi a ta o săptămână întreagă, dar trebuie mai întâi să ne vedem acolo...

Tudor dădu aprobator din cap și își mută privirea de pe rochița fetei. Ca și cum ar fi simțit că se vorbește de ea, tânăra se opri pe o mică movilă și le arătă cu mâna, undeva în față.

— Uitați-vă, aproape am ajuns. Dincolo de pârâu este Poiana îngerilor.

Se opriră toți trei să privească. în josul moviliței pe care se oprise fata părea că începe cu adevărat Raiul. Ca și cum munții ar fi adunat tot ce găsiseră mai frumos să aștearnă în fața lor. Verdele crud al ierbii alpine abia se mai zărea sub puzderia de flori multicolore

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan care păreau că se întrec în a atrage privirea asupra lor. Nu te puteai hotărî la care să te uiți mai întâi și îți venea să te plimbi așa, prin mijlocul lor, înconjurat de miriadele de culori, amețit de amestecul de mirosuri. Un pârâu zglobiu trecea susurându-și apele spre capătul pajiștii și un abur ușor plutea deasupra lui. Dincolo de el, totul părea și mai minunat, dar poate că era numai o iluzie, din pricina aburului. Au pornit să coboare de pe movilă și Tom a murmurat, ca pentru sine, dar l-au auzit toți:

— Acum știu de ce au numit locul ăsta Poiana îngerilor!

Ajunseră lângă pârâu și fata se opri pe mal. Apa nu părea să fie adâncă, poate până la brâu, în niciun caz mai mare. Din loc în loc, unde pârâul era mai lat, se vedeau pietre ieșind din apă, care ar fi ajutat, la o adică, să îl treci fără să te uzi.

Tudor se uită la fată, care privea pierdută în apele cristaline.

— De ce te-ai oprit? întrebă el și privi cercetător spre malul celălalt.

Nu se vedea nimic suspect.

Fata întoarse spre ei niște ochi mari, plini de lacrimi. Suspină o dată, adânc, apoi rosti:

— M-am oprit pentru că trebuie să vă întreb încă o dată dacă sunteți siguri că vreți să mergeți acolo. Legendele spun că nimeni nu s-a mai întors vreodată de acolo. Decât poate Zamolxe, dar nimeni nu știe cum a făcut-o...

Tudor se luă cu mâinile de cap:

— Gata cu basmele, treceti odată...

Fata începu să se dezbrace încet, aruncându-și hainele una câte una în râu. Apa le luă tăcută și le purtă zglobie în jos, ca și cum s-ar fi jucat cu ele.

— Ești nebună? întrebă Tudor, când fata rămase goală în fața lui, dar ea, fără să spună nimic, păși încet prin râu, până pe malul celălalt...

Pășiră și ei prin unde și trecură dincolo, cu ochii țintă la trupul gol al fetei, fără să simtă răceala apei de munte. Până și Tom, care nu se știa un nestăpânit în privința femeilor, auzea acum sângele bubuindu-i în urechi, în timp ce se uita avid la rotunjimile aţâţă-toare ale tinerei.

— O să-ți fie frig noaptea, fără haine, îi spuse el fetei după ce ajunseră pe celălalt mal, dar chiar în timp ce vorbea își dădu seama că n-o să-i fie.

Aerul părea mai cald aici, încărcat cu mirosuri noi, încă mai îmbătătoare. Fata, care abia acum își dădu seama că nici n-o întrebaseră cum o cheamă, se în-toarse sfidătoare spre ei:

— Nu, n-o să-mi fie.

Tom îl auzi mai întâi pe Tudor scoțând un muget, apoi îl văzu cum aruncă rucsacul cât colo și năvălește lacom asupra fetei. O trânti pe iarba plină de flori și se grăbi, parcă intrat în transă, să își dea hainele jos. Reuși într-un târziu, graba și nerăbdarea mai mult încurcân- du-1. Mușcă sălbatic dintr-un sân și rămase dintr-odată

nemișcat deasupra fetei, care îl privea zâmbind, fără

să se împotrivească în niciun fel.

Tudor scoase un urlet neomenesc și se ridică în genunchi, între picioarele depărtate ale fetei. Apoi se sculă cu totul în picioare, în timp ce fata rămase mai departe întinsă pe jos, nepăsătoare.

— Nu se poate! gemu el și își urlă încă o dată durerea spre înălțimi, în timp ce, pentru a nu știu câta oară, mâna lui pipăia în gol între picioarele ei, unde nu întâlnea decât aceeași netezime rece pe care, cu ani în urmă, o întâlnise la păpușă.

— E un coșmar, bâigui el neputincios. Am să mă trezesc îndată...

Tom se uită la fata întinsă pe jos. Poziția ei nu mai părea să aibă nimic impudic. Privi mult până să înțeleagă de ce: sânii i se retrăseseră în interiorul corpului, fără să lase nici cel mai mic semn, nici măcar sfârcurile, părul pubian începuse și el să i se risipească undeva, ca un abur și, curând, în fața lui nu mai rămase decât o ființă la fel de asexuată ca o păpușă.

Gemetele lui Tudor îl făcură să se întoarcă spre el: cu un gest devenit deja reflex, acesta se pipăia mereu între picioare și netezimea întâlnită îl făcea de fiecare dată să scoată același geamăt dureros. Aruncă din spate rucsacul în care avea bijuteriile. Din izbitură, acesta se deschise și strălucirea aurului se amestecă printre culorile florilor. „Aurul n-are trecere în cer", șopti el, ca în transă, versul unei melodii auzite cândva,

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

în copilărie, dar niciunul dintre cei doi nu privi spre el, pentru că în momentul acela fata se ridică cu grație din iarbă și le zâmbi larg. încă mici, pe umeri îi fluturau două aripi care creșteau văzând cu ochii.

Cei doi bărbați, ca la un semn, se uitară spre pârâul pe care îl trecuseră cu numai câteva minute în urmă. Deși ar fi trebuit să se afle la numai câțiva pași, aburul tremurător care plutea deasupra lui îl făcea să pară la depărtări de neatins.

Ca în transă, Tom făcu câțiva pași spre pârâu și, când îl văzu cum se pierde pe de-a-ntregul în depărtare, acceptă totul cu detașare și începu să râdă încet. Hainele de pe ei porniră să se destrame și ele, ușor, apoi, după un timp, zefirul mirositor care adia în jurul lor le luă cu el, ca și când nici n-ar fi fost.

Rămaseră tăcuți, toți trei, goi, privindu-se unul pe altul, în timp ce așteptau să le crească aripile.

200
ULTIMUL REPORTAJ

Nu sunt misogin. îi pot lua drept martori pe toți prietenii mei că iubesc femeile la fel ca oricare alt bărbat. Mă rog, poate ar trebui să precizez că așa le iubeam înainte ca în viața mea să apară Laura. Acum, însă, sunt pe cale să devin un misogin convins. E incredibil cum se poate ca o femeie frumoasă să fie

atât de rea, iar o bună parte din răutatea aceasta să și-o reverse asupra mea. „Cine se tachinează, se iubește", obișnuiau prietenii mei să-mi spună în glumă, după ce asistau la câte o dezlănțuire de furie din partea ei, în timp ce eu înghițeam în sec și număram încet până la zece. A scăpat cu mutrița aia drăgălașă nepocită doar pentru că număram *rar* și *de foarte multe ori* până la zece. Când am observat că nici asta nu prea mă mai ajută, căci la finele numărătorii aveam degetele încleștate ca și cum aș fi strâns în mâini, cu toată puterea, delicatul ei gât, m-am adresat șefilor.

— Nu se poate, a spus ferm directorul de programe. Formați o echipă perfectă. Știu că este o țipă dificilă, dar încearcă să te adaptezi și să te obișnuiești, pentru că telespectatorii, pur și simplu, o adoră!

201

Zbang! Tung! Bung! Sergiu

M-a dat afară din birou și mi-a mărit salariul cu zece la sută. De parcă banii ar rezolva totul...

Povestea a început cu mai bine de doi ani în urmă, când, la îndemnul unor prieteni, am făcut și eu Testul. Era la modă ca, după câte un chef, o gașcă de prieteni să intre într-un centru de examinare și să-și facă Testul, îl făceau degeaba, cu toate că era gratuit: dintr-un milion de oameni, abia dacă-1 treceau doi, maximum trei inși. Nu ne-a venit să credem când rezultatul meu a ieșit pozitiv, așa cum nu le-a venit să creadă nici tehnicienilor, care l-au repetat imediat. Tot pozitiv a ieșit și a doua oară, așa că am vrut cu toții să ne întoarcem la bar și să sărbătorim pentru norocul care dăduse peste mine. Avertizat prin canale obscure, a apărut patronul postului de televiziune ProCronos care, cu vorbe mește-

șugite, a făcut în așa fel încât la bar să ajungă numai prietenii mei, sponsorizându-le suficient de bine consumația încât să uite nu numai de mine, dar și de ei.

în aceeași seară, aveam contractul cu ProCronos semnat și deveneam dependent de Laura mai rău decât dacă aș fi fost legat printr-o căsătorie catolică. Asta pentru că, după primul reportaj făcut împreună, Laura, care între noi fie vorba avea un salariu de vreo zece ori mai mare ca mine, le-a spus șefilor:

— De acum încolo, numai pe el îl vreau!

Și pe mine m-a avut!

Uneori regretam ziua când se adusese prima oară pe Pământ Mixodina. La început, ciuperca fusese co-

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan mercializată în cantități mici, drept un drog oarecare, care stârnea vise extraordinar de realiste, petrecute întotdeauna în trecut. Problema este că, fiind adus prin contrabandă de pe planeta Asturias, era destul de puțin și de scump. Cei care l-au folosit prima oară au jurat cu mâna pe inimă că visul nu era numai realist, ci devenea de-a dreptul realitate. Cererea era atât de mare încât în numai doi ani substanța activă din ciupercă a fost produsă pe cale sintetică, așa că numărul celor care-1 experimentau s-a înmulțit în progresie geometrică. încă doi ani și unul dintre cei care utilizau drogul a avut un vis în timp ce era pe fotoliul din pro- pria-i sufragerie. înainte de a lua drogul, se așezase pe spate, iar pe piept își pusese un aparat de fotografiat. în vis, i s-a părut că are aparatul foto la el, așa că a făcut mai multe fotografii și, uite-așa, s-au dezvăluit lumii întregi primele fotografii cu Troia în flăcări. De atunci a început o întreagă nebunie, urmată imediat de o la fel de cumplită dezamăgire: abia doi-trei oameni dintr-un

milion reușeau să aducă fotografii sau filme din trecut. Și nici ei într-un mod stabil și constant, așa că, văzând performanțele mele, nici nu-i de mirare că dintre cei vreo zece crononauți - așa ni se spunea - pe care-i avea televiziunea ProCronos, Laura m-a ales pe mine.

Eu sunt convins că Laura era conștientă de fragilitatea poziției sale și din cauza asta încerca mereu să mă împingă pe o poziție inferioară, iar ea să iasă în

 evidență. Oricum, este cert că nici ea nu mă suferea. Pentru a rămâne în același vis cu mine, trebuia ca, atunci când îmi era administrată Mixodina, să fim în contact fizic, așa că eu eram așezat pe un fotoliu, iar lângă mine, pe un fotoliu asemănător, stătea Laura. Amâna până în ultima clipă să-mi atingă mână, motiv pentru care odată ne-am trezit în vise diferite. Adică în aceeași perioadă istorică, dar în locuri diferite. A fost cel mai plăcut reportaj din toată cariera mea, chiar dacă nu a fost transmis niciodată.

Primul reportaj l-am făcut tot la Troia și am rămas uimit în fața frumuseții reale a Elenei. Niciuna dintre actrițele care-au interpretat rolul ei în filmele contemporane nu se apropia - nici pe departe - de frumusețea sa. Am ajuns exact când terminase de făcut dragoste cu Paris și avea buzele puțin răsfrânte de un zâmbet abia început, de femeie care știe mai multe decât tot restul oamenilor la un loc. Am uitat de Laura, care vorbea lângă mine, și am focalizat pe fața Elenei, care stătea tolănită ca o pisică mare, cu ochii închiși. Și în timp ce Laura, lângă mine, spumega pentru că nu o filmam pe ea, iar eu eram pierdut în admirație, Elena a deschis ochii mari și am avut o clipă impresia că mă privește drept în față.

Era să scap camera din mână și am întors-o repede spre Laura, care perora despre destrăbălarea acestei frumuseți antice, care a provocat, prin depravarea ei, atâtea suferințe și victime. Mie mi s-a părut doar superbă și inocentă, dar se pare că Laura

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan a observat privirea admirativă pe care i-o aruncam frumoasei adormite, pentru că a încheiat sarcastic:

— Oricum, se pare că în timpul cuceririi Troiei, Elena a fost violată de tovarășii de luptă ai soțului încornorat. Promitem telespectatorilor să revenim cu un reportaj din vremea asediului, în care să le arătăm cum era pedepsit dezmățul în lumea antică...

Mi-am oprit în barbă înjurătura pe care-am vrut să i-o trag, de frică să nu fie înregistrată de microfonul sensibil al camerei. Ce nu știa Laura era faptul că orice crononaut cât de cât priceput - iar eu eram, fără falsă modestie, printre cei mai pricepuți - putea să-și dirijeze călătoria, dacă nu la secundă, atunci aproape la minut, astfel că oricât am mai căutat apoi scene erotice cu Elena, nu am mai găsit. în zadar tuna și fulgera Laura, pentru că în țara orbilor chiorii sunt împărați, după cum obișnuiam noi, crononauții, să-i minimalizăm în particular pe reporterii care luau tot caimacul.

Asta nu înseamnă că nu o vizitam când eram singur. Fiind profesionist, aveam acces la cea mai bună sursă de Mixodină, astfel că am început să iau tot mai multă, pentru a rămâne cât mai mult timp în preajma Elenei. La două doze standardizate, puteam rămâne mai mult de o oră. Făcusem o obsesie pentru ea și, la un moment dat, am luat cu mine un trepied, cu ajutorul căruia am fixat obiectivul camerei de filmat asupra chipului ei minunat. Apoi, profitând de

faptul că Paris lipsea, m-am apropiat de ea și am sărutat-o. Pe înre-

 gistrare se va vedea exact ca un sărut adevărat - ce conta că eu aveam să sărut doar aerul! Spre surpriza mea, am simțit niște buze calde, moi și înmiresmate, care se deschideau primitoare. A deschis și ea ochii, m-a îndepărtat o clipă, apoi m-a cuprins iarăși în brațe, murmurând ceva din care am înțeles numai: „Ares, Ares". Cu reflectorul din frunte și cu toți acumulatorii și aparatura agățată de mine, poate că i-am părut Ares, zeul războiului. Bănuiesc că voia să mă atragă de partea lor în război, dar în momentul acela eu nu am simțit decât cum cea mai frumoasă femeie din lume mă strânge la pieptul ei.

M-am trezit năuc în sufrageria mea, strângând în mână camera și trepiedul și am încercat să-mi explic ce s-a întâmplat. M-am uitat la ce înregistrase camera, am vrut să șterg, apoi m-am răzgândit și, în timp ce mă plimbam de colo-colo prin încăpere, ochii mi-au căzut pe dozele cu Mixodină: pe ele scria mare, cu roșu, că în aceste fiole concentrația era dublă! Scria, dar eu, la gândul că aveam s-o văd pe Elena, nu citisem absolut deloc ce spunea acolo, astfel că îmi injectasem **patru** doze, lucru pe care nu-l mai făcuse nimeni până atunci. Cineva încercase odată trei doze standard, iar acum tot în comă se afla, ținut în viață doar de aparate. Eu luasem patru și nu aveam nimic, nici măcar o ușoară amețeală. Doar o stare de euforie ce provenea de la faptul că făcusem dragoste cu Elena. Elena din Troia, bineînțeles. Dar mai ales pentru că aflasem că după

 patru doze mă

puteam și materializa, nu numai călători în trecut, și că organismul meu putea rezista cu succes acestei cantități. Pe de altă parte, am observat că se materializa în trecut și orice obiect și probabil că și orice ființă pe care le atingeam în timpul călătoriei.

Exact atunci mi-a venit și Ideea. Minunata idee care avea să mă scape definitiv de Laura și de fandoselile ei.

A doua zi i-am prezentat Directorului de programe ideea mea, periată și parfumată, ca să dea bine: un reportaj la curtea lui Harun al-Rashid! De data asta, o solicitam eu în mod expres pe Laura, pentru că numai ea ar fi fost în stare să prezinte, cu farmecul său inegalabil, opulența de la curtea califului.

Directorul a aprobat fără nicio bănuială reportajul, mormăind în barbă că se bucură când angajații lui se înțeleg bine și conlucrează spre binele mers al postului.

Nici nu bănuia el cât de bine aveam să conlucrăm, astfel că am fugit acasă, unde-am răscolit tot ce aveam la îndemână în bibliotecă, pentru a afla cât mai multe despre Harun al-Rashid și epoca lui.

A doua zi, când ne-am așezat pe fotolii, m-am bucurat de faptul că Laura purta doar o fustiță sexy care avea să-mi ușureze foarte mult misiunea. Duceam cu mine, în geanta cu acumulatori, și o haină lungă, din lână, care, la o adică, putea trece drept burnuz.

Când a venit tehnicianul, pentru a ne injecta dozele, i-am dat o fiolă fără inscripții, aranjată de mine pentru ca în ea să încapă patru doze și, în numai cinci mi-

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan nute, ne-am trezit în interiorul unui palat care speram să-i aparțină lui Harun al-Rashid.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi pun burnuzul peste hainele obișnuite, iar al doilea, să leg mâinile frumoasei Laura cu cablul de la microfon. A fost atât de uluită de gestul meu, încât s-a împotrivit doar când era deja prea târziu. Țipetele ei au atras imediat doi soldați din garda califului și, cu toate că nu vorbeam niciun cuvânt îh arabă, m-am înclinat adânc în fața lor - așa cum văzusem că se face, în filmele pe care le studiasem cu o seară înainte - și am arătat spre roșcata sexy de lângă mine. Se pare că dincolo de cuvinte există, totuși, un soi de înțelegere secretă între bărbați, pentru că după ce-au privit-o admirativ pe Laura, preț de câteva clipe, nu și-au mai pus problema nici cum am ajuns acolo și nici pe unde am intrat.

Ne-au condus spre o sală mare, plină de lume și ne-au făcut semn să așteptăm. Nu după multă vreme, a venit să ne conducă un bărbat cam între două vârste, obez de-a dreptul și pe care-1 bănuiam a fi șeful haremului. L-am urmat în sala tronului, unde, fără nicio îndoială, era însuși Harun al-Rashid. Chiar lângă el se afla un bărbat, pe care îl bănuiam a fi Giafar. Când am ajuns în fața califului, m-am trântit cu fața la podea, dar ha- dâmbul m-a prins de umeri și mi-a arătat că Harun al- Rashid îmi făcuse semn să mă ridic. Oricum, califul nu mai avea ochi pentru mine, ci doar pentru Laura,

208

*Zbang! Tung! Bung!*Sergiu Someșan care, pentru prima dată de când era cu mine, devenise tăcută, mult prea năucită de ceea ce i se întâmpla.

După minute lungi, califul își luă privirea de la fată și, după chipul lui extaziat, mi-am dat seama că în viața lui nu mai întâlnise o roșcată. Cel puțin nu una naturală și atât de apetisantă precum era Laura...

Când m-a întrebat ceva, am ridicat neputincios din

umeri și am arătat spre gură, sperând că avea să mă creadă mut. A insistat cu întrebarea și atunci, având o bănuială, am ridicat ambele palme și am arătat: zece! Ce aveau să fie acești zece, nu-mi păsa; putea, la fel de bine, să fie zece cămile sau zece galbeni, fiindcă nu avem de gând să mă târguiesc.

Califul, cu ochii ațintiți asupra Laurei, făcu semn hadâmbului, care o acoperi cu un veșmânt larg și o trase afară din încăpere. înainte să iasă, Laura întoarse spre mine niște ochi mari și speriați și țipă:

— George, te implor! Nu mă lăsa aici!!

Am zâmbit în barbă și i-am făcut cu mâna. Ia te uite, m-am gândit: acum știe cum mă cheamă!

Un ins care părea a fi vistiernicul se opri în fața mea și îmi puse în brațe zece pungi grele, în care bănuiam că se aflau monede de aur. M-am înclinat încă o dată în fața califului. Dar acesta nu-mi mai purta grija, cu gândul la frumoasa roșcată recent achiziționată.

Am ieșit încântat și, de fiecare dată când întâlneam un om, îi dădeam câte un dinar de aur, mă înclinam în fața lui, și-i spuneam:

— Roagă-te pentru Laura, că mare nevoie are!

Omul se înclina, zâmbea, mulțumind din ochi pentru banul de aur și pleca fericit.

Când am ajuns înapoi, toți cei din sală erau de-a dreptul îngroziți. Mi-au povestit că, la un moment dat, și eu și Laura ne-am pierdut consistența și am dispărut, pentru ca apoi, într-un târziu, să reapar doar eu.

Am așteptat alături de ei vreme de câteva ore ca Laura să revină, după care am dat vina pe oboseala misiunii și am cerut permisiunea să plec acasă.

O vreme, s-a vorbit în șoaptă despre interzicerea reportajelor. Dar, la urma urmelor, cine închide o afacere de miliarde doar pentru că un reporter cade la datorie? Chiar dacă acel reporter e o roșcată încântătoare pe nume Laura...

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

„O carte horror cu povești aproape adevărate!"

„După ce ani citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, chiar vederea ei mă îngrozea!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atentie, din diverse zone ale tării, „scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între copertele acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #4
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Zbang! Tung! Bung!.....5
Buclă de histerezis.....16
încăpățânarea timpului.....36
Să n-o săruți pe Isabel.....55
întâlnire cu Isabel.....64
Campionul absolut.....79
Cea mai bună armă cu lunetă.....95
Mâna care scrie cartea.....110
Planeta ieftină.....121
Mica mea contribuție la sfârșitul lumii... 128
Oviraptorul.....137
Poiana îngerilor.....162
Ultimul reportaj.....201